



# HARLEQUIN®

*изкушение*®

септември '95

48

**НОВО НАЧАЛО**

**Джина Уилкинс**



**НАШАТА СУПЕР  
ТОМБОЛА**

# **ДЖИНА УИЛКИНС НОВО НАЧАЛО**

Превод: Теодора Котева

[chitanka.info](http://chitanka.info)

Анджи Сент Клер знае, че според слуховете двамата с шефа и са родени един за друг — безчувствени, всяващи ужас работохолици. Ала сдържаната маска на Анджи е единственото и прикритие пред любопитните колежки, които иначе биха разкрили скандалната истина за нейното минало...



## ПЪРВА ГЛАВА

— ... в допълнение имам някои предложения, отнасящи се до системата ви за разпространение. Минала съм няколко курса на обучение с най-съвременната компютърна техника в областта на...

С мрачно кимане Рис Уейкфийлд демонстрираше привиден интерес към въодушевената тирада на поредната кандидатка, ала всъщност бе взел решение още щом младата жена облечена в скъп костюм, прекрачи прага на кабинета му. Не! И тази не, нито сериозният млад мъж с очилата с рогови рамки и петстотиндоларовото куфарче преди нея, нито мъжа преди него, нито пък жената преди това. Все самонадеяни, новоизлюпени висшисти, които само заради четирите или шестте години, прекарани в аудиториите, и дипломите за завършено образование се смятаха за експерти в света на бизнеса. Света, който Рис бе покорил, тръгвайки от най-долното стъпало и издигайки се с неимоверна упоритост, нечовешко усърдие и непреклонна решимост.

Навремето бе заложил всичко, за да купи едно малко, западнало предприятие за производство на промишлено оборудване, бе го преименувал в „Уейктек Индъстрис“ и за десет години го бе превърнал в просперираща компания. Неговата компания, смисълът на живота му! Проклет да бъде, ако допусне някое от тези хлапета да го поучава в качеството си на негов асистент! Всички досегашни кандидати бяха започвали събеседването с невероятните си планове за реорганизация на компанията, сякаш с надеждата да го впечатлят със своите блестящи идеи. Какво, по дяволите, ги караше да мислят, че са му притрябвали съветите им?

На него му трябваше асистент, а не съдружник. Някой лоялен, ентусиазиран, всецяло отдаден на работата и безропотно подчиняващ се човек. Единственото задължително условие бе да е интелигентен — образование, пол, раса, сексуални наклонности, религиозни предпочитания нямаха значение. Тогава защо никой не се доближаваше дори до представите му?

Добре поне, че не отстъпи пред увещанията на администраторката в отдел „Кадри“ и не остави сама да свърши работата и да му назначи асистент. Бог знае кой от тези всезнайковци щеше да му насади! Ще продължи без помощник, докато не намери човек, отговарящ на изискванията му.

Възползвайки се от мига, в който жената бе млъкнала да си поеме дъх, Рис заговори твърдо:

— Благодаря ви, госпожице... — наложи му се да погледне в молбата ѝ, за да си спомни името — ... Бейкър, но боя се, че не сте подходяща за тази работа. Все пак ще оставя документите ви в архива, в случай че се открие по-подходящо място за вас — думите му звучаха отегчено и монотонно, изричани не за първи път, почти наизуст.

Сякаш недоразбрала, младата жена се опита още веднъж да го увери, че без нея бизнесът му е загубен и накрая си излезе с твърдото убеждение, че процъфтяващата компания съвсем скоро ще банкрутира само защото бе отказала да я назначи.

Останал сам, Рис прокара ръка по лицето си с уморен, обезсърчен жест и простена. Имаше още един кандидат за този следобед. Господи, как му бе дотегнало! И как така успяха да го уговорят да си назначи асистент?

Той се протегна към телефона.

— Покани и последния, Джун — нареди той рязко, обзет от чувство на безсилие и досада. Джун се подчини без възражение, привикнала вече с грубите, безцеремонни маниери на своя шеф след шестте години стаж като негова секретарка.

Рис разтвори последната папка на бюрото пред себе си и дори не вдигна очи, за да поздрави влязлата в кабинета му жена. Анджелик Сент Клер, според прегледно попълнения формуляр.

— Седнете, госпожице Сент Клер — рече той без излишни любезности и предисловия.

Периферното му зрение отчете, че заповедта бе изпълнена, докато той набързо преглеждаше посочените данни, а веждите му се издигаха пропорционално с нарастващия му интерес. От лаконичните отговори на стандартните въпроси можеше да се заключи, че дамата изобщо не отговаря на изискванията от обявата за новото работно място. Двайсет и шест годишна, завършила факултет за хуманитарни науки в един от реномираните университети на източните щати, с

известен опит като секретарка на безименен финансист. Анджелик Сент Клер не представяше никакви препоръки, не изброяваше главозамайващи постижения. Рис се заинтригува.

Присвил сивите си очи, той вдигна глава да огледа младата жена, седнала в дълбокото кожено кресло пред масивното бюро.

Твърде красива, бе първата му мисъл. А втората — че изглежда по-млада от указаното във въпросника. Можеше да му създаде неприятности. Свръхчувствителните блондинки имаха склонност да избухват в плач при първото му изругаване. А той щеше да ругае. Никога не бе твърдял, че с него се работи лесно.

После се вгледа в ясните ѝ, леко раздалечени, теменужени очи, които смело устояха на погледа му и забеляза недобре прикритото пламъче — признак на упорство. Жена с характер. Не го засягаше. Самият той бе достатъчно упорит и с твърд характер, за да мери сили дори с най-дръзкия противник, да не говорим за някаква млада, миловидна блондинка, която щеше да му стигне едва до брадичката. Пък и никога не бе обичал слабохарактерните, въпреки изискваното безпрекословно подчинение от страна на служителите си.

— Защо смятате, че би трябвало да ви назнача за своя асистентка, госпожице Сент Клер — направо попита той, без да откъсва очи от лицето ѝ.

Анджи си пое дълбоко въздух, решена да не показва на този мъж въздействието, което ѝ оказваше. Беше неспокойна. Бе очаквала, че ще е по-възрастен и поне не толкова властен. В първия момент, навел прошарената си глава над документите ѝ, изглеждаше толкова възрастен, колкото бе предполагала. Ала щом я погледна, тя тутакси осъзна грешката си.

Преждевременно побелял. Рис Уейкфийлд бе на не повече от четирийсет. Следователно с цели петнайсет години по-млад от първоначалните ѝ очаквания. Бе чувала да казват за него, че е самоуверен бизнесмен с твърда амбиция да бъде на върха в своята област, работохолик, който сякаш няма нуждите на обикновените простосмъртни — храна, сън, развлечения и всичко останало. Човек, който командва своите многобройни, добре платени и социално привилегирани, подчинени само с изразително повдигане на тъмните си вежди. Скромните ѝ проучвания се простираха дотук,

никой не бе и намеквал, че Рис е сравнително млад, красив и обаятелен, толкова, колкото и деспотичен.

Гласът му бе плътен, отривист, леко дрезгав. Без акцент, което й се стори твърде странно след четирите седмици, прекарани в Бирмингам сред мекия привлечен южняшки говор. Нещо й подсказваше, че Уейкфийлд няма да търпи увъртания и уклончиви отговори. Присвитите му сиви очи биха доловили лъжата, преди още да е изречена. Вирвайки брадичка, Анджи реши да му каже истината. И без това не очакваше да получи работата. Но може би, ако успееше да го впечатли, все щеше да се намери място и за нея в неговата компания.

— Съзнавам, че нямам необходимия стаж и знания за асистент на изпълнителния директор на компания като „Уейктек“ — призна спокойно тя. — Но мога да ви уверя, господин Уейкфийлд, че ако ме назначите, ще бъда най-всеотдайната, лоялна и усърдна служителка. Схващам бързо, изпълнявам точно всякакви инструкции, знам кога да си държа езика зад зъбите и нямам никакви амбиции за власт и титли. Трябва ми работа. И ще направя всичко възможно да не я загубя.

По дяволите, помисли Рис, запазвайки непроницаемото си изражение. Какви скрити възможности, въпреки крехкия външен вид и леко надменния бостънски акцент!

— Не сте представили препоръки, нито важни подробности от живота си, госпожице Сент Клер. Мога ли да попитам защо?

Ето на! Липсата на препоръки и сдържаността относно миналото й я бяха провалили навсякъде, където кандидатства за работа, откакто пристигна в Бирмингам преди месец. Като потисна импулсивното си желание да стисне палци — или да почне да се моли — тя устоя на проницателния му поглед и ясно отговори:

— Нямам препоръки, господин Уейкфийлд, а миналото ми е без значение.

Един дълъг напрегнат миг Рис я гледа безмълвно, след което затвори папката.

— Не съм от шефовете, с които се работи лесно, госпожице Сент Клер. Справедлив съм, но възискателен. Плащам добре, но всяко пени се печели с упорит труд. Ще се наложи да оставате и в извънработно време, почивните дни са малко. Не раздавам похвали за добре свършена работа, но не се колебая да критикувам грешките. Не обичам

да обучавам новоназначените, затова искам сега да решите дали няма да се уплашите и да напуснете, като ви се види тежко.

— Не съм от плашливите, господин Уейкфийлд. Нали ви казах, трябва ми работа — тя се постара да не издаде внезапно обзелия я оптимизъм.

— Тогава ви чакам тук утре сутринта в осем. Наспете се добре. Ще ви бъде необходимо.

Тя дори не се усмихна.

— Да, господин Уейкфийлд. Свободна ли съм?

— Да, това е всичко. Отбийте се в отдел „Кадри“ да ви дадат формулярите, които е необходимо да попълните. И още нещо, госпожице Сент Клер...

Тя вече се бе изправила. Внезапно застина.

— Да, господине?

— Добре дошли в „Уейктек“ — усмихна се той.

— Благодаря, господин Уейкфийлд. Няма да съжалявате.

Тя се обърна и излезе от кабинета му високо вдигнала глава, изправила рамене, а тясната пола на елегантния и сив костюм леко очертаваше безупречните крака, твърде дълги за нейните не повече от сто шейсет и пет сантиметра.

Без да е в състояние да откъсне поглед от бедрата и преди вратата да се затвори зад гърба ѝ, Рис отговори на заключителните ѝ думи:

— Надявам се. Искрено се надявам, госпожице Сент Клер.

— Как мина? — поинтересува се Джун Хайли, секретарката на Рис, щом Анджи се появи.

Ето го южняшкият акцент, който Анджи очакваше да чуе — топъл, сърдечен, откровено любопитен.

— Назначена съм — сподели тя, за миг неспособна да прикрие приповдигнатото си настроение. Усмивка озари лицето ѝ, ала тя тутакси я скри зад по-професионално хладно изражение.

Нямаше интерес да се сприятелява с Джун или с когото и да било от новата си месторабота, макар да се надяваше да поддържа нормални колегиални отношения с всички. В момента животът ѝ бе хаос, самоуважението ѝ бе рухнало напълно. Едва ли скоро щеше да се



довери на някого, за да го допусне близо до себе си. Сега имаше нужда единствено от работа и уединение в малката, уютно мебелирана, къщичка, наследство от баба й. Навярно щеше да дойде ден, когато би пожела повече. Но преди това трябваше да си докаже куп неща.

Отвърщайки на горещите поздравления на Джун с доста рязко кимване, Анджи се насочи към отдел „Кадри“ с широка уверена крачка. И опита да си внуши, че не се е главозамаяла от усмивката на Рис Уейкфийлд.

Рис остана доволен от работата на новата си асистентка през следващите няколко седмици. Бе подложил на изпитание самообладанието й още в самото начало, когато тя, като много други, написа погрешно името му в един отчет. Той я поправи съвсем безцеремонно, ала освен видимото й смущение от допуснатата грешка, тя понесе критиката без излишни мелодрами. Работеше усърдно, възприемаше бързо, не се разстройваше, когато Рис й крещеше, споделяше мнението си, само ако той пожелаеше да го чуе. И бе изключително привлекателна — факт понякога толкова смущаващ, колкото и приятен.

Видът й му правеше впечатление твърде често, привличаше погледа му ту с тръсване на златистата коса, ту със свиване на крехките рамене, ту с танца на слънчевите отблясъци върху дългите й кръстосани крака, докато записваше разпорежданията му. Тези образи неволно изплуваха в съзнанието му в мигове, когато бе сам — вечер в кабинета си или вкъщи, когато по изключение не бе останал да работи. И преди бе имал красиви служителки, ала никоя не бе го заинтригувала толкова, колкото Анджелик Сент Клер.

Тя непрекъснато го учудваше. Рядко се усмихваше, и то винаги хладно, любезно, професионално учтиво. Не се смееше. Не бе чул да се е сприятелила с някого от компанията. Безропотно откликваше на желанията му да остава до късно или да пристига по-рано, както и да идва на работа и в събота и неделя, щом се налагаше, тъй че дори да имаше любовник, той явно не бе от най-придирчивите. Рис обаче подозираше, че няма такъв. И все пак интуицията му подсказваше, че Анджелик Сент Клер притежава нещо повече от това, което показваше на околните. Той вярваше, че под тежкия капак, с който ги бе

притиснала, кипяха жизнерадост, темперамент, страст. Кога ли и по каква причина бе решила да надене тази хладна резервирана маска? Какво търсеше в Бирмингам, щата Алабама, една дама, очевидно израсла сред висшите кръгове на бостънското светско общество?

Не беше негова работа да знае. Всеки си имаше своите тайни. Самият той също не се сближаваше с никого по лични съображения. И по-добре. Навремето секретарката му си бе въобразила, че е влюбена в него. Бе изпаднал в такова конфузно положение, в такава каша, че накрая се наложи да я уволни със скандал, при спомена, за който още настръхваше. Слава Богу с госпожица Сент Клер нямаше опасност това да се повтори. Тя беше твърде добра асистентка, за да я загуби заради подобно недоразумение.

Значи край на предположенията какво би станало, ако погали тези дълги стройни крака! Край на догадките за вкуса на тези нежни леко нацупени устни! Край на виденията за това гъвкаво, тяло, притиснато в неговото! Размърдвайки се неловко на стола, той сбърчи вежди над четивото пред себе си със съзнанието, че се е разсеял. По дяволите! Май отдавна не бе имал интимна връзка. Жалко, че не се намираще някоя подходяща жена без претенции, която би го заинтригувала с нещичко повече от загадъчната му асистентка.

Врътвайки стола си към прозореца, Анджи остави слушалката с гримаса, която не би си позволила, ако не беше сама в канцеларията. Бе разговаряла със съдружник от Калифорния, който се държа фамилиарно като типичен представител на разкрепостеното лосанджелиско общество. Леко замаяна от преумората и от пропуснатите закуска и обяд, тя вирна носле, имитирайки нечие високомерно изражение.

— И-де-ал-но, скъпа. Съгласен съм — ехидно повтори тя. — Пусни вашите хора да обядват с моите. До скоро — и тя тихичко се изсмя на невинната си шега.

— Познах. Хендерсън от Лос Анджелис — разнесе се зад гърба и плътен глас.

Анджи стисна до болка очи. Как можа именно господин Уейкфийлд да я хване в миг на лекомислена волност! С овладяно изражение тя завъртя стола си обратно.

— Да — призна и вдигна очи. Нещо мимолетно в погледа му привлече вниманието ѝ. Весело съучастническо пламъче? Моментно признание, че и тя е личност, а не просто служителка? Нищо подобно, рече си тя и сведе очи към бюрото. — Ето отчетите, които искахте, господин Уейкфийлд. Както виждате, прогнозите ви се оказаха съвсем точни.

Анджи му подаде отчета, който току-що бе завършила, и забеляза, че очите му си бяха възвърнали обичайния израз. Присвити, непроницаеми. И тя строго се смърми за неблагоприятното да съжали за бързо отлетелия миг.

А до края на деня бе по-усърдна и по-изпълнителна от всеки друг път. Дори шефът ѝ да забеляза промяната, не направи никакъв коментар. Всъщност той никога не го правеше.

Седнала сама в едно от сепаретата на моден ресторант недалеч от службата, Анджи прелистваше „Уолстрийт Джърнъл“, докато привършваше салатата си. Твърде рядко си позволяваше да обядва навън. Рис — както го наричаше единствено в мислите си — по правило я затрупваше с работа и време за подобно удоволствие все не оставаше. Двудневната му командировка до Далас бе един вид почивка в напрегнатото ѝ всекидневие от четири месеца насам. Не че беше намалила темпото. Просто без вечните разпореждания на Рис успяваше да свърши работата си. И да обядва. Колкото и усърдно да работеше през последните месеци, все пак не можеше да се мери по издръжливост с шефа си. Тя понякога се нуждаеше от почивка. Той очевидно не.

Познат глас от другата страна на полупрозрачната стена, разделяща сепаретата, привлече вниманието ѝ. Беше Дарла — една от машинописките.

— Чу ли, че новият инженер се опитал да флиртува днес с асистентката на шефа?

Прозвучалият смях също ѝ бе познат — на Гей Уебстър от отдела за обработка на данни.

— Горкият. И оцелял ли е след подобна дързост?

— Аха, но още не се бил съвзел. Върнал се блед като платно.

— Сигурно го е ужилила не на шега. Нима е възможно да бъдеш толкова красива и в същото време тъй студена и груба?

— Знаеш ли кое е странното? Когато господин Уейкфийлд я назначи, помислих, че му е любовница. Не за първи път мъж урежда приятелката си на добре платено място. Обаче съм се лъгала. И на двете ни е ясно, че нито Уейкфийлд, нито Сент Клер са като нормалните хора. Те се държат еднакво хладно и помежду си, и към околните. Сякаш са безполови и нямат чувства. Към никого.

Гей отново се разсмя.

— Истина е. Но двамата прекрасно си подхождат. Упорити, саможиви, перфекционисти. Е, не може да се каже, че се държат враждебно. Достатъчно любезни са с всеки, стига да не се е провинил. Но... бррр! Хладни е най-точно казано.

Анджи внезапно загуби апетит, макар че част от салатата още седеше непокътната. Тя бутна чинията встрани, взе чантичката си, съгна старателно вестника и се изправи. Движението ѝ привлече вниманието на жените от съседното сепаре. И двете ѝ колежки изглеждаха като попарени, щом я познаха. Тя им кимна сдържано.

— Здравейте, Гей, Дарла. Приятен обяд!

И без да дочака отговора им, си тръгна с високо вирната глава и премерена стъпка. Утешаваше се с мисълта, че никой страничен наблюдател не би могъл да разбере колко дълбоко я бяха засегнали току-що.

„Упорита. Саможива. Хладна.“ Говореха за нея. В главата ѝ зазвучаха гласове от миналото, докато машинално шофираше обратно към службата.

„Хей, ангелче! Дари ни с една от прелестните си усмивки.“

„О, Анджи, ти си ужасно несериозна. Винаги ли се шегуваш?“

„Скучно ни е, Анджи. Кажи някой от твоите весели монолози. Разсмей ни.“

„Ех, как ти завиждам, Анджи. Ти си красива, богата и известна. Ти си късметлийка, Анджи.“

Късметлийка. Анджи едва не изруга, докато превключваше скоростите, за да паркира старата лимузина на определеното ѝ място в паркинга на „Уейктек“. Колко се бяха променили нещата. Колко се бе променила самата тя!

И докато заключаваше вратата на очукания десетгодишен автомобил, в мислите ѝ изплува бонбонено червена спортна кола. Да, нещата определено се бяха променили.

Анджи работи цял следобед, като с усилие отклоняваше мислите си от злъчните думи на своите колежки. Вече се свечеряваше, а тя все още ровеше из документите, сравняваше цифри, преглеждаше кореспонденцията. Нямах да си тръгне, преди да е подготвила всичко за идването на Рис на следващата сутрин.

Рис. „Двамата прекрасно си подхождат.“ Думите на Гей къртяха в главата ѝ. През последните месеци Анджи бе изключително внимателна дори мислено да не признае натрапчивото си влечение към своя шеф. Не ѝ бе леко. Неведнъж един негов поглед, едно случайно докосване, една мимолетна закачка отслабваха съпротивителните ѝ сили и тя изтръпваше от невероятното въздействие на Рис Уейкфийлд. Все пак винаги бе успявала да съхрани емоционалната дистанция помежду им. Още не се бе съвзела от старите рани, за да си позволи нова връзка. Тъй че не възнамеряваше да започне афера със своя претенциозен, проникателен, неразгадаем шеф.

Не че имаше опасност това да се случи, трезво размишляваше тя. Понякога се чудеше дали Рис изобщо я възприема като жена — естествено, не би допуснала нищо повече. Просто бе свикнала да я гледат и да ѝ се възхищават, не само заради красотата, но и за някогашното богатство и високо социално положение. Ирационалното ѝ женско самочувствие намери известна утеха в опитите за флирт на някои от колегите ѝ, които пресичаше още в зародиш, докато накрая, след неколкomesечна безплодна обсада, и най-страстният ѝ почитател се бе отказал. Сега единствено новоназначените дръзваха да си опитат късмета. Кое то идеално я устройваше.

Макар нейните собствени съображения за самоизолация да бяха съвсем разбираеми, тя недоумяваше защо привлекателен, здрав на вид мъж като Рис води, според слуховете, едва ли не монашески живот. Той винаги идваше пръв на работа и си тръгваше последен, било то в делник или празник. Ако си имаше приятелка, кой знае кога успяваше да я види.

Анджи затвори папката. Личният живот на Рис Уейкфийлд не бе нейна работа, напомни си строго тя. Имаше си служебни задължения и куп лични проблеми за решаване.

Когато свърши, Анджи посегна към чантичката си, готова да тръгне за вкъщи. Чувстваше, че не изглежда добре и измъкна малкото огледалце, за да провери лекия грим и прическата си. Нещо в сериозното отражение задържа погледа ѝ задълго. И когато долната устна на жената от огледалото потрепери, тя дори не забеляза нечаканите неканени сълзи, които внезапно замъглиха очите ѝ. Мушвайки огледалцето обратно, подпря челото си с ръка и преглътна необяснимото ридание.

Рис стоеше на прага и мрачно наблюдаваше тъжния силует зад бюрото. Тя не чу отварянето на вратата и той за миг се подвоуми дали да не излезе и също тъй незабелязано да я затвори след себе си. За първи път, откакто вече четири месеца работеше при него, Анджелик Сент Клер изглеждаше слаба и уязвима като загубено дете. И за първи път в своя живот Рис Уейкфийлд изпита желание да вземе жена в прегръдките си и да я приласкае с утешителни слова.

Този нетипичен порив го накара смутено да сбърчи вежди. Какви ти утешителни слова? Дори да беше сглупил, поддавайки се на импулса, нямаше да знае какво да ѝ каже. А тя щеше да реши, че се е побъркал. Не би хленчила на нечие мъжко рамо. По-скоро сама щеше да се заеме с проблемите си. Не беше ли така?

Той се покашля.

Анджи подскочи и извърна глава с ръка на устните си. После моментално я отдръпна.

— О, аз... изплашихте ме — избъбри тя, почти без дъх. Придоби обичайното спокойно, безстрастно изражение и само следи от тъгата останаха, спотаени в теменужените ѝ очи. — Очаквах ви най-рано утре сутрин.

— Искях да взема някои неща на път за вкъщи от летището — отвърна той и попита сконфузено: — Да нямате... проблеми, госпожице Сент Клер?

Усмивката ѝ бе лъчезарна, ала явно пресилена.

— Разбира се, че не, господин Уейкфийлд. Какво търсехте?



— Папката „Гарвър“. При вас ли е?

— Да. Заповядайте, господин Уейкфийлд. Нещо друго?

С папката в ръка той продължи да се взира в нея. Тя вдигна брадичка и без колебание срещна погледа му, бледото ѝ лице не изразяваше нищо.

— Не, това е всичко — рече той след миг. — Става късно. Няма ли да се прибирате вкъщи?

— Тъкмо си тръгнах — поясни тя, изправяйки се с чантичка в ръка. — Лека нощ, господин Уейкфийлд. До утре.

— Лека нощ, госпожице Сент Клер. Приятни сънища — пожела ѝ той съвсем спонтанно.

Тя не показва дали несвойственото му сбогуване я е озадачило.

— Благодаря, господин Уейкфийлд. Сигурно ще са приятни.

В ранните утринни часове Рис се улови, че мисли за нейните сънища. Той не можеше да заспи. Приковал поглед в тавана — позната картина за страдащите от безсъние като Рис — той не можеше да пропъди образа ѝ: малката отчаяна фигурка, потънала в огромното кресло, превила крехки рамене под неведомо тежко бреме. Какво ли измъчваше Анджелик Сент Клер? Какво в нейното минало ѝ бе нанесло такава травма, че да превърне една красива, по природа отзивчива, млада жена в саможив, безотказно работещ механизъм?

Дали някога щеше да разбере? Дали всъщност искаше да разбере? Прав ли беше да се опасява, че опознае ли отблизо своята красива русокоса асистентка, целият му живот ще се обърне наопаки?

## ВТОРА ГЛАВА

Бе съботен ден в началото на май — прекрасен, топъл, благоуханен. Анджи не беше на работа. Какъв лукс!

Посвети сутринта на обичайното седмично почистване, като старателно избърса праха от мебелите и десетките декоративни фигурки, които близо година вече си стояха точно така, както баба й Нийл ги беше оставила преди смъртта си. Най-хубавите детски спомени на Анджи бяха от редките ѝ гостувания при родителите на майка ѝ, които не разполагаха с излишни пари, ала винаги я даряваха с цялата си любов. Наследената от тях къщичка бе малка, имаше нужда от ремонт, изобщо не можеше да се нарече разкошна, но Анджи бе доволна, особено сега, когато заплатата в „Уейктек“ ѝ позволяваше да отделя по нещо настрана.

Първия месец в Бирмингам бе прекарала в отчаяни опити да си намери работа, наблюдавайки с ужас как се топят нищожните ѝ средства, оцелели след процеса срещу баща ѝ. Като начало трябваше да плати просрочените сметки и да си набави по-смпло облекло вместо пищните тоалети, бутиковите костюми и спортните дрехи, които остави в Бостън. Гордееше се с новия си гардероб. Макар не тъй стилни и скъпи, тези тоалети бяха купени от самата нея с чисти, честно спечелени пари.

Доходните, но тъмни делови контакти на баща ѝ бяха осигурявали охолен живот, ала Анджи не изпитваше никаква благодарност. Той излежаваше присъдата си в затвора, леконравните ѝ лицемерни „приятели“ отдавна я бяха зарязали и тя бе съвсем сама. Бе преживяла унизителното разследване, подозирана в умишлено съучастничество в съмнителните сделки на баща си по простата причина, че след дипломирането си пет години бе работила като негова секретарка.

Тя потрепери. Секретарка. Формално оправдание за огромната заплата, която ѝ плащаше. А в действителност тя само регистрираше ангажиментите му за деня и играеше ролята на домакиня в

множеството приеми, които според него бяха задължителни за хора с тяхното социално положение.

Цялото им имущество бе продадено, за да се платят глобите и данъците, умело заобикаляни от Нолан години наред. Всичките ѝ покупки от нейната „заплата“, всичките скъпоценни подаръци, с които я бе отрупвал. Всичко! Но тя успя, по дяволите. Въпреки вечните намеци на баща си, че не би се справила сама без неговите напътствия или без помощта на някой от онези безнравствени млади мъже — кандидати за ръката ѝ. Видя ли сега, татко?

Усети как се разнежва, докато бършеше сребърната рамка със снимката на своите баба и дядо, която откакто Анджи помнеше, все си стоеше на една малка кафява масичка. Те биха вярвали в нея, размишляваше тя, вглеждайки се в строгите черти на лицата им. Макар починал отдавна, в спомените ѝ нейният дядо бе трудолюбив, мълчалив и честен човек, който с еднаква жар цитираше откъси от Библията и разказваше басните на Езоп. Вечно готов да те насърчи с някоя мъдрост.

Баба ѝ — обект на нейното най-искрено обожание — бе нежна, любяща и весела жена, макар да не бе успяла да преодолее разочарованието си от майката на Анджи, която предпочела разкоша пред любовта. На младини красивата поразглезена Маргарет заминала да търси звездния си час, ала накрая се омъжила за човек с големи амбиции и остър ум, който ѝ обещал всичко и впоследствие ѝ го осигурявал без оглед на методите и средствата.

Анджи често се чудеше дали в своя кратък живот, приключил преди десет години, Маргарет изобщо е подозирала, че сделките на Нолан понякога пренебрегват закона. Самата тя изпитваше вина, задето увлечена в самодоволното си безгрижие, бе останала сляпа за очевидни неща до самото му арестуване. Все още скърбяща за баба си, починала месец преди ареста, Анджи бе направила равносметка на своя живот през онези драматични месеци на съдебния процес. Горчива равносметка! И ето я сега тук, решена да се утвърди, да си докаже, че е повече от една разглезена кукла от хайлайфа.

— Как искам да си тук, бабо — прошепна тя на миловидния лик от снимката. — Толкова ми липсваш.

Понякога самотата я потискаше. Но как да търси приятели, преди да се е убедила, че е способна на приятелство — на истинско

приятелство? Не като плоските игрички на нейното обкръжение в Бостън, като уж почтената надпревара кой ще бъде най-елегантен, най-остроумен, най-популярен. Та тя не знаеше какво е да бъдеш приятел, да не говорим за по-трайните чувства... като любовта например.

Някой звънна на вратата и Анджи изненадано остави снимката. Кой ли можеше да бъде? Вярно, вече пет месеца бе в Бирмингам, ала нямаше такива познати, които биха дошли без предупреждение. Чудно, защо ли се сети за Рис, докато прекосяваше стаята, за да отвори. И защо ли се задъха?

Не беше разочарована, като видя пред вратата малко луничаво момченце на около седем години с миниатюрно черно-бяло котенце в поизцапаните си ръце. Детето живееше в съседната къща — беше го виждала да играе по тротоарите на техния тих, далеч не аристократичен квартал.

— Мога ли да ти помогна с нещо?

Момчето се усмихна лъчезарно, откривайки няколко празнини от липсващи зъби в устата си.

— Котката ми има котенца и мама каза да ги раздам. Това е последното. Дали ще искате да го вземете, госпожо?

— О, аз...

— Много е послушно, госпожо — увери я детето, ококорило сините си очи, за да е по-убедително. — Не е нужно да излиза, ако му сложите някоя стара кутия, а пък ще ви прави компания. Ваксинирано е и е съвсем здравичко. Нищо няма да ви струва... само да го храните. Вярно, женско е и ще трябва да го оперират. Моята котка ще я оперират утре. За да не ражда повече. Иначе, мама каза, че ще я изхвърли.

„Ще ви прави компания“ отекна в съзнанието ѝ сред стремителния поток от думи. Анджи погледна мяукащото коте.

— Ами...

Предчувствайки успеха, момчето доби още по-невинно изражение и протегна котенцето към Анджи.

— Искате ли да го гушнете? Много е мекичко.

Преди да се е опомнила, тя вече държеше крехкото животинче. Опря го до бузата си и се усмихна на довольното му мъркане.

— Как се казва?

— Няма име. Вие ще му измислите. На мен ми харесва Норка.

— Норка — повтори замислено Анджи. Необичайно име за една котка. Както и ненадейното предложение да стане нейна стопанка. — А ти как се казваш?

— Мики.

— Е, Мики, благодаря ти за котенцето. Ще се грижа добре за него. А ти можеш да му идваш на гости, когато пожелаеш — импулсивно добави тя.

Кръглото личице на Мики се озари от широка усмивка.

— Ура! Благодаря, госпожо. Мама ще е доволна, че за един ден съм раздал и четирите котета. Трябва да тръгвам. Довиждане.

Анджи затвори вратата и удивено се вгледа в новата си придобивка. Първата ми приятелка, помисли си тя с усмивка. После отнесе Норка в спалнята си, за да ѝ прави компания, докато се преоблича за излизане. Трябваше да купи някои котешки принадлежности.

Рано сутринта в понеделник Анджи остави чантата си на бюрото и се усмихна, щом изтупа няколко котешки косъма от тъмната си пола. Домъчня ѝ, дето трябваше да остави Норка сама, макар че се бе погрижила кутията, храната, водата, мекото легълце и любимите ѝ играчки да са леснодостъпни. Приятно бе да знае, че има кой да я посрещне след тежкия работен ден.

Навярно тази мисъл я накара усмихнато да вдигне очи, щом някой потропа на отворената ѝ врата. Усмивката тутакси изчезна от лицето ѝ при вида на Дарла и Гей, застанали, видимо смутени, на прага. Червенокосата Гей от компютърния отдел попита:

— Може ли да поговорим с вас, госпожице Сент Клер?

Въпреки желанието си да откаже, Анджи кимна.

— Да, разбира се. Заповядайте.

Най-напред влезе тъмнокосата Дарла, следвана плътно от Гей. Позакръглената машинописка си пое дълбоко въздух, изтъквайки своя внушителен бюст.

— Госпожице Сент Клер, ние с Гей сме много разстроени от онова, което чухте в петък по обяд. Думите ни бяха непристойни и ние искрено съжаляваме за случилото се.

Анджи кимна безстрастно.

— Смятайте, че съм го забравила.

— Не е само това — поклати глава Гей. — Знаем, че ви обидихме. И се чувстваме ужасно.

— Не сте... — започна машинално Анджи, после замълча. — Всъщност да, обидихте ме — призна тя. — Но вие просто говорехте каквото мислите.

Дарла прехапа виновно устни, в големите ѝ кафяви очи се четеше явна симпатия към несвойствената проява на чувства от страна на Анджи.

— То е, защото не сме имали възможност да ви опознаем, госпожице Сент Клер. Думите ни бяха непростими, но... ние... просто бърбяхме. Дрънкахме глупости... нали разбирате.

Разбираше, естествено. Колко пъти заедно със своите „приятели“ бе подхвърляла подобни подигравателни одумки за чужда сметка?

— Разбирам. Няма защо да се тревожите.

Гей заговори отново:

— Днес ще обядваме в новия италиански ресторант. Искате ли да дойдете с нас, госпожице Сент Клер?

В първия момент Анджи бе готова любезно да отклони поканата. Но всъщност искаше да приеме, по дяволите. Бе ѝ омръзнало да обядва сама, да бъде вечно сама. Ако Рис откажеше да я пусне, щеше да му каже, че и тя има право на обедна почивка като всички останали.

— С удоволствие. Благодаря за поканата. И предпочитам да ме наричат Анджи.

Двете изглеждаха, смаяни от отговора ѝ, ала побързаха да я уверят, че ще се радват на нейната компания. Уговориха се да я чакат долу в дванайсет часа и се върнаха на работните си места, оставяйки я да се усмихва доста смутено. Нужен им е бил кураж, за да дойдат при нея, размишляваше Анджи, спомняйки си злостните клюки, които бе дочула неведнъж след арестуването на баща си. Никой от тъй наречените ѝ приятели, заловени да шушукат, не бе дошъл да се извини, какво остава да опита да заглади нещата, като я покани на обяд. Опетненото име на баща ѝ я бе направило нежелана гостенка сред „елита“.

Очевидно двете млади работещи жени, които току-що бяха излезли от стаята, ѝ превъзхождаха по характер и душевна чистота всичките ѝ надменни лицемерни познати от миналото.



Но дали щяха да имат същото желание да се сприятелят с нея, ако знаеха за баща ѝ?

Бе минал около месец от първото посещение на Дарла и Гей, когато някой отново се появи на вратата ѝ. Беше петък.

— Моля да ме извините, госпожице Сент Клер.

Анджи вдигна очи от отрупаното си бюро.

— Какво има, Джун?

Секретарката на Рис, с куп документи в ръце, започна отново да се извинява:

— Простете за безпокойството, но дали случайно не знаете къде е господин Уейкфийлд? Минава единайсет, а него още го няма. Не помня да ми е казвал, че ще закъснее.

Анджи сбърчи вежди. Беше забелязала, че Рис нито веднъж не я бе повикал, обикновено го правеше по десетина пъти всяка сутрин, реши че е твърде зает.

— Не е ли дошъл още?

— Не. А тези документи трябва да се подпишат.

— Но вчера той каза, че днес от сутринта ще работи по лондонската сделка. И аз очаквах да ме повика всеки момент.

— Какво да ви кажа... — сви рамене Джун. — Никога досега не го е правил. А аз вече шест години работя при него.

Анджи работеше от пет месеца, ала знаеше не по-зле от Джун, че Рис нямаше навик да отсъства от службата, без поне да се е обадил по телефона. Хиляди възможни причини ѝ минаха през ума, и все неприятни. Със свито сърце тя посегна към телефона и набра домашния му номер.

Вслушвайки се напрегнато в ответния сигнал, Анджиджи си каза, че безпокойството ѝ е прекалено. Щеше да бъде доста конфузно, ако отсреща се обади нечий задъхан женски глас и се окажеше, че шефът ѝ си е дал почивка заради малко плътска наслада. Естествено, тази мисъл силно я разстрои само защото твърде много уважаваше Рис като бизнесмен и не искаше да повярва, че може да бъде толкова безотговорен.

След петото иззвъняване отново я обзе тревога. Ами ако той не беше в състояние да се обади? Ако бе пострадал или...

— Кой е?

Троснатото изръмжаване я накара облекчено да отпусне рамене.

— Слава Богу! — възкликна неволно тя.

Последва пауза и след това:

— Госпожице Сент Клер? Колко е ча... О, по дяволите!

Гласът му бе пресипнал.

— Да не сте болен, господин Уейкфийлд? — попита загрижено Анджи. Той се изкашля мъчително.

— Така изглежда — изсумтя Рис, сякаш изненадан, че обикновените човешки слабости не са му чужди. — По дяволите!

— Събудих ли ви?

— Да. Цяла нощ не можах да заспя и сигурно... — задави го нов пристъп на кашлица, последван от цветиста ругатня.

Потискайки усмивката си и непонятния изблик на нежност от представата за нейния деспотичен шеф, отпуснат в леглото, рошав, с подпухнали очи, изгарян от треска, Анджи стисна слушалката още по-силно.

— Мога ли с нещо да помогна? — попита тя.

И дочу раздвижване в другия край на линията.

— Не. Идвам след... — гласът му секна и нещо изтрополя. — По дяволите!

— Господин Уейкфийлд? Как сте?

— Зле — кратко отвърна той.

— Тогава се върнете в леглото. И изобщо не помисляйте да идвате днес. Как да се свържа с вашия лекар?

— Няма нужда от лекар. Но трябва да дойда. Документите по лондонската сделка трябва да се подпишат днес. И...

— Аз ще ви ги донеса — прекъсна го Анджи. — Заедно с най-неотложните задачи за днес. Останалото може да почака, докато оздравеете.

Той въздъхна.

— Добре — съгласи се неохотно. — Вземете от Джун резервния ключ и влезте направо. Донесете и папката „Пъркинс“, и...

Записвайки най-неотложните, според него, задачи, Анджи своеволно реши да пропусне някои от тях. Щеше да го разгневи, както винаги. Но нали е болен? Компанията нямаше да се разпадне за ден-два, докато шефът възстанови силите си.

— Ще бъда при вас след половин час — обеща тя.

— След петнайсет минути — нареди той, точно преди Анджи да затвори телефона.

Тя се обърна към Джун:

— Господин Уейкфийлд е болен. Трябва да му занеса няколко папки, за да работи по тях у дома.

— Болен ли? — повтори Джун. — Какво му е?

— Навярно грип.

Вечно стриктната секретарка се подсмихна.

— Шефът сигурно е вбесен — подметна тя, оставяйки купчината документи върху бюрото на Анджи. — Сразен от най-обикновена настинка. Кой би повярвал, че ще дръзне да го атакува вирус?

Анджи не можа да сдържи смеха си. Джун я изгледа, приятно изненадана. И леко се изчерви. Анджи сведе поглед и започна да подрежда папките.

— Благодаря, Джун. Това е всичко.

— Да, госпожице Сент Клер — тутакси откликна Джун, този път с нова, дружелюбна нотка в гласа, която не убегна на Анджи.

Младата жена въздъхна, щом отново остана сама. Не постъпваше добре, като се държеше хладно и резервирано с хората. Въпреки онзи първи, общо взето мъчителен, обяд, когато се бе опитала да поддържа разговора, без да разказва за себе си. Гей и Дарла още на два пъти я бяха канили да обядва с тях. За съжаление и двата пъти се бе наложило да им откаже, защото Рис не й оставяше свободна минута — освен колкото да отскочи за сандвич до бюфета на долния етаж. Ала те изглежда не бяха се отказали и винаги, щом минаваха по коридора, й се обаждаха.

Мики се отбиваше понякога следобед уж да види вече порасналото коте, но главно заради лакомствата, с които Анджи го гощаваше. А тя усещаше как все по-трудно устоява на обаянието на своя шеф, макар да успяваше да държи настрана останалите мъже в „Уейктек“. Как стана така, че когато търсеше приятели, нямаше никого, а сега, когато искаше да бъде сама, започваше да се сближава с хората?

И като поклащаше глава, смаяна от обратите в своя живот, тя влезе в кабинета на Рис да вземе документите, които й бе поръчал.

С папките под мишница — е, не чак всичките, които Рис бе поръчал — Анджи спря пред вратата му, преди да използва ключа, даден ѝ от Джун. За първи път виждаше дома му — просторна, малко неугледна, съвременна постройка в изискан квартал, недалеч от по-непретенциозния район, в който живееше тя. Имаше нещо твърде интимно в това да отключи и да влезе, ала не искаше да го безпокои, като позвъни. Пое дълбоко въздух и натисна дръжката.

Рис очевидно бе пестелив по отношение на обзавеждането, отсъди тя веднага, щом прекрачи прага. Макар и висококачествена, мебелировката бе обикновена, функционална и включваше само най-необходимото. Имаше няколко картини, ала бяха окачени без оглед на стил и съразмерност. Липсваха каквито и да било декоративни фигурки, фотографии и други вещи за спомен.

Мислите я върнаха в един палат в Бостън, декориран от най-изтъкнатите дизайнери, пребоядисван и пренареждан всяка година. С оригинали на старите майстори, преспапиета от чисто сребро и кристални полилеи. Детската ѝ стая с метрите везана коприна и рафтовете с кукли.

Сети се за къщичката на баба си с изобилието от порцеланови фигурки, бонбониери и покривчици. Нащърбеното глинено куче в антрето, обикновените порцеланови чинии във вехтия шкаф в кухнята, евтината репродукция на „Последната вечеря“ в трапезарията. Кувертюрите, съшити от различни парчета плат, плетените на една кука покривки — все дело на баба ѝ. Цветните рисунки, които Анджи ѝ беше изпращала години наред, грижливо подредени в блокчето върху пианото, редом с многобройните ѝ снимки на различна възраст. Не би заменила сегашния си дом дори за най-люксовата и най-скъпа къща в Бирмингам... или където и да било другаде.

И като се озърна несигурно, Анджи тръгна по стълбите, приемайки, че спалнята на Рис е на горния етаж. Спалнята на Рис. Тя преглътна с усилие.

Първата врата вдясно на горната площадка бе отворена. Тя надникна. Оскъдното обзавеждане се състоеше от легло, гардероб, нощно шкафче с лампа, будилник и телефон, както и стол, на чиято облегалка бе окачено сакото на Рис, което бе носил вчера. Имаше една-

единствена картина — доста потискащ пейзаж на разбушувана морска стихия. Проснат на леглото, Рис спеше дълбоко.

Тя мина на пръсти по мекия бежов килим и застана до леглото, вглеждайки се в своя шеф. Изглеждаше точно както си го бе представляла — рошав, зачервен от високата температура, небръснат. Макар да бе подготвена да го заvari в този вид действителността я постресна. Беше толкова различен от безцеремонния недостъпен мъж в службата. Като всеки болен и самотен човек. Рис, естествено, категорично би отхвърлил съчувствието ѝ, което тя неволно изпита.

По цвета на хлътналите му страни личеше, че гори от треска. Дали беше взел нещо за снижаване на температурата? Тя протегна ръка, после рязко я отдръпна и отново бавно посегна към него, обезпокоена за състоянието му. Той спеше дълбоко. Навярно нямаше да се събуди, ако тя...

Едва докоснала го, Анджи почувства остра болка в китката си от железната му хватка.

— Ох!

Без да я пуска, приклецил дланта ѝ о слепоочието си, Рис я пронизваше с тъмносивите си, леко помътнели очи.

— Какво правите?

— Имате висока температура — отговори възможно най-спокойно тя. — Премерихте ли я?

— Не.

— А взехте ли някакво лекарство? Аспирин?

— Не.

— Бихте ли ме пуснали? — попита тактично тя. — Ще ми изкълчите ръката.

Той моментално я пусна.

— Извинявайте. Не съм свикнал да ме пипат, когато спя.

— В такъв случай, вие ме извинете, задето ви стреснах. Как се чувствате?

— Отвратително — процеди през зъби той с видимо нетърпение. Тя с усилие се владееше.

— Гърлото ви възпалено ли е? Боли ли ви главата? Или нещо друго?

— И гърлото ми е възпалено, и главата ме боли. Всичко ме боли. Това ли искахте да чуете? — троснато отвърна той, като се

приповдигна на лакът. Чаршафът се смъкна до кръста му. Анджи едва не изпусна своя товар от папки.

Рис Уейкфийлд криеше стройно и мускулесто тяло под онези тъмни строго официални костюми.

Широкият му гръден кош имаше приятен загар и стегната мускулатура на атлет. За разлика от гъстата посребрена коса, космите по гърдите му бяха тъмни и продължаваха в тънка ивица някъде под чаршафа. Тя подсъзнателно проследи тази ивица по-надолу и почувства как краката ѝ се подкосяват.

— Вие... — тя млъкна, изкашля се и вдигна очи към лицето му, зървайки странното мимолетно изражение, което той побърза да скрие. — По-добре легнете. Къде има термометър?

— В банята. Но...

Анджи не му остави време да спори. Сложи отчетите на леглото, обърна се и тръгна към банята, имаше нужда от няколко минути, за да си възвърне самообладанието.

Рис кашляше, когато тя влезе с термометър и шишенце аспирин в ръка, съвършено спокойна. Кашлицата му бе дълбока и навярно болезнена, ала Рис изглежда не ѝ обръщаше внимание, приковал поглед в документите.

— Къде е папката „Пъркинс“? — попита той, щом успя да си поеме дъх.

— На бюрото в кабинета ви — отвърна Анджи, невъзмутимо тръскайки термометъра. — В нея няма нищо неотложно, което да не може да почака до понеделник.

— По дяволите, аз... — той инстинктивно стисна устни, щом термометърът се оказа в устата му. Изглежда я гневно и го измъкна. — Не си донесла и отчета по сделката „Сан Хуан“.

— Не, не съм. Няма какво повече да се работи по нея — тя взе термометъра и отново го сложи в устата му.

Той отново го измъкна.

— Как така няма какво повече да се работи по нея?

— Аз направих необходимото. А ако не оставите термометъра в устата си, ще се наложи да ви премеря температурата по друг, по-неприличен начин — заплаши го тя забравила за миг сдържаната дискретност, която бе възприела в ролята на негова асистентка.



Прозвуча досущ като предишната Анджи, помисли си тя с болезнена тръпка, в очакване Рис да я уволни начаса.

Изненада се, след като той не направи нищо подобно, а само съсредоточено и продължително я изгледа, после бавно постави термометъра в устата си. Тя благоразумно пропусна да изрази задоволство от неговите действия.

— Ще ви донеса нещо разхладително — измърмори Анджи, без да среща погледа му, и се насочи към вратата. — Трябва да пиете много течности. Заради грипа.

Кухнята на Рис бе оборудвана строго функционално и очевидно се използваше единствено при необходимост. В хладилника му имаше дълготрайни безалкохолни напитки — личеше, че Рис предпочита газираните плодови сокове от портокал, ягоди и грозде — кана с портокалов сок, няколко литра прясно мляко, пет-шест яйца, масло и къпинов конфитюр. Това беше всичко. Тя му наля пълна чаша от портокаловия сок, като реши първо да го попита дали е гладен и тогава да му пригответи закуска от оскъдните провизии.

Когато се върна в спалнята, термометърът бе все още в устата му, видимо забравен, защото Рис бе абсолютно погълнат от служебните материали. Анджи постави чашата на нощното шкафче и взе термометъра.

— Трябва ми химикалка — заяви той в мига, в който усети устата си свободна.

— Момент — разсеяно отвърна тя, взирайки се в миниатюрните деления на скалата. Най-сетне откри края на живачния стълб и се намръщи на отчетената температура. — Температурата ви е трийсет и девет градуса и осем десети.

Той почти не ѝ обърна внимание.

— Ще взема един аспирин. Къде е химикалката?

Анджи въздъхна, даде му два аспирина с портокаловия сок и зарови из чантата си за химикалка.

— Сигурен ли сте, че не искате да повикам лекар? — попита тя, докато му я подаваше. С едно негово изсумтяване въпросът бе изчерпан. — А няма ли да хапнете нещо? Мога да ви приготвя яйца и препечени филии.

— Не съм гладен — той закашля отново.

— Имате ли някакъв сироп за кашлица?

— Не.

— Ще отида до аптеката да купя. Гърдите ще ви заболят, ако продължавате да кашляте така. Искате ли нещо друго?

— Папката „Пъркинс“ — моментално отговори той.

Тя си взе чантата, оставяйки забележката без коментар.

— Ще се върна след малко.

Той я хвана за китката, точно преди да тръгне. Пръстите му изгаряха кожата ѝ, но това се дължеше на високата температура, рече си тя. Вдигна очи и видя, че Рис съвсем слабо ѝ се усмихва и потръпна отново.

— Благодаря — тихо каза той.

Анджи едва не се задави.

— Няма защо, господин Уейкфийлд — преднамерено добави официалното обръщение, за да изтъкне — и на себе си, и на него — че отношенията им са чисто професионални.

Рис я пусна и тя се насочи към вратата, но отново ѝ се наложи да спре.

— Госпожице Сент Клер.

— Да, господине.

Усмивката бе изчезнала, само пламъчето в сивите му очи бе трудно за разгадаване.

— Един съвет. Никога не отправяйте закани, ако не сте в състояние да ги изпълните.

Дали щеше да ѝ напомни за термометъра, зачуди се Анджи. И вместо просто да кимне и да си излезе, за втори път в този ден забрави сдържаната дискретност.

— Винаги съм в състояние да ги изпълня — отчетливо изрече тя. И излезе, удивена от собствената си дързост.

## ТРЕТА ГЛАВА

Щом се върна, Анджи остави продуктите в кухнята, взе една лъжица и тръгна към горния етаж със сиропа за кашлица в ръка. Спря, смаяна, на прага на спалнята. Леглото на Рис бе празно. Къде може да е отишъл?

Кашляне откъм банята привлече вниманието ѝ. Само по слип, Рис бе обгърнал касата на вратата и втренчил поглед в леглото, сякаш му предстоеше дълъг изнурителен преход с препятствия. Анджи бе видяла гърдите и ръцете му, сега имаше възможност да разгледа останалото. Мускулести леко окосмени крака, стегнати бедра, плосък корем. Белотата на слипа рязко контрастираше със слънчевия загар на тялото му и недвусмислено очертаваше неговата мъжественост. Тя неволно — и нетактично — се замисли за възрастта му. Доколко ли бе права за четирийсетте? Въпреки прошарената коса и фината мрежа от бръчици в ъглите на очите и около устата му, той имаше тяло на мъж, с десет години по-млад от нейните предположения.

В същия миг Рис вдигна очи и улови изпитателния ѝ поглед. С поруменели страни Анджи понечи да излезе от стаята.

— Извинете, аз...

— Изглежда няма да стигна до леглото — прекъсна я тихо той, очевидно ядосан на собственото си безсилие. — Краката не ме държат. Забравила смущението си, Анджи се втурна към него.

— Тогава се облегнете на мен. Не е трябвало да ставате.

— Нямах друг избор — сухо промърмори той, ала положи ръка на раменете ѝ твърде охотно.

Анджи си каза, че коленете ѝ треперят под тежестта му, а не от допира на високото стройно голо тяло, чиято топлина и сила проникваше до нейното дори когато Рис бе облечен в строг гълъбовосив костюм. Не можа да си спомни кога за последен път мъж ѝ бе въздействал по този начин — и дали изобщо бе имало друг път. Отдавна не бе стигала до подобна интимност. За разлика от повечето свои бивши „приятелки“ тя беше против случайните нощни авантюри

и не допускаше преживявания от рода на „подвизите“, обсъждани с престорена свенливост и явно самохвалство всеки обяд в клуба. Винаги бе държала на чувствата, а те ѝ носеха само разочарования.

Не можеше да си позволи чувства и сега към този човек, който едва ли би ѝ предложил нещо в замяна.

— Кога ядохте за последен път? — попита Анджи, решително насочвайки мисълта си към по-удобна тема за разговор.

Той сви рамене, щом се отпусна доволно отново на леглото.

— Снощи не бях гладен.

— А на обяд хапнахте един сандвич в кабинета — тя поклати глава. — Затова сте отпаднал. При тази температура и липса на храна чудно как не се строполихте в краката ми.

— Май си свикнала мъжете да падат в краката ти, нали, бостончанке?

Въпросът я изненада. Анджи го изгледа смръщено, зървайки слабо то дяволито проблясване в иначе непроницаемия му поглед. Никога досега не беше я подкачал. И никога досега не бе използвал друго обръщение, освен строго официалното „госпожице Сент Клер“. Вярно, трудно бе да се спазва протоколът при такова оскъдно одеяние от бяло памучно трико. И все пак тя не се чувстваше готова за по-фамилиарни отношения, различни от установените между тях през изминалите пет месеца. Реши да остави въпроса без отговор — с надеждата той да схване намека ѝ — и отстъпи назад.

— Купих супа от магазина. Ще я стопля. Все още ли държите да не викам лекар?

Той ѝ отправи онзи добре познат поглед, който недвусмислено показваше, че обсъждането е безпредметно. Преглъщайки отново въздишката си, Анджи тръгна обратно към кухнята.

Да се грижи за шефа си, когато е болен, определено не влизаше в служебните ѝ задължения, размишляваше тя, докато приготвяше супата. Ще му отнесе таблата и после ще се върне на работа.

Въпреки че си го помисли, Анджи знаеше, че няма да го остави сам, тъй като той несъмнено имаше нужда от нея. Чувството бе неповторимо. Никой никога не бе имал нужда от нея. По същата причина харесваше работата си. Рис се нуждаеше от помощ в кабинета си и тя му я оказваше. Сега също имаше нужда от помощ. Не, тя не можеше да си отиде просто така.

Рис лежеше абсолютно неподвижно със затворени очи, когато Анджи внесе таблата в спалнята му. Спря, за да не го събуди. Ала клепките му тежко се повдигнаха. С видимо усилие той се надигна и чаршафът отново се смъкна в скута му. Анджи се постара да не показва нито облекчението, че го вижда поне отчасти покрит, нито загрижеността си за неговото състояние.

— Предполагам, ще искате да се нахраните — духовито подметна тя, внимателно поставяйки подноса върху бедрата му.

— Правилно предполагате, госпожице Сент Клер.

Значи бе схванал намека ѝ, че тя не желае грижите ѝ да се тълкуват погрешно. Чудесно. В края на краищата, просто действаше като предана служителка, нали така? Погледът ѝ се плъзна по гърдите му, докато тя отстъпваше от леглото. Просто като предана служителка.

— Обади се в службата. Кажи на Джун да звънне на Фелпс и да отмени срещата ни за днес следобед. После да изпрати някой да ми донесе папката „Пъркинс“. А ти ще върнеш тези документи обратно и ще ги изпратиш по факса в Лондон.

— Да, господин Уейкфийлд. Изяжте си супата.

Гневното му изсумтяване бе прекъснато от пристъп на кашлица. Анджи повдигна подноса, за да предотврати разплискването на горещата супа.

— Забравих да ви дам сироп за кашлица — призна тя, надявайки се Рис да не разбере, че при вида на голото му тяло бе забравила всичко останало. Тя напълни лъжицата с лечебната течност от шишенцето.

Погледите им се срещнаха, докато я поднасяше към устата му. Ръката ѝ се разтрепери. По дяволите, как бе възможно да ѝ въздейства по този начин! По дяволите и нейното безсилие да му устои!

— Ще отида да измия лъжицата — едва изрече тя и понечи да тръгне.

— После ще я измиеш — нареди раздразнено Рис. — От един час само влизаш и излизаш оттук. Седни.

Прехапала устни заради тона му, Анджи се подчини, боязливо присядайки на крайчеца на стола, за да не измачка сакото на мъжа.

Рис потисна въздишката си. Проклятие, тя като че ли всеки момент очакваше той да я замери с нещо. Беше неспокойна още с пристигането си, въпреки моментната демонстрация на самонадеяност

с термометъра. Е, да, обстоятелствата бяха малко необичайни, но двамата работеха вече пет месеца, прекарваха заедно повече часове, отколкото някои семейни двойки. Досега винаги се бе държала нормално. Защо днес го гледаше така, сякаш виждаше масов убиец?

— Защо не преместиш сакото и не седнеш удобно — предложи той по-спокойно. — Трябва да поговорим, преди да се върнеш в службата.

Анджи кимна и стана още веднъж, за да окачи съвсем внимателно сакото в гардероба, после се върна на стола със стенографския си бележник и химикалката, с която Рис бе подписал лондонските документи. Пригответи се да записва, ала все още бе напрегната. Той забеляза, че тя умишлено избягва да поглежда гърдите му и си спомни изражението ѝ, когато го видя по слип на прага на банята. Не можеше да не е виждала мъж по бельо — дори без бельо. Беше млада, но не чак толкова млада.

— Ще се успокоиш ли най-сетне? — въздъхна Рис. — Вярно, не съм в отлично настроение, но не възнамерявам да те нападам.

Бузите на Анджи поруменияха. Беше очарователна, ала Рис се постара да пренебрегне този факт, щом чу първите ѝ думи.

— Да, господин Уейкфийлд. Извинете ме. Аз просто...

— И престани да ме наричаш „господин Уейкфийлд“ на всяка втора дума! — сряза я той с нарастващо раздразнение.

Прехапала устни, Анджи сведе очи към бележника си. Въпреки непонятния порив да ѝ се извини Рис се намръщи и насочи вниманието си към супата.

— Хубава супа — отбеляза той след няколко неохотни глътки.

Приемайки комплимента за вид извинение — за каквото именно го бе използвал Рис — тя заговори по-спокойно:

— Благодаря, но за отварянето на една консервена кутия не се изискват особени кулинарни способности. Едва ли прилича на супите, които майка ви е правила, когато сте бил болен.

Рис сви устни.

— Доколкото си спомням, единственото нещо, което майка ми е направила за мен, беше да закачи за ризата ми бележка с името ми и датата на раждане — той млъкна. Какво, по дяволите, го накара да ѝ каже? Не го споделяше с всеки срещнат.



В изражението на Анджи се четяха едновременно ужас и съчувствие — еднакво неприемливи за него чувства.

— Нима ви е изоставила?

Съсредоточен в супата, той кимна.

— Да. Зарязала ме във фойето на една болница в Тексас.

— На колко години?

— На три.

— Какво безобразие. А... намериха ли се осиновители? — нерешително попита Анджи.

— Не. Хората искаха бебета. А аз и тогава не бях от сладките малки момченца.

Той чувстваше погледа ѝ върху себе си, докато дояждаше супата; знаеше, че тя се опитва да не задава излишни въпроси, ала усети мига, в който любопитството ѝ надделя.

— В приют за сираци ли сте израснал?

— И в приют, и при приемни родители. Все имах покрив над главата си, докато завърших училище и същото лято получих повиквателната.

— Вие сте участвали във войната?

— Да — заедно с утвърдителния отговор той преглътна и последната лъжица от супата.

— Написано е било само малкото ви име, така ли?

— Да. Не знам истинската си фамилия. В „Социални грижи“ измислиха Уейкфийлд.

— И първото ви име е необичайно — подметна тя, все още нерешително.

— Разпространено е в Уелс — поясни той. — Може да е било традиционно име в рода на майка ми. Кой знае?

— Не сте ли се опитвали да научите нещо повече за нея?

— Не — той избута подноса в края на леглото, отегчен от темата. Не можеше да разгадае изражението в теменужените очи на Анджи, ала и не искаше. — Ще се захванем ли сега за работа или предпочиташ да си разказваме случки от живота?

Рис ясно долови реакцията ѝ на твърде саркастичното си предложение. Беше почти физически осезаема — Анджи се отдръпна, затвори се в себе си, преди той да е успял да зърне онова, което тя не желаше да му покаже. Какво ли се опитваше да скрие? Не че имаше

значение. Като асистентка тя бе незаменима и миналото ѝ нямаше нищо общо с настоящата ѝ работа. Що се отнася до собственото му любопитство — е, налагаше се то да остане незадоволено.

След като премести подноса встрани, той се отпусна на възглавниците, тихичко проклинайки главоболието и общата си слабост, и започна да диктува разпорежданията си с рязък отчетлив тон. Внушаваше си, че иска по-бързо да я отпрати по неотложните задачи, че има нужда от сън и че не желае тя да се върти наоколо. И същевременно изпитваше странна неохота да я пусне да си върви при мисълта да остане сам в това отвратително състояние.

Сигурно от високата температура не можеше да се съсредоточи, реши той, мрачно връщайки мислите си към служебните въпроси.

След половин час Анджи затвори бележника и се изправи с чанта в ръка. Трябваше да тръгва, ако искаше да изпълни всичко, което ѝ бе поръчал Рис, до края на работния ден. Изтощен, той лежеше върху възглавниците, с натежали клепки, блед, като се изключат червените петна по бузите му — явен признак, че температурата не е спаднала. Сиропът бе помогнал донякъде, но от време на време кашлицата все още раздираше гърдите му толкова силно, че и Анджи я заболяваше, като го гледаше. Тя отнесе таблата в кухнята, изми чинията и отново му наля чаша портокалов сок.

— Добре е да вземете още два аспирина — предложи Анджи, щом внесе сока в спалнята. — Трябва да се преборите с температурата.

Той изпи аспирина, без да протестира — факт, който допълнително я разтревожи.

— Няма ли кого да повикам да ви прави компания? — попита тя. — Не ми се иска да ви оставям сам — вече ѝ бе известно, че няма роднини, но навярно някой приятел? Или... трудно ѝ бе дори да го помисли... интимна приятелка?

Затворил очи, Рис поклати глава, а сребристата му коса трогателно се разроши по възглавницата.

— Ще се оправя. Върви. И не забравяй да се обадиш на Рон Андерсън.

— Няма да забравя. Ще намина по-късно. Нали ще позвъните в службата, ако имате нужда от нещо?

— Да — той едва отвори око, за да я погледне. — Благодаря още веднъж. За всичко.

— Няма защо, господин Уейкфийлд.

Беше намръщен, щом отново затвори очи. Какво толкова бе казала, та предизвика недоволството му? Той вече спеше, когато Анджи излезе от стаята, хвърляйки му последен поглед от вратата със странно чувство за вина.

Късно същия следобед Анджи осъзна, че цял ден нищо не беше хапвала. И като си обяви кратка почивка, взе пари и слезе в бюфета, където много от колегите й обикновено се събираха на кафе. Предизвика всеобщо недоумение с появяването си в определеното за почивка време. Ала без да обръща внимание, си купи една ябълка и разхладителна напитка от автоматите до стената. После се обърна да потърси маса. Чу гласа на Гей.

— Анджи. Насам.

Гей и Дарла седяха на дълга правоъгълна маса с още няколко други жени, всичките изненадани от проявата на дружелюбие към обичайно високомерната асистентка на господин Уейкфийлд. Леко предизвикателно Анджи зае свободния стол до масата и отправи лъчезарна усмивка към Гей и Дарла.

— Здравейте.

Останалите примигаха, сякаш изумени от способността й да се усмихва. Анджи за първи път се замисли, че може би е попрекалила със своята сдържаност покрай личните си проблеми. Нима е изглеждала така отблъскващо хладна? Дори не бе подозирала, че може да отблъсква хората. Доскоро без проблеми бе намирала приятели навсякъде — макар сега да разбираше какво огромно влияние са имали парите и социалното положение върху тъй наречените й „приятели“.

— Джун ни каза, че господин Уейкфийлд е болен — съчувствено подхвърли Дарла. — Знаеш ли какво му е?

— Грип, предполагам. Има висока температура, кашля, гърлото му е възпалено и казва, че цялото тяло го боли.

— Ти отиде да го видиш, така ли? — попита Гей, взирайки се в Анджи с любопитство.

— Занесох му документи за подпис.

Гей подпря брадичката си с ръка и се усмихна.

— Готова съм да се обзаложа, че господин Уейкфийлд е отвратителен пациент.

Анджи не сдържа усмивката си.

— Ще спечелиш баса. Права си.

Една от другите жени — очарователна блондинка, чието име Анджи не знаеше — потрепери пресилено.

— Ще умра от ужас, ако ми се наложи да отида в дома му, когато е болен и в лошо настроение. Достатъчно ме плаши тук, като се разминаваме във фоайето.

— Всъщност не е чак толкова страшен — намери за необходимо да отбележи Анджи. — Той е просто... един типичен работохолик. Дотолкова се вживява в служебните си задължения, че забравя за тънкостите в междучовешките отношения — в мига, в който изрече думите, тя се изчерви, осъзнавайки колко точно бе охарактеризирала собственото си поведение през последните пет месеца. И реши занапред да се постарее да бъде по-приветлива към колегите си. Още от този миг.

Анджи работи до шест часа същата вечер. И докато уморено крачеше към колата, мислено отхвърли импулсивното си желание да отиде да провери как е Рис. Той не ѝ бе наредил да се върне при него, напомни си трезво тя. Освен това не възнамеряваше да му носи още работа вкъщи, иначе едва ли щеше да се възстанови през почивните дни. Той щеше да се обади, ако му потрябва нещо.

С дълбока въздишка тя затръшна вратата на колата и пъкна ключа в стартера. Трябва да се отбие в дома му, разбира се. Нямаше да заспи, ако не е сигурна, че при него всичко е наред.

Абсурдно бе да се тревожи за такъв независим и самостоятелен човек като Рис Уейкфийлд. Но той изглеждаше толкова самотен. Самата тя бе в подобно положение и си представяше колко ужасно би се чувствала, ако се разболееше. Рис навярно не би оценил загрижеността ѝ, ала тя нямаше друг избор. С болезнено съчувствие бе възприела факта, че са го изоставили, че е израснал без дом и семейство. И тя сега беше без майка, а баща ѝ бе заслужил презрението ѝ, но поне двамата се бяха погрижили да ѝ осигурят относително щастливо детство. Горкият Рис.

Горкият Рис ли? Анджи пропъди мимолетната мисъл със съзнанието, че Рис никога не би допуснал да го съжаляват. Тя завъртя ключа и искрено изстена, като чу познатия стържещ звук в двигателя.

— Пак ли? — измърмори с досада. Таратайката имаше нужда от сериозен ремонт, какъвто в момента Анджи не можеше да си позволи.

Щеше да ѝ струва повече от самия автомобил, навярно. Би го заменила, но все още избягваше да поема излишни разходи. След три-четири месеца може би с радост щеше да го продаде и да си купи нещо ново. — Хайде, тръгвай — подкани го тя и яростно натисна педала на газта. Отдъхна облекчено, щом двигателят най-сетне заработи, макар и със странен звук.

Анджи се поколеба пред вратата. Да използва ли пак резервния ключ? Дали това няма да му се стори твърде нахално, след като този път тя идва по собствена инициатива, а не по негова заръка? Трябваше да му позвъни от службата, със закъснение установи тя.

Би следвало да използва звънеца. Пръстът ѝ застина на бутона при поредната нова тревога. Ами ако още му се вие свят? Представи си стълбите и потрепери при мисълта, че Рис би могъл да падне.

Не, нямаше смисъл да рискува, реши Анджи и мушна ключа в бравата. Ще се извини за своеволието, като му обясни опасенията си за звънеца. Той може и да не споделя мнението ѝ, но поне ще чуе нейните доводи.

Пътем се отби в кухнята и наля още една голяма чаша сок. Безшумно изкачи стъпалата и застана пред отворената врата на спалнята. Той лежеше по гръб, покрил очи с дясната си ръка, докато с лявата неспокойно поглаждаше гърдите си, сякаш за да пропъди болката. Глух стон я накара да прекрачи прага.

— Господин Уейкфийлд? — тихо промълви тя, за да не го стресне. — По-зле ли се чувствате?

Той бавно отпусна ръка и погледна над нея със зачервени очи.

— Какво правиш тук? Да не би да се е случило нещо в службата?

— Нищо не се е случило — увери го тя, като застана до леглото и постави сока върху претрупаното нощно шкафче. — Само се отбих на път за вкъщи да ви видя. Как се чувствате?

Отговорът му недвусмислено ѝ подсказа какво е състоянието му. Свикнала с безцеремонния му начин на изразяване, Анджи кимна.

— Така и предполагам. Премерихте ли си температурата?

Не, естествено. Поклащайки глава, Анджи мушна термометъра в устата му. Той не се възпротиви, ала изражението му подсказваше, че мисли за предишния път. Както и тя. Макар да убеди младата

секретарка, че Рис не е толкова страшен, самата тя сега недоумяваше как бе дръзнала да го заплаши.

Анджи прехапа устни, щом погледна скалата на термометъра. Живачният стълб се бе заковал на трийсет и девет и осем.

— Не е спаднала. Пихте ли аспирин?

Смръщената му физиономия бе красноречива — нищо не беше пил след нейното излизане.

— Съвсем честно казано — рече с укор тя, пресягайки се към шишенцето с аспирин на нощното шкафче, — след като отказвате лекарска помощ, най-малкото можехте сам се погрижите за себе си. Да не искате да се озовете в болница?

Тя му връчи два аспирина и чашата с портокаловия сок. Рис изпи таблетките, след което ѝ хвърли учуден закачлив поглед.

— Май прекалявате с грижите си, госпожице Сент Клер?

— Така изглежда — призна тя. — Имате ли нещо против?

— За момента не.

Анджи се усмихна на думите му.

— Ще се постарая да не ми стане навик.

Той сякаш остана леко разочарован. Абсурд! Сторило ѝ се е. Рис отпи още веднъж от сока, после разклати чашата.

— Долу има водка. Защо не я донесеш? С чисто лечебна цел, разбира се. Може и ти да пийнеш... профилактично.

— Водката е противопоказна със сиропа ви за кашлица — твърдо отвърна Анджи. — А аз не пия.

— Никога? — извиси вежди той.

— Никога.

— По каква причина?

Тя направи гримаса.

— Имах неприятно преживяване, когато бях втори курс в университета. На един бал на женския клуб пих твърде много и после цяла година се чудих дали не съм извършила някоя глупост същата вечер. Тежко понасям алкохола. След третото питие вече не помня нищо и, като се събудя на сутринта, ми се иска да съм умряла.

— Да не си се събудила в чуждо легло, бостончанке? — нехайно подметна Рис със следа от усмивка в ъгълчетата на стиснатите устни.

— Разминало ми се е, слава Богу — разпалено отговори Анджи.

— Съквартирантката ми се съжалила над мен и ме замъкнала вкъщи

по малките часове. Впоследствие ми каза, че съм имала куп предложения за през нощта и че с радост съм ги приела всичките.

— Значи си от благосклонните пияници.

— Очевидно — потвърди тя. Не ѝ се вярваше, че бърби с него така. Всъщност, защото той бе толкова различен извън кабинета си — все още зачервен от високата температура, по момчешки разрошен. Толкова достъпен. Толкова... мил.

— И оттогава изобщо не си пила?

— Нито капка — категорично поклати глава Анджи. — Не искам да губя представа за времето. Обичам да контролирам действията си.

— И малко по-внимателно да подбираш партньорите си?

Страните ѝ пламнаха, но тя отговори в същия дух на мудро провлечения му въпрос:

— Точно така. Предпочитам да ме ценят заради ума. Не искам да ме мислят за леснодостъпна блондинка.

Рис се взря в косата ѝ и прошепна: Само Бог, скъпа моя, би те обичал заради самата теб, а не заради русите ти коси!

Усмихна по-широко, при което на дясната му буза се появи дълга права бръчка. Почти като трапчинка, помисли си тя, очарована.

Чак тогава осъзна какво бе казал.

— Йейтс? — възкликна Анджи. — Господин Уейкфийлд, вие сте чели Йейтс?

— Четенето ми доставя удоволствие — невъзмутимо рече той.

Тя се изчерви, навярно го бе обидила.

— Разбира се. Не исках да...

— Не смяташ ли, че е време да смениш обръщението с „Рис“? „Господин Уейкфийлд“ звучи нелепо в дадената ситуация.

Нова изненада! Всички в службата го наричаха „господин Уейкфийлд“, или поне в нейно присъствие. И макар в мислите ѝ той отдавна да бе Рис, Анджи чувстваше, че в действителност не е готова за по-дружеската форма на обръщение. Да, но... това си беше директна заповед, в известен смисъл. Тя реши да се подчини, като обаче избягва всякакви обръщения, когато е възможно.

— Както кажеш — и побърза да смени темата. — Не си ли гладен? Мога пак да стопля от супата?

Той се намръщи и поклати глава.

— Не съм гладен.

— Трябва да се храниш. За да имаш сили. Ако не искаш супа, мога да приготвя нещо друго.

Рис се намръщи още повече.

— Не ти плащам, за да ми готвиш.

— Съзнавам го — отвърна спокойно тя. — Но някой трябва да го направи, след като ти не можеш дори да станеш от леглото.

Той очевидно не намери какво да отговори. Възползвайки се от настъпилата тишина, Анджи се обърна и излезе с твърдото решение, че Рис първо ще се нахрани и едва тогава тя ще си тръгне към къщи.

Защо е дошла пак, зачуди се Рис, докато се наместваше в леглото след поредния изтощителен преход до банята и обратно. Защо асистентката му бе долу, в кухнята, и му приготвяше супа? Работеха заедно вече пет месеца, ала тя никога не бе проявявала особен интерес към него, освен като към шеф. А днес проявяваше загриженост, каквато отдавна... всъщност колко отдавна?

Кога за последен път някой се бе сутил край леглото му, защото е болен? Когато бе шестнайсетгодишен и живееше при последната си приемна майка — леля Айрис. Тя бе искрено загрижена. И продължаваше да се интересува от него. Само двама души — тя и още един човек — държаха на него в този свят. Глупаво бе да се залъгва, че Анджелик Сент Клер ще бъде третата. Тя беше просто служителка, отлична асистентка, чиято всеотдайност в работата обуславяше и грижите за здравето на шефа. Не можеше да има друго между тях. Тя бе твърде млада, твърде несигурна, за да се ангажира с някого в момента. А той... Той никога не бе имал сериозни връзки. И отдавна се бе отказал да ги създава.

Трудно се разбираше с хората. Навярно защото като дете непрекъснато го местеха от приют на приют. И вечно затворен в себе си, за да не се привързва към семействата, в които живееше, тъй като съзнаваше, че престоят му у тях е временен, той бе израснал като типичен самотник. Виетнам не го промени в това отношение, макар че именно там се запозна с единствения си приятел Греъм Кийтинг.

Рис знаеше, че подчинените му го смятат за хладен, недостъпен и тираничен. Общо взето, тази репутация го устройваше, защото ги караше стриктно да изпълняват разпорежданията му. Ала понякога



дори той се чувстваше самотен. Поддържаше връзки единствено с жени, които не биха искали повече, отколкото той бе в състояние да предложи, а те по никакъв начин не можеха да запълнят празнотата в душата му. Да разчупят ледената му обвивка.

Щом чу Анджи да се качва по стълбите, Рис пропъди мислите си с мрачна гримаса. Ставаше сантиментален, установи с раздразнение той. Остаряваше. Или температурата бе виновна. Той вдигна очи в мига, в който Анджи се появи с подноса в ръце, сбърчила вежди от напрежението да не го изпусне, леко свила устни, докато прекрачваше прага. Гъстата ѝ златиста коса бе поразрошена, а елегантният сив костюм — поизмачкан след тежкия работен ден. Той усети внезапната си възбуда — добре че чаршафът го покриваше от кръста надолу! Това вече нямаше нищо общо с болестта.

По дяволите! Как му въздействаше тази жена!

Анджи остана, докато Рис не изяде и последната капка от супата. Дори тогава не ѝ се тръгваше.

— Нали ще взимаш аспирин на всеки четири часа за температурата? И сиропа за кашлица. Да не го забравиш.

— Ще се справя — увери я той, като се отпусна на възглавниците.

— Оставила съм телефонния си номер на нощното шкафче. Обещай, че ще се обадиш, ако имаш нужда от нещо. Няма да ме притесниш.

— Ще се обадя. Върви си. Трябва да си починеш.

Той изглеждаше искрено загрижен за нея. Анджи опита да го приеме равнодушно.

— Добре, тръгвам — и инстинктивно се протегна да опре длан о челото му; не гореше като в началото. — Температурата ти е поспаднала, но трябва да продължиш да вземаш аспирин.

Рис я хвана за китката и я задържа така, приведена над него.

— Пак прекаляваш с грижите — тихо отбеляза той и тя внезапно осъзна, че лицето му е само на сантиметри от нейното.

— Аз... Извинявай... Аз... — гласът ѝ заглъхна, щом погледите им се срещнаха. Сигурно се заблуждаваше в изражението му, трескаво

си помисли тя. Нима действително искаше да я целуне? — По-добре да тръгвам.

— Да — съгласи се той пресилено рязко. — Лека нощ.

Тя измъкна ръката си.

— Лека нощ, господин... Лека нощ. Утре ще ти се обадя да проверя как си. Става ли?

Рис сви рамене с още по-мрачна физиономия. Очевидно ядосан, че тя бе пропуснала обръщението.

— Твоя работа.

И макар да се оттегли с възможно най-горда походка, Анджи всъщност избяга, за да се отдаде на мислите си. Не беше сигурна дали изобщо ще може да заспи тази нощ.

## ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В събота сутринта Анджи на три пъти оставя слушалката, преди да се пристраши да позвъни на Рис. Вярно, беше му казала, че ще се обади; освен това искаше да разбере дали състоянието му не се е влошило, но...

Непрекъснато мислеше за онзи необичайно интимен миг, когато ѝ се стори, че той ще я целуне. И все се чудеше какво ли би изпитала, ако го беше направил.

Престани, Анджелик Сент Клер, смъмри се гневно тя и започна да набира номера. Въобразяваш си разни неща не с друг, а с шефа си. Колко непрофесионално!

Рис отговори на третото извънмяване. Макар все още дрезгав, гласът му звучеше по-добре от вчера.

— Как си?

— Добре — отвърна той в потвърждение на предположението ѝ. — Тормози ме тази проклета кашлица, но иначе се възстановявам.

— Това е чудесно — увери го тя, ала сякаш не бе доволна. Да не би подсъзнателно да се бе надявала, че той отново ще има нужда от нея? Но защо? — Ти... Искаш ли да дойда? — чу се да казва все пак Анджи. — Може да приготвя нещо за ядене, да свърша някоя работа, всичко, каквото е необходимо.

— Не — почти грубо отвърна той, после реши да посмекчи категоричния си отказ с обяснение: — Вече се държа на краката си, не ми се вие свят, тъй че ще се справя сам. Няма смисъл да идваш.

Кое то беше равносилно на „Не си ми нужна вече“... Най-малкото, в личния му живот. По-скоро разочарована, вместо доволна, че са се върнали към обичайните делови отношения, Анджи уви кабела на телефона около пръста си.

— Радвам се, че си по-добре. Значи ще се видим в понеделник в службата?

— Точно така. О, между другото...

— Да, господин Уейкфийлд?

— Благодаря за грижите, Анджелик.

Анджи се втрени в слушалката след рязкото прекъсване на връзката. Никой не ѝ викаше Анджелик и произнасянето на името ѝ от неговите уста я поразя. Тя бавно остави слушалката; с радост щеше да се върне към нормалния ритъм на работа в понеделник. Тогава отново щяха да бъдат господин Уейкфийлд и госпожица Сент Клер. Така щеше да е най-добре за всички. И значително по-спокойно за самата нея.

Анджи се събуди посред нощ със стон, притиснала ръка в пулсиращата вена на шията си, със спомена за гласа на Рис, отекващ в паметта ѝ.

— Анджелик — бе извикал той в съня ѝ. След което се целуваха до самозабрава.

Потръпвайки под въздействие на смътния спомен от този сън, тя зарови лице във възглавницата и изстена безпомощно.

Увлечението ѝ по Рис Уейкфийлд ставаше неконтролируемо. Трябваше да го овладее, преди да е дало отражение на професионалните им отношения. Не можеше да се обвърже с него, напомни си тя. Бе все още твърде уязвима.

Не искаше Рис да научи за баща ѝ. Щеше да ѝ бъде унизително, ако той променеше мнението си за нея заради непочтените постъпки на баща ѝ. Рис бе изключително честен в своите делови контакти и нямаше време за недостойни хора.

Всичките ѝ връзки в миналото — както приятелски, така и интимни — ѝ бяха донесли разочарование, а също и чувство за празнота и безполезност. Дори Рис да бе склонен на флирт — макар че не го бе показал с нищо — тя не можеше да рискува работата си заради едно мимолетно преживяване, а то неминуемо щеше да бъде мимолетно. Той не проявяваше интерес към сериозно обвързване. Но дори да проявяваше, тя нямаше какво да му предложи.

Трябваше да се съвземе. Да се освободи от този човек, който я завладяваше, без да си е помръднал пръста дори. Дали не беше твърде късно обаче?

Рис бе вече в кабинета си, когато Анджи пристигна в понеделник сутринта. Беше блед, с тъмни кръгове около очите, кашляше от време на време, ала видимо се възстановяваше. Първата ѝ реакция при появяването му на прага на стаята ѝ бе да се изчерви до уши. Тя опита да скрие своето странно „поведение“, като „случайно“ изпусна химикалката си и се наведе да я вдигне. Защо се държеше така глупашки? Той не можеше да разбере какво е сънувала, още щом я видеше.

— Къде е? — попита той веднага, след като Анджи се изправи с надеждата Рис да свърже изчервяването ѝ с навеждането.

— Кое, господин Уейкфийлд?

Той се намръщи — дали на официалното ѝ обръщение, или на незадоволителния отговор...

— Папката „Пъркинс“, по дяволите. В петък цял ден чаках да ми я донесеш, но ти не благоволи, а сега не мога да я открия.

— Аз се погрижих за нея, господин Уейкфийлд. Документите са у господин Пъркинс за подпис. Трябва да пристигнат обратно днес следобед.

— Кога му ги изпрати?

— В петък — призна Анджи. — Не беше нещо сложно, а аз знаех, че държите сделката да се уреди бързо, затова...

— Ако съм искал да го направите, щях лично да ви упълномоща, госпожице Сент Клер — прекъсна я безцеремонно Рис.

Този път тя не успя да скрие пламналите си от смущение бузи.

— Извинете. Аз просто...

— И за в бъдеще помнете, че съм ви назначил за своя асистентка. Ако търсех заместник, щях да взема някой от ония самонадеяни многознайковци, които кандидатстваха за мястото.

Анджи прехапа устни.

— Да, господине.

Той я изгледа гневно, обърна се и излезе.

За първи път, откакто работеше при Рис, Анджи почувства, че ѝ се плаче след поредното му избухване. А се опасяваше от обвързване с него, мрачно си припомни тя. Той ѝ показва съвсем ясно, че няма от какво да се бои в това отношение. Ако изпитваше нещо към нея — дори най-елементарна благодарност — нямаше да ѝ говори така. За него тя бе просто провинила се служителка. Защото в желанието си да

му бъде полезна, бе престъпила невидимата граница, която го отделяше от всички останали.

Нямаше да допусне подобна грешка отново.

И като си пое дълбоко въздух, Анджи се зае със своите преки служебни задължения. В тази област поне, знаеше точно какво трябва да се прави.

Рис се чувстваше отвратително. Не беше необходимо да се нахвърляш така върху нея, рече си той, загледан мрачно в затворената врата на кабинета си. След миг на несвойствена за него критична самопреценка, реши, че се бе държал грубо с Анджелик в опит да възстанови техните нормални отношения — техните делови отношения. Беше му неловко, задето го бе видяла в такова безпомощно състояние — слаб, болен, неспособен да измине разстоянието от банята до леглото без чужда помощ. Да не говорим за съня от миналата нощ, в който тя бе играла главната, определено еротична, роля.

Бе дошъл на работа днес с ясното съзнание, че отново владее положението, ала още с първото влизане в нейната стая мисълта му сякаш блокира. Тя изглеждаше толкова красива, така далечна и така дяволски изкусителна, че...

За момент се зачуди какво да ѝ каже, докато тя търсеше химикалката си под бюрото, и единственото нещо, което му дойде наум, бе папката „Пъркинс“. И после ѝ се скара само заради прекомерното усърдие да му помогне, докато е бил болен. Тя бе абсолютно способна да подготви сделката „Пъркинс“ и той го знаеше отлично. Каква дребнавост! Да ѝ се нахвърли, защото е искала да помогне — и то след грижите, които бе положила за него в петък!

Да ѝ се нахвърли! Фразата неволно проблесна в съзнанието му, придружена от съответната представа, и той усети силна възбуда. Наистина твърде отдавна не бе имал сексуална връзка, мрачно установи той.

Дължеше ѝ извинение.

Рис преглътна с усилие.

Кога за последен път се бе извинявал? Навярно преди около двайсет и пет години, когато беше на петнайсет и леля Айрис го хвана да бърка в портмонето ѝ. Тогава получи добър урок, спомни си Рис със

слаба усмивка. Той стърчеше с една глава над дребната костелива женица, ала тя, образно казано, го сравни със земята със своите гневни думи. В края на тирадата ѝ той стоеше разкаян, провесил нос, заровил върха на обувката си в изтъркания килим на всекидневната. И ѝ се извини.

Всъщност тя го накара да се извини, гузно уточни Рис, но той го направи съвсем искрено, все пак. Оттогава станаха приятели. Тя бе първият човек, който, истински загрижен за него, му даде този важен урок в живота.

Предприемчивата му асистентка Анджелик в значителна степен му напомняше неговата бивша приемна майка. И сега той щеше да ѝ се извини. Рис посегна към телефона, после отдръпна ръка. Наистина щеше да се извини. Просто още не беше готов.

Анджи спря пред вратата на кабинета му със свито сърце. Де да имаше начин да получи неговия подпис, без да...

Но секретарката му бе излязла в обедна почивка, а ако мушнеше листовите под вратата, щеше да изглежда някак непрофесионално. Можеше пък да е излязъл. И тя щеше набързо да влезе, да ги остави на бюрото, като му напише бележка, а после секретарката щеше да ѝ ги донесе. Мислено стискайки палци, тя боязливо почука на вратата.

— Влез.

Раменете ѝ увиснаха. Анджи решително ги изправи. Толкова за лесното измъкване. Ще вземе подписа му, без нито за миг да покаже, че избухването му от тази сутрин я е засегнало. Както винаги — делово, рече си тя. Направо и по същество.

— Трябва да подпишете тези документи за архива, господин Уейкфийлд — обясни тя, щом влезе в кабинета, без да поглежда мъжа.

Той кимна мълчаливо и протегна ръка. Анджи прикова поглед в идеалния възел на вратовръзката му и ги подаде. Рис я изгледа малко по-продължително, след което разтвори папката, прегледа чисто напечатаните листове и постави подписа си върху последния от тях.

— Нещо друго? — попита той, подавайки ѝ папката обратно.

— Не, господине. Отивам да ги занеса в архива — тя се обърна с едва сдържана припряност, доволна, че всичко е приключило без усложнения. Сега само трябваше да излезе и...

Уви!

— Анджелик — гласът му бе плътен, леко дрезгав.

О, Господи! Тя се обърна неохотно.

— Да, господин Уейкфийлд.

Той си пое дълбоко въздух. Ако не го познаваше, Анджи би казала, че е нервен. Какъв абсурд!

— За сделката „Пъркинс“...

Пак ли? Тя успя да не трепне.

— Да?

— Извинявай, че избухнах — от бързото изговаряне думите почти се сливаха една с друга. — Действала си съвсем правилно. Ако бях тук, сигурно щях да наредя ти да се заемеш с нея. Както и да е, не бях във форма тази сутрин, за което се извинявам.

Анджи ококори очи и с усилие удържа листовете да не се разпилеят по пода.

— Ами... добре, всичко е наред... господин Уейкфийлд.

— Рис, по дяволите! — неочаквано избухна той. — Толкова ли е трудно името ми?

Тя се стресна.

— Извинявай. Просто съм свикнала с „господин Уейкфийлд“.

Той въздъхна и прокара пръсти през косата си, умишлено отпускаяки рамене.

— Знам. По дяволите, Анджелик, тъкмо ти се извиних и ти отново ме караш да ти крещя. Какво ти става?

Той трябва да престане да ме нарича така, смътно си помисли Анджи. В противен случай, имаше сериозна опасност тя да се разтопи в краката му. Как така само с произнасянето на името ѝ Рис успяваше да я омае повече от всички мъже, обсипали я с какви ли не любезности?

— Обикновено ми викат Анджи — подметна тя с надеждата да схване намека ѝ.

— Как ми е името? — настоя той, сякаш нищо не бе казала, и се изправи; стоеше на около половин метър разстояние със склучени вежди, впил сивите си очи в нея. — Кажи го.

Смутена от упоритата му настойчивост за нещо толкова незначително, Анджи усети как се изчервява и се покашля.



— Добре. Рис. Но, ако не възразяваш, пред колегите ще използвам „господин Уейкфийлд“, Звучи по-професионално.

Рис кимна със задоволство.

— Разбира се, така е за предпочитане. — Постигнал целта си, седна отново зад бюрото. — Има ли нещо друго, Анджелик?

Тя ясно схвана подтекста. Рис щеше да я нарича както му е угодно.

— Не, гос... Не, това беше всичко.

Той се засмя и поклати глава.

— Изчезвай — тихо процеди през зъби и посегна към телефона.

Дяволитата ѝ природа се разбуди от ненадейната му веселост. Тя козирува по войнишки с думите: „Да, сър. Веднага, сър!“, завъртя се кръгом и тръгна към вратата с изпъчени гърди и високо вдигната глава. Застигна я тихият му смях.

Успя да стигне до кабинета си, преди да ѝ се разтреперят краката. Отпусна се на стола без особена грация и подсъзнателно започна да си вее с папката, която бе забравила да отнесе в архива.

Ако тихият му смях ѝ действаше така, как ли щеше да се чувства след една негова целувка?

В обедната почивка Анджи установи, че има нужда от няколко минути да изпие нещо разхладително с колегите си. Доста ѝ се бе събрало този ден.

Гей и Дарла седяха на обичайната маса сред обичайната компания. С диетичното си питие в ръка Анджи отиде при тях и седна. Останалите изглеждаха по-малко изненадани от присъствието ѝ този път, дори сдържано ѝ се усмихнаха.

— Как е господин Уейкфийлд? — любопитства Дарла. — Здрав ли е вече? Днес почти не е излизал от кабинета си.

— Опитва се да компенсира изгубеното време — обясни Анджи. И криво се усмихна. — Не е идвал през двата почивни дни, а човек ще си помисли, че е отсъствал цял месец.

— Още ли не може да си прости, задето се е разболял? — попита блондинката, която в петък бе казала, че се страхува от Рис. Името ѝ беше Присила.

Анджи се подвоуми между строгата колегиалност и чувството си за хумор, ала накрая се подсмихна.

— Ами, да речем, още държи да се чува неговата дума — отвърна тактично тя, като мислеше за настояването му да бъде наричан по име, когато са сами.

— Нищо ново под слънцето — измърмори Гей.

— Точно така — усмихна се широко Анджи.

— Нима ти харесва да работиш толкова близо до него? — попита Присила, без да скрива ужасеното си благоговение.

Анджи се замисли над въпроса. Дали наистина ѝ харесваше? И доколко обективно можеше да отговори? Това вече не беше просто работа, а той вече не беше просто шеф. Но...

— Да, харесва ми — призна Анджи със съзнанието, че казва истината. Действително ѝ харесваше да работи с Рис, а ако трябваше да бъде още по-искрена, би признала, че харесва самия него. Ала нямаше нужда от такива откровения. Знаеше, че клюките се разпространяват мигновено.

Една от жените току-що се бе върнала от отпуска. Носеше снимки на децата си пред многобройните забележителности, които бяха посетили по време на туристическата си обиколка. Снимките стигнаха и до Анджи. Като ги съпроводи със съответстващите възторжени коментари, тя осъзна, че колежките ѝ най-сетне започват да я приемат. Какво биха казали обаче, ако научеха истината за баща ѝ? Прокрадналата се мисъл не можа да помрачи приятното чувство от зараждащото се приятелство. Този път Анджи се надяваше да не го загуби. Липсваха ѝ приятели, макар че предишните я бяха разочаровали така дълбоко.

Анджи не се изненада, когато Рис остана да работи до късно същата вечер, нито пък, че я задържа да му помага. Двамата работиха един до друг както в началото. С напредването на деня тя постепенно свикна да го нарича по име, докато той продължаваше със своето „Анджелик“ в редките случаи, когато използваше обръщение. Нямаше никакви конфузни моменти. Ако не бяха няколкото случайно засечени по-продължителни погледи, Анджи би казала, че всичко вървеше постарому. Като между шеф и асистентка. Нищо повече.

Накрая, гладна, уморена и емоционално изтощена, тя се настани зад волана на автомобила си, за да установи, че двигателят категорично отказва да заработи. Мърморейки, Анджи завъртя ключа още два-три пъти, като трескаво помпаше педала на газта.

Стържещият звук премина в серия проточени потраквания и окончателно заглъхна.

Анджи удари с две ръце по волана.

— По дяволите!

Точно сега ли трябваше да се случи? В този късен час, когато всички си бяха отишли, всички, с изключение на Рис и пазачите. Да моли Рис за помощ не можеше и дума да става. Предпочиташе да повика пазачите.

Ала въпросът бе решен веднага щом Анджи се измъкна от колата и се обърна, озовавайки се лице в лице с Рис.

— Какъв е проблемът?

— Не иска да запали — неохотно отговори тя като нервно стискаше чантичката си. — От седмици не е в ред, но този път май е сериозно.

— Знаела си, че колата ти е повредена и не си предприела нищо? — попита Рис с ръце на хълбоците под разкопчаното сако. — А ако те беше оставила в някой съмнителен квартал посред нощ? Или на магистралата? Не си постъпила разумно.

Въздържайки се от отговор в същия дух, Анджи промълви:

— Сигурно.

Той кимна към своята кола, паркирана на обичайното място, недалече от нейната.

— Хайде. Ще те закарам. А утре ще се погрижим за колата ти.

„Погрижим?“ Тя реши да не обръща внимание на забележката. Що се отнася до не особено любезната покана да я откара вкъщи, реши да приеме. Това бе най-малкото, което Рис можеше да направи след нейните грижи край леглото му.

— Добре. Благодаря.

Като затвори вратата след Анджи, Рис заобиколи колата и се настани зад волана. Пъхна ключа в стартера, запали двигателя и обърна глава, за да попита спътницата си къде живее, ала замря, щом погледът му попадна върху гърдите ѝ. Въпреки строго скроената синя рокля женствените ѝ форми ясно се очертаваха под ремъка на предпазния колан.

Той се покашля и бързо сведе очи. Уви, отново погрешен ход! Сега пък гледаше удивително дългите ѝ стройни крака. По дяволите, наистина беше красива.

— Къде живееш? — попита той по-рязко, отколкото възнамеряваше, и решително насочи погледа си към контролното табло. Не очакваше да чуе този адрес. Значи винаги — на път за работа и обратно — е минавал през нейния квартал. Стигнаха до малка къща на не повече от половин километър от редовния му маршрут.

Постройката го изненада. Стара и буквално плачеща за ремонт, тя изобщо не подходеше на очарователната му асистентка с нейните определено аристократични маниери и дикция.

— Отдавна ли живееш тук? — подпита той, като спря в тясната отбивка.

— Откакто съм в Бирмингам — отговори Анджи. — Баба ми и дядо ми са живели тук дълги години. Баба почина миналата година и ми завеща къщата.

Рис забеляза с колко любов говореше тя за старата сграда. Очевидно бе дълбоко свързана с тази къща. Чудно, никога не бе подозирал, че е толкова сантиментална. И чудно как привързаността ѝ към малката къщурка я правеше още по-привлекателна.

Спонтанно, без да се замисля, той предложи:

— Да отидем да вечеряме някъде. После ще те върна обратно.

Анджи го изгледа с явно изумление.

— Да вечеряме? — повтори като ехо тя.

— Да, да вечеряме — потвърди Рис, изкривявайки устни в усмивка. — Да похапнем.

Не му хареса изражението в теменужените ѝ очи. Приличаше по-скоро на паника. И той разбра, преди да е отговорила, че ще му откаже.

— Благодаря за поканата — рече тя с изключителна любезност. — Но тази вечер не мога. Беше тежък ден. Наистина съм уморена.

— Толкова уморена, че не ти се яде? — попита хитро той.

— Не ми се яде навън — отвърна Анджи, сложила вече ръка на дръжката на вратата.

Рис реши да отстъпи този път. Нужно му беше време да помисли, да проумее какво означаваше онова изражение в очите ѝ. По каква причина Анджелик се боеше от него?

— Ще те изпратя до вратата.

— Не, благодаря — припряно изрече тя. — Не е необходимо.

— Добре. Тогава до утре, в седем и четирийсет и пет.

Тя го изгледа въпросително. Винаги отиваше на работа точно в осем.

— Искаш да дойда по-рано ли?

Той бавно поклати глава.

— Нали няма с какво да се придвижиш утре сутринта? Ще мина да те взема в седем и четирийсет и пет.

— О, няма нужда. Бих могла...

— Ще мина да те взема — твърдо повтори Рис. — На път ми е.

Тя навлажни устните си, а той трябваше да се пребори с почти непреодолимото желание да я целуне и да я убеди, че привличането помежду им, което постепенно набираше сила, не е едностранно. Бе доволен все пак, че тя не можеше да разгадае желанията му по неговото изражение.

Най-сетне Анджи кимна със слаба усмивка.

— Добре. В седем и четирийсет и пет. Благодаря. Лека нощ, господин...

Пръстите му тутакси закриха устните ѝ, за да я принудят да замълчи.

— Не го казвай — предупреди я Рис. — Недей, ако не си готова да понесеш последствията.

Устните ѝ бяха топли, меки и влажни под пръстите му. Той усети как трепнаха. И като се взря в широко отворените ѝ очи, разбра, че Анджи бе схванала за какво именно ѝ намеква. И частица от нея, макар неохотно, се поддаде на изкушението.

Още една тема за размисъл през нощта.

Той отдръпна ръката си изключително бавно.

— Та какво казваше? — попита с върховно усилие да прозвучи нехайно.

Тя се покашля:

— Лека нощ, Рис.

— Лека нощ, Анджелик — усмихна се доволно той.

Тя не изскочи панически от колата, отбеляза мислено Рис, потегляйки, след като я проследи с поглед, докато влезе в къщата.

Анджелик Сент Клер се боеше от него, размишляваше той след часове, излегнат в леглото си. Не в службата, не като шеф. Плашеше я в личен план. Плашеше я до смърт.

Което означаваше, че влечението е взаимно. Но тя, както и той, се боеше от това влечение.

Рис дори не съзнаваше, че се усмихва, когато сънят го надви.

## ПЕТА ГЛАВА

Рис се развесели от изражението ѝ на следващата сутрин, когато Анджи му отвори вратата. Не би изглеждала по-сериозна и делова, ако носеше униформа, както си беше всъщност. Сивият ѝ костюм беше със строга линия, а косата ѝ бе така силно опъната назад, че скулите ѝ изпъкваха повече от всеки друг път. Вирнала брадичка, изправила рамене — да балансираш чаши с вода върху тях!

— Добро утро, Анджелик.

Клепките ѝ едва доловимо трепнаха и тя поздрави хладно:

— Добро утро, Рис — пристъпи напред и затвори вратата. — Благодаря ти още веднъж, че се отби да ме вземеш.

— Няма защо — спокойно отвърна той, подканвайки я с кавалерски жест да мине пред него. И той можеше да бъде не по-малко сериозен и делови. Щом тя така искаше, щеше да играе по нейните правила. Засега.

Този ден Анджи само веднъж наруши упорито резервираното си държание, когато Рис ѝ съобщи, че е откарал колата ѝ на буксир в надежден сервиз за основен ремонт.

— Направил си го, без изобщо да ме попиташ? — възкликна тя с нескрито недоволство.

— Да — отговори той, прелиствайки финансовите отчети.

— Рис, защо си го направил? — настоя тя, видимо разтревожена. — Не мога да си позволя основен ремонт. Той сигурно ще излезе по-скъп от самата кола.

— Не се тревожи. Аз ще се погрижа за това.

Тишината се проточи твърде дълго и Рис вдигна очи. Ако пламъците в теменужените ѝ очи бяха истински, отбеляза с любопитство той, би бил изпечен на място.

— Сега пък какъв е проблемът?

— Не желая ти да плащаш за ремонта на моята кола — заяви тя.

— Няма да платя аз, а компанията — гласът му бе равен и категоричен. Ядосаният шеф говореше на своенравната си подчинена.

— В качеството ти на моя асистентка е абсолютно задължително да имаш надежден транспорт. Но тъй като мястото бе открито наскоро, не се бях сетил да ти осигуря служебна кола. От днес нататък обаче ще разполагаш с такава. Не ме интересува какво ще правиш с другата — ще я караш ли, ще я продаваш ли, твоя работа. Служебната кола е временна придобивка. Ако решиш да напуснеш, следващият, който бъде назначен на твое място, ще се ползва със същите привилегии. Това успокоява ли вашето засегнато честолюбие, госпожице Сент Клер?

Бузите ѝ поруменияха, ала младата жена не трепна.

— Както желаете, господин Уейкфийлд.

Рис кимна и отново сведе глава към отчетите.

— Обади се на Хендерсън — нареди той. — Уговори ни среща за другата седмица. И му кажи, че този път го искам подготвен.

— Да, господине — тя се обърна и отвори вратата, ала спря.

— Какво има? — вдигна очи той.

Анджи избягваше погледа му. Той неволно се сети за предишната сутрин, когато неохотно ѝ се бе извинил за неоправданото избухване. Сигурно бе изглеждал досущ като нея сега.

— За колата... — измърмори тя — ... благодаря.

— Няма защо, Анджелик. Обади се на Хендерсън.

Тя излезе веднага. Загледан в затворената врата, Рис се подсмихна, поклати глава и отново се върна към работата си. Дали някога щеше да разбере напълно своята очарователна и темпераментна асистентка?

В следващите две седмици Рис не наруши обичайния си стереотип. Идваше пръв на работа, а си отиваше последен. Нямаше конфликти с Анджи, никакви интимни ситуации. Никакви покани за вечеря. Просто изчакваше да види какво ще стане. Дори Анджи да се досещаше, че Рис само временно се е поддал на явното ѝ желание да поддържат строго делови отношения, не го показваше. Външно нищо не се бе променило между тях от онзи петък, когато той се разболя.

Рис обаче не можеше да обясни защо бе променил маршрута си на отиване и връщане от работа, след като разбра къде живее Анджи. Никога не пропускаше да мине край нейната къща, независимо дали



беше рано, или късно. Така, само наблюдавайки дома ѝ, научи още някои неща за нея. Семплата функционална служебна кола обикновено си стоеше паркирана в отбивката. Изглежда тя никога не приемаше гости. Винаги, когато Рис минаваше вечер, лампите светеха, освен ако не се бе задържал твърде дълго, и тя си бе легнала вече. Даже тогава малка светлинка гореше, по всяка вероятност във всекидневната.

Нима неговата компетентна, независима асистентка се боеше от тъмнината?

Защо ли му се струваше толкова изолирана? Започваше да го измъчва любопитство. Дори обмисли възможността да направи частно разследване, макар че съвестта му се разбунтува срещу такава нагла намеса в личния ѝ живот. Не беше само любопитството. Започваше да се тревожи за нея — нещо, което го изуми. Не се бе тревожил за никого, освен за леля Айрис, чието здравословно състояние сериозно се бе влошило напоследък.

Какво ли бе преживяла Анджелик, за да се затвори в себе си? Вярно, постепенно се сприятеляваше с колежките си, ала извън службата беше съвсем сама. Ясно му бе, че тя не е саможива по природа като него. Нещо в миналото ѝ я бе наранило, бе я потресло дълбоко и той улавяше понякога ужасения израз в очите ѝ, дори сега, шест месеца след първата им среща. Какво ли можеше да бъде?

Беше ли самотна? Или уплашена? Дали мъж я бе наранил? И по-важното, имаше ли изобщо мъж в живота ѝ? Този въпрос не му даваше мира в ранните утринни часове, когато лежеше, измъчван от безсънието и виденията, свързани с нея.

Нямаше да издържи още дълго. Независимо от нейното хладно държание, независимо от неговото усърдие да потиска желанията си, напрежението помежду им растеше, набираше сила. Рано или късно щеше да избие. От една страна, той с нетърпение очакваше този момент, за да види какво ще се случи. Ала в същото време се страхуваше, защото не знаеше дали някой от тях би останал невредим след експлозията.

— ... тъй че, по тяхно мнение, трябва да се ориентираме към медицинското оборудване, за да компенсирате спада в продажбите за петролната промишленост. С незначителни изменения в поточната

линия оборудването, което произвеждаме, ще може да се използва в болници и...

Макар че се вслушваше внимателно във всяка негова дума, Анджи подсъзнателно наблюдаваше играта на отразеното осветление в гъстата му сребриста коса. Седяха един до друг на дългото канапе в ъгъла на кабинета му и от около половин час преглеждаха протокола от сутрешното заседание на ръководството с представители на някаква външна консултантска фирма. Изглежда Рис винаги по-лесно осмисляше нещата, като ги обсъждаше с нея, а тя се смяташе за добър слушател. Чудеше се само на кого ли е говорил, преди да я назначи.

— Ти какво мислиш?

Въпросът мигновено привлече вниманието ѝ. Не си спомняше друг път да я е питал.

— Искаш моето мнение?

Рис се намръщи.

— Нали затова те попитах. Не може да нямаш мнение.

— Естествено. Просто не си се интересувал от него досега — отговори тя.

Устата му се изкриви в полуусмивка, която тя все по-често очакваше да види.

— Повечето хора, без да ги питам, започват да ми говорят как трябва да си гледам работата.

— Нали си ме назначил за асистентка? Ако си искал заместник, щеше да вземеш някой от ония самонадеяни всезнайковци, които са кандидатствали за мястото.

Рис присви очи и бръчката на бузата му, дето беше почти като трапчинка, се задълбочи, но усмивката му не стана по-широка.

— Излиза, че съм си взел една самонадеяна, всезнаеща, бивша секретарка. Мина цял месец оттогава. Няма ли да ме оставиш да забравя това глупаво избухване?

Тя се разсмя.

— Сигурно не.

Рис я изгледа толкова продължително, че усмивката ѝ изчезна и тя неловко се размърда на мястото си.

— Хубаво се смееш — каза накрая той. — Трябва по-често да го правиш — после кимна рязко към купчината листове на масичката пред тях. — Та какво мислиш за предложенията на консултантите?

Потресена от израза, който бе зърнала в очите му, преди той да се обърне, Анджи се напрегна да проясни мислите си, за да отговори щогоде разумно. Беше важно да убеди Рис, че мнението ѝ има стойност. Но защо мисълта ѝ изведнъж блокира? И защо точно в този момент той бе решил да я погледне така, сякаш искаше да я метне на рамо и да я отнесе някъде?

Затова бе едновременно облекчена и изумена, когато вратата на кабинета му се отвори с трясък и ѝ спести необходимостта да отговаря. Никой не влизаше при Рис без предупреждение, без да почука. Дори секретарката му. Кой тогава...

Мъжът не влезе, а по-скоро нахълта в стаята с развети рижи коси, ослепително бели зъби и гръмогласен смях. Анджи седеше смаяна, докато онзи се нахвърли върху шефа ѝ и започна да го тупа по рамото с такава сила, че едва не събори Рис на земята, обсипвайки го с възторжени приветствия.

Още повече я шокира реакцията на Рис. Той не само нямаше нищо против внезапното нахълтване, дори изглеждаше доволен. Лицето му се озари от широка усмивка — усмивка, от която цялото ѝ същество потръпна, въпреки че не беше отправена към нея. О, Господи, помисли безпомощно тя, ако Рис някога случайно ѝ се усмихнеше така, щеше да е загубена.

— Какво правиш в града? — обърна се Рис към непознатия, който с внушителните си размери приличаше на великан в сравнение с неговите сто и осемдесет сантиметра и осемдесет килограма.

— Дойдох по работа. Мислех първо да ти се обадя, но стана спонтанно. Да съм в Бирмингам и да не те видя, е недопустимо.

— Тъй, тъй. Щях да ти откъсна главата, ако разберях, че си идвал и не си се отбил — непринудено отговори Рис. Тогава се сети за Анджи. Обърна се към нея и изуменото ѝ изражение го накара да се поизчерви. Той отметна назад кичура, паднал на челото му след възторженото посрещане. — Греъм, да те запозная. Това е моята асистентка Анджелик Сент Клер. Анджелик, това е Греъм Кийтинг, приятел от армията.

— Приятно ми е, господин Кийтинг — каза любезно Анджи и протегна ръка. Пръстите ѝ потънаха в огромната му лапа.

— Брей, брей, брей — измърмори Греъм Кийтинг, подлагайки я на продължителен, бавен и съсредоточен оглед.

— Както чуваш, Греъм е изключително словоохотлив — отбеляза сухо Рис.

— Млъкни, Рис! — Греъм не откъсваше очи от нея, нито пусна ръката ѝ и продължи спокойно: — Как така едно хубаво момиче като теб работи при ужасен тип като него, Анджелик?

— Анджи — поправи го Рис, преди тя да успее да отговори на предизвикателния въпрос. Анджи го погледна с недоумение, ала той се взираше в Греъм. — Всички ѝ викат Анджи.

С изключение на теб, мислено добави тя.

— Подходящо име — отбеляза Греъм, вдигайки свободната ръка, за да докосне косата ѝ. — С това ангелско лице и тези естествени коси. Бих искал да те нарисувам.

Рис изсумтя презрително и се намръщи.

— Да я нарисуваш? Единствената ти рисунка бе някакъв хамбар, при това изглеждаше отвратително.

— Млъкни, Рис. Не виждаш ли, че я ухажвам.

За втори път казваше на Рис Уейкфийлд да млъкне, отбеляза Анджи. И все още си стоеше цял-целеничък. Невероятно!

Тя леко подръпна ръката си, при което само се оказа по-близо до ексцентричния приятел на Рис.

— И тъй, ангелче, би ли искала да вечеряш с мен тази вечер? Съвсем сам съм — ще бъда гладен и самотен. Нима няма да се съжалиш над един гост на вашия град?

Човекът несъмнено се харесваше на околните. Смехът струеше в ясните му зелени очи. Беше привлекателен — със своята медна на цвят коса и открито лице. И все пак Анджи неволно го сравни с Рис; Рис бе далеч по-обаятелният от двамата, според нея. Тя отвори уста да отклони любезно поканата, ала Рис отново я изпревари.

Една тежка ръка се отпусна на рамото ѝ, придърпвайки я назад. И без да знае как, Анджи се озова плътно до него. Изненадана тя вдигна очи и забеляза, че Рис е намръщен и от усмивката му няма и следа.

— Съжалявам, Греъм, но тя не е свободна — нито за вечеря нито за ухажване. Ти си дотук, ясно ли е? — макар изречени сравнително спокойно, думите му прозвучаха достатъчно твърдо и заплашително.

Греъм погледна от Рис към Анджи, после пак към Рис.

— Казано високо и отчетливо. Крайно време беше, приятелю! — с типичния си ентузиазъм той прегърна Рис през рамото, като обхвана и Анджи в силната си прегръдка. — Поздравявам те за отличния вкус, Рис. Тя е съкровище. Красива и умна. Не му се давай, чу ли, Анджи? И само ми кажи, щом започне да прекалява, веднага ще го сложа на мястото му — той внезапно ги пусна. — Трябва да тръгвам. След по-малко от половин час имам среща в другия край на града. До следващата среща, приятелю.

— Греъм, почакай — извика Рис подире му. — Защо не вечеряме заедно тримата?

— Не мога. Довечера се връщам в Хюстън. Благодаря за поканата, все пак.

Рис го изгледа въпросително.

— А какви бяха ония приказки за гладния и самотен гост на нашия град?

Греъм лукаво се подсмихна.

— А, ония ли? Просто исках да видя какво ще направиш, ако поухажвам своята дама. Всичко ми стана ясно, още щом влязох. Ти беше готов да ми се нахвърлиш, а? Време беше — повтори той, като излезе и затвори вратата след себе си.

Анджи и Рис останаха за миг като заковани, след което тя се дръпна от него.

— Това пък какво беше? — попита тя с чувството, че е преживяла торнадо. С мрачна гримаса Рис прокара пръсти през косата си и опита да се усмихне.

— Това беше един луд. Гръмогласен и нетактичен, понякога арогантен. Но също така щедър, добросърдечен, храбър и стабилен човек. Той е най-добрият ми приятел. И единственият — искрено добави Рис.

Трогната от думите му, Анджи почти се разчувства, ала бързо се съвзе.

— А защо държеше твоят приятел да си помисли, че аз и ти... че ние...

Рис се покашля, щом гласът ѝ замря в търсене на подходящата фраза. После бръкна в джобовете си и сви рамене.

— Аз... опитах се да те предпазя.

— От какво? — недоумяваше Анджи.

— Ами... Аз уважавам Греъм, разбира се, но той е женкар. Има ужасна репутация.

С растящо негодувание Анджи сложи ръце на хълбоците си и го изгледа гневно, нервно потропвайки с крак по килима.

— Някой да те е карал да ме пазиш, било то от Греъм или от нещо друго? Ти позволи на приятеля си да повярва, че двамата с теб имаме връзка, Рис, което в никакъв случай не одобрявам! Сама мога отлично да се грижа за себе си. Освен това — добави тя, още по-ядосана, — ако искаш да знаеш, аз имах желание да изляза с него. И щях да приема пока...

Добре в най-смелите си фантазии Анджи не бе допускала, че целувката на Рис Уейкфийлд ще бъде толкова властна. Не забеляза кога бе стигнал до нея дори. Ала внезапно се оказа в обятията му и почувства натиска на устните му върху своите. Успя само да го сграбчи за реверите, преди да бъде пометена от второ, по-шеметно торнадо в сравнение със стремглавото нахълтване на Греъм в тихия кабинет на шефа ѝ.

Прегръдката му бе груба, без следа от финес, но опустошително страстна и жадна. Никога не бяха я целували така. С глух стон устните ѝ се разтвориха пред неговата настойчивост и тя откликна на целувката му, безсилна да устои на собственото си желание. Твърде дълго бе мечтала за този миг.

Тялото му излъчваше сила и топлина. Същото това тяло, което бе видяла до най-малката подробност в спалнята му. И което упорито я преследваше в мислите ѝ оттогава. Какво невероятно усещане бе да се притиснеш до него!

Устните му бяха горещи, приятни и удивително нежни. С такъв вълшебен вкус!

Ръцете му бяха сигурни, силни, властни. Бавно и леко се плъзгаха по гърба ѝ и я караха болезнено да потръпва от допира им. Анджи искаше още.

Обзелото я желание в крайна сметка ѝ даде сили да се отблъсне от него, преди да е направила някоя глупост. Един дълъг, сякаш безкраен, миг остана загледала в Рис. Накрая успя да промълви:

— Защо?

Гласът му бе дрезгав:

— Ако от самото начало не си осъзнала, че това ще се случи, значи не си толкова умна, колкото те смятах.

Думите му — и изрази в очите му — предизвикаха паническо отстъпление от нейна страна.

— Не, Рис. Аз не го искам. Ние не можем...

— Мисля, че вече сме.

Тя инстинктивно протегна ръце, сякаш за да го задържи подалече от себе си.

— Не. Не мога да си позволя да се обвържа с теб по този начин. Аз работя за теб. Искам нещата да останат така.

Рис я изгледа сърдито, очевидно засегнат от нейната реакция.

— Успокой се, Анджелик. Никога не съм се натрапвал, няма да го сторя и сега. Ти също желаеше тази целувка, не по-малко от мен. И го показва... с поведението си.

— Не трябва да се повтаря повече — рече тя по-уверено, с потвърд тон. — Ако ще продължавам да работя за теб.

— Това вече си е твоя работа.

Той изглежда толкова отчужден, помисли си Анджи, наблюдавайки го мрачно. Толкова далечен. Както при първата им среща. Едва сега осъзна колко по-отстъпчив бе станал за последните шест месеца. Не бе променил отношението си към никой друг. Само към нея — и към единствения си приятел. Прониза я странна болка, като по нещо загубено. Трябваше да я превъзмогне. Не можеше да си позволи любовна афера със своя шеф. Бе загубила твърде много напоследък, за да се впусне в нова връзка, вероятно по-опустошителна и от предишните.

— Надявам се, ще можем да работим заедно както преди и да забравим случилото се — тихо каза тя.

— Не виждам причина да не можем — хладно отговори той. Изражението му беше непроницаемо. — Всъщност имаме доста работа за днес. Искам да насрочиш заседание с всички началник-отдели. Дай протокола на Джун да го напечата и размножи в необходимото количество екземпляри. Вземи от проектантите данни за себестойността и ги включи в доклада. Същевременно...

С безизразно лице Анджи внимателно изслуша докрай неговите разпореждания. Знаеше, че по външния й вид никой не би се досетил

за болезнената рана в сърцето ѝ. Щом сега страдеше така, значи правилно бе сложила край, преди нещата да са се задълбочили.

— И още нещо, госпожице Сент Клер...

— Да, господине? — откликна тя с равен глас, макар че в гърлото ѝ заседна буца от връщането към ледената формалност. Разбра колко ѝ е било приятно обръщението Анджелик, едва когато не го чу.

— Не си губете времето. Необходими са бързи решения.

— Да, господине — тя рязко се обърна и излезе от кабинета му; очите ѝ пареха от сълзите, които с радост би проляла, стига да имаше някое по-уединено местенце за тая работа.

Останал сам, Рис не мръдна от мястото си известно време, след което се обърна и удари с юмрук в най-близката стена.

После седна зад бюрото и решително вдигна телефонната слушалка, за да позвъни на частния детектив, към чиито услуги бе прибягвал два-три пъти през последните години. Бе уморен да воюва на тъмно. Възнамеряваше да узнае с кого точно си има работа в лицето на Анджелик Сент Клер.

Следващата седмица Рис замина за поредица от срещи около предстоящата конверсия в производството на компанията. Анджи бе натоварена да следи административната дейност, да разрешава текущите проблеми, като се консултира с Рис при необходимост, и да събира всичко останало до неговото връщане. Тя посрещна с радост както новите задължения, така и отсъствието му. Надяваше се, докато са разделени, да намери сили да възстанови душевното си равновесие, нарушено след онази целувка.

Напрежението помежду им бе мъчително, въпреки че и двамата се стараеха да не пречи на работата им. Той се държеше достатъчно любезно, ала хладната му официалност само по-осезателно ѝ напомняше за онази гореща прегръдка. Липсваше ѝ сдържаната близост, която бяха установили с течение на времето, усмивките и свободното общуване. Липсваше ѝ *той*.

Тя не спеше добре, нямаше апетит. Чувстваше се ужасно. Даже започна да мисли за нова работа, но къде щеше да намери нещо



толкова престижно и така добре платено. Едва ли някой щеше да поеме риска, който Рис бе поел с нейното назначаване. Как обаче да продължи да работи за него, след като не без основание подозираше, че се влюбва? Как да стои настрана, след като една негова полуусмивка или обръщение по име и тя се разтапяше в краката му?

Въпреки самовнушението, че се радва на неговото отсъствие, в сряда вече кабинетът му ѝ се струваше тягостно пуст и Анджи си намери куп причини да не влиза там. Използва Джун, като най-нахално викаше секретарката да ѝ носи документите от кабинета под предлог, че е твърде заета, за да си ги вземе сама. Но се опита да компенсира дързостта си с изключителна любезност към жената, която пък се трогна от оказаното ѝ внимание.

Добронамерена и отзивчива, Джун изглежда искрено хареса Анджи, щом в четвъртък сутринта ѝ донесе две домашно приготвени кифли с боровинково сладко, защото Анджи била отслабнала, изрази майчинска загриженост жената.

— Не позволявай на господин Уейкфийлд да те превърне в кожа и кости от работа, мила — добави угрижено тя. — Кажи му, че и ти като всеки човек имаш нужда от почивка и храна, чу ли?

Като всеки човек. Господи, нима беше като всеки човек, замисли се Анджи, докато благодареше на Джун за загрижеността и кифлите. Какво ли би казала по-възрастната жена, ако знаеше за неудържимите ѝ плътски желания към техния страховит шеф.

Рис се обади същия следобед, за да обсъдят проведените от него срещи и да ѝ продиктува предстоящите задачи. Разговорът бе кратък, лаконичен, съдържателен. Приключи без церемонии. Рис положи максимум усилия да избегне обръщенията и Анджи въпреки това остана доволна, че не чу хладното саркастично „госпожице Сент Клер“, което бе използвал при спречкването им в кабинета.

С ужас установи обаче, че сълзи се стичат по бузите ѝ, след като затвори телефона. Тя тутакси ги изтри с ръка, решена никой да не види терзанията ѝ, решена да се овладее навреме.

Анджи играеше на пода с Норка, когато рано вечерта някой звънна на вратата. Ръката ѝ замръзна върху издутото доволно

вибриращо коремче на котето, а тя рязко извърна глава, сякаш с поглед можеше да познае кой стои отвън. Ами, ако е...

Не, невъзможно. Рис пристигаше чак на другия ден следобед. Пък и да беше дошъл по-рано, нямаше да мине оттук.

Не можа да прецени дали ѝ олекна, или се разочарова, като установи, че посетителят е малкото ѝ съседче Мики.

— Хей, здрасти. Как си? — поздрави го тя, с усилие отвърщайки на лъчезарната му усмивка.

— Имам нов часовник. Мама ми разреши да дойда да ти го покажа. Нали е страхотен? С калкулатор и хронометър, показва и часа, и датата, и секундите. Има и мелодийка за всеки кръгъл час. Дядо ми го подари.

— Наистина е страхотен — увери го тя. — Ще влезеш ли, Мики?

— Да, благодаря, но мама каза да не се бавя. Къде е... А, ето я. Здравей, Норка — той се мушна край Анджи, коленичи и се сборичка с игривото котенце. — Много е пораснала.

— Как няма да порасне? Да я видиш само колко яде. Ти не ми каза, че имала две гърла.

Мики се разсмя.

— И мама така казва за мен. Всъщност не са две, а едно, но съм гладен през цялото време — той погледна към вратата на кухнята. Анджи долови намека и го попита учтиво:

— Искаш ли бисквитка?

Зад широката му усмивка се показаха всичките четири празнини от липсващи зъби.

— Естествено.

— А вечерял ли си?

— Изядох един хотдог с пържени картофи. Мама готви някакъв френски специалитет за татко и дядо, но каза, че не е задължително да ям от него.

— Е, щом ти е казала така — отговори Анджи, като го поведе към кухнята и го почерпи с няколко шоколадови бисквити и чаша мляко.

— Добре се разбираме с нея — подметна между другото Мики. — В повечето случаи — пхна половин бисквита в устата си и задъвка, като любопитно я наблюдаваше. — А ти, Анджи, да не си болна? — попита той, щом устата му се поизпразни.

— Не, не съм — отвърна тя, изненадана. — Защо питаш?

— Не знам. Малко си особена — отговори със свиване на рамене Мики. Преглътна и взе следващата бисквита. — Все стоиш тук сама. Нямах ли приятели?

— Ти си ми приятел — тя с гордост отбеляза, че усмивката ѝ не трепна. — И в службата имам няколко приятелки.

— Не ти ли е скучно сама?

— Понякога — призна откровено Анджи. — На всеки човек му става скучно, ако живее сам. Затова се радвам, когато ми идваш на гости.

Някой звънна, преди Мики да успее да отговори.

— Това е мама — предположи той, ококорил очи.

Оказа се прав. Майка му стоеше пред вратата.

— Не можете да се отървете от него, нали? — виновно попита тя.

— Напротив. Тъкмо му казвах колко се радвам, когато ми идва на гости — Анджи бе виждала Ким, майката на Мики, няколко пъти и я харесваше, макар че бяха говорили малко.

— Много сте търпелива с него. Понякога е голям досадник — Ким махна на Мики да тръгва. — Хайде, Мик. Дядо ти иска да те види. Нали затова е дошъл? Тя замълча, после наклони глава и погледна Анджи. — Анджи, защо утре не дойдеш на вечеря у нас? Ще ни бъде приятно.

— Благодаря, но утре вечер не мога. Един от вицепрезидентите на компанията се пенсионира и ще има тържество. Длъжна съм да присъствам.

— Тогава друг път?

— Да, с удоволствие — прие доста смутено Анджи. — Благодаря за поканата.

— Аз ще ти се обадя. Хайде, Мики.

Мики се поколеба, след което импулсивно я прегърна през кръста.

— Благодаря за бисквитите, Анджи. Пак ще се видим.

Със съзнанието, че прегръдката му е израз на съчувствие за нейната самотност, тя горещо го притисна до себе си. После бавно затвори вратата след момчето и майка му; колко отдавна никой не я беше прегръщал. А беше толкова приятно. Неволно се зачуди дали

някога ще има свое дете, което да прегръща. Нямахме такива изгледи в момента.

Каза си, че по съвсем случайно съвпадение следващата ѝ мисъл бе за Рис. Щеше да го види утре следобед. Беше готова, вече владееше положението. И се зае да приготвя вечерята, стиснала палци за късмет.

## ШЕСТА ГЛАВА

Рис остана няколко мига на прага на стаята ѝ, без Анджи да го забележи. Използва възможността да ѝ се полюбува. Не че беше забравил колко е красива, просто никога нямаше да му омръзне да я гледа.

Косата ѝ бе разпусната и свободно падаше до раменете — нещо, което Анджи рядко допускаше. Роклята ѝ също изглеждаше различна от друг път — весела комбинация от пастелни тонове, които подчертаваха прекрасната ѝ кожа. Той предположи, че се е облякла така за тържеството по случай пенсионирането на Атуд, допускайки — съвсем основателно — че двамата ще работят до късно, за да наваксат едноседмичното му отсъствие, и няма да ѝ остане време за преобличане.

През тази дълга седмица бе усетил, че Анджи му липсва. И осъзна колко дълбоко бе навлязла в живота му за някакви си шест месеца.

Когато пристигна, на бюрото му го чакаше здраво запечатан, кафяв плик с надпис „Лично“. Обратният адрес липсваше, но той веднага се досети от кого е. Спря за миг, преди да прочете подробната информация. Не бе променил решението си. Трябваше да надникне в миналото на Анджи, да разбере какво я преследва. Трябваше да узнае защо тя държеше да бъде сама и имаше ли изобщо някакъв шанс той да промени положението.

Сега вече знаеше. Приковал поглед в блестящите ѝ коси, докато тя работеше усърдно, приведена над бюрото, Рис се подвоуми — да я вземе в прегръдките си или да я напляска като неразумно дете. Нима имаше значение, че баща ѝ е в затвора? Та нали тя не е била съучастник в тъмните му сделки и единствената ѝ вина е било нейното пълно неведение? Нима Анджи искрено вярваше, че той или някой друг ще я съди за това, след като вече е разбрал що за човек е самата тя?

Искаше да ѝ каже тези неща, ала знаеше, че не може. Все още не. Рано беше да ѝ признае какво е направил. Не и преди да е завоювал напълно доверието ѝ. А това щеше да стане. По един или друг начин.

— Здравей, Анджелик.

Тя рязко отметна глава. Рис забеляза как бледите ѝ страни поруменяха, зърна припламването на спомена и вълнението в необичайно сините ѝ очи.

— Рис — изрече тя, преди да си е спомнила за по-официалното обръщение. Той изпита дива радост, че го нарече по име. Анджи осъзна какво е казала миг след него и само трепването на клепките ѝ издаде нейното неудобство. — Как пътува? — попита равнодушно тя.

— Нормално. А ти изглеждаш чудесно. С разпуснатата коса си невероятно красива.

Анджи очевидно не очакваше това. Тя навлажни устни, а той усети стягането в гърдите си от нейния несъзнателно еротичен жест. Тези устни го преследваха повече от седмица. Почти се опиваше от вкуса им, когато в съня си отново и отново повтаряше онази целувка.

— О... благодаря.

— Няма защо. Имаш ли време сега да ме информираш за всичко, което се е случило през седмицата?

— Да, господине. Само да си взема бележника.

— Ще те чакам в кабинета.

— Идвам веднага.

— Не бързай — усмихна ѝ се той. — Цял следобед е пред нас.

Досмеша го от стреснатия ѝ поглед, когато Анджи бавно му кимна в отговор — не знаеше как да разтълкува неговата възобновена приветливост. А на него му допадаше да наблюдава спонтанните ѝ реакции.

Рис не предприе други подобни опити през дългия, посветен на работата, следобед. Играта му се състоеше от последователни атаки и отстъпления, целящи да ѝ вдъхнат известна сигурност. Нещо му подсказваше, че ако мине в настъпление, ще я накара панически да се отдръпне.

Според очакванията и на двамата работата ги задържа чак до началото на тържеството на долния етаж. Анджи се измъкна и слезе преди Рис. След около петнайсет минути той я последва, като се чудеше дали умишлено го беше изпреварила.

Търпение, успокояваше се мъжът, потискайки раздразнението си. Бъди търпелив, Рис. Ще дойде моментът, когато ще можеш да действаш.

Анджи се зарадва на сърдечността, с която я посрещнаха на тържеството, въпреки че се появи с няколко минути закъснение. Как неусетно я бяха приели в колектива! Даже тримата инженери, чиито покани категорично бе отхвърлила, я поздравиха с дружелюбни усмивки. Единият от тях ѝ предложи питие. Тя му благодари, като обясни, че предпочита безалкохолните напитки. Той се усмихна и тъмните му очи проблеснаха.

— Няма проблеми. Плодовото питие сигурно ще ти хареса.

— Благодаря — прие с усмивка тя. След което се появили Гей и Дарла, повели съпрузите си да я запознаят с тях. Когато инженерът се върна с плодовото питие, тя бе сред шумна весела групичка и постепенно набирала увереност да се включи във всеобщите закачки.

Питието се оказало възхитително. И тъй като не беше хапвала нито залък от сутринта, гъстата напитка ѝ се услади; надявала се по-късно да отдели време за студения бюфет. С благодарност прие и втора чаша, твърде увлечена в разговора, за да забележи самодоволните погледи, които си разменяха тримата инженери.

Както говореше с колегите си обаче, Анджи чувстваше погледа на Рис от отсрещната страна на залата, където бе застанал с двама от вицепрезидентите. Сякаш я докосваше. Не бе успяла да разгадае настроението му днес, ала безпогрешно разчете израза, който на няколко пъти бе зърнала в очите му. Желание. Рис Уейкфийлд я желал. А той бе от хората, които обикновено получаваха, каквото искали.

С отчаяни — ала безуспешни — опити да не му обръща внимание тя отпи още една голяма глътка от своята плодова напитка.

Рис не обичал тържествените събирания. Присъствал по необходимост, както и тази вечер. По правило се появявал, разменял по някоя дума с домакините и после изчезвал. Сега обаче се задържал, за да наблюдава Анджи.

Тя била дяволски красива. И не само той го забелязвал. Всички мъже в залата — някои от женените дори — били намерили повод в

един или друг момент да се доближат до нея. Мина му през ум, че тя общува с колегите си много по-лесно, отколкото в началото. Беше се опитала да ги държи настрана — напразно. Бе общителна по природа и не можеше да остане задълго сама. Рано или късно щеше да разбере, че грешките на баща ѝ не са от значение и тогава щеше да бъде готова да се върне сред обществото, от което се бе изолирала.

Той не се самозалъгваше, че Анджи ще му обърне внимание, след като това стане. Почти нямаше какво да ѝ предложи. Бе твърде възрастен за нея, твърде саможив и пълен невежа що се отнася до човешките взаимоотношения. Ала ясно съзнаваше, че няма да намери покой, ако не я притежава, поне за малко. Да можеше да му обърне внимание сега, когато бе все още самотна и уязвима, да можеше той да ѝ предложи нещо... навярно не би му било толкова тежко, когато тя си отиде. Кой знае?

Атуд — виновникът за събирането — дойде да благодари на Рис за вниманието, както и за неизменния в такива случаи златен часовник. Рис пожела всичко добро на дългогодишния служител, който бе постъпил в компанията, години преди той да стане неин собственик, и вежливо се поинтересува от бъдещите му планове. Когато отново погледна към Анджи, Рис свъси вежди, заради подозрителното държание на тримата инженери, които от час не се бяха отделяли от нея.

Какво ставаше там? И какво имаше в чашите, които с готовност ѝ връчваха една след друга? Знаейки отношението на асистентката си към алкохола, той реши да провери.

Отново го спряха, преди да е изминал няколко крачки. С усилие да не бъде груб Рис отговори на въпроса на администраторката от отдел „Кадри“, а после му се наложи да изслуша инспектора от отдела за развойна дейност.

— Ела при мен в понеделник сутринта да обсъдим нещата на спокойствие — разпореди се той при първа възможност.

Докато успее да прекоси залата, минаха още няколко минути. Приковал поглед в Анджи, Рис разбра, че подозренията му са били основателни. Блеснали очи, зачервени бузи, буен смях. Неговата съдържана компетентна асистентка бе сериозно пияна, макар че го понасяше удивително добре. Той се приближи навреме, за да чуе как Анджи весело отклонява поканата на единия от инженерите да я закара



вкъщи. Докато Рис стигне до нея, и следващият бе опитал и мило му бе отказано.

Значи, помисли със задоволство той, Анджелик не е от най-благодарните пияници, за каквато се смяташе.

Той я докосна по рамото и тихо попита:

— Забавляваш ли се?

— О, да, а ти? — рече тя с усмивка.

— И аз — той се обърна към инженерите, които заотстъпваха встрани, обезпокоени. И тримата се заковаха на място, когато им заговори. — Госпожица Сент Клер навярно е пропуснала да ви каже, че не пие? — попита той, кимвайки към коварния, невинен на вид, коктейл, който единият от тях бе приготвил да ѝ поднесе, веднага щом тя изпразни чашата в ръката си. Тревожните погледи, които получи вместо отговор, потвърдиха неговите подозрения, че Анджи им бе казала, а те от своя страна бяха решили да се позабавляват, като напият вечно хладната и надменна асистентка на шефа.

— О, казах им, Ри... господин Уейкфийлд — увери го Анджи и леко го докосна по ръката. — Това е някаква плодова напитка.

Той покри ръката ѝ със своята, без да откъсва гневен поглед от пребледнелите си подчинени.

— Боя се, че някои от плодовете в нея са ферментирали, госпожице Сент Клер. Вашите приятели тук са си направили малка шега с вас.

Анджи погледна полупразната си чаша, после тримата гузни мъже пред себе си. Вдигна разтреперана ръка към слепоочието си и простена:

— А аз мислех, че главата ми се е замаяла от глад.

— Може и от това да е — съгласи се Рис. Зърна наблизко секретарката си и ѝ махна да се приближи. — Госпожица Сент Клер не се чувства добре — обясни той. — Би ли я придружила до фойето, докато дойда? Аз ще ѝ помогна да се прибере.

— Да, господин Уейкфийлд. Хайде, мила, да излезем — предложи тутакси Джун, хващайки Анджи под ръка. — Божичко, колко си бледа. Претовари се от работа тази седмица — укори я нежно тя на път към изхода. — Нали ти казах, че трябва повече да се грижиш за себе си?

Рис изчака Анджи да се отдалечи, преди да повика нещастните инженери в един по-уединен ъгъл. Отчитайки любопитните погледи на останалите присъстващи, съвсем сдържано и немногословно той им разясни какво мисли за техния пубертетски номер. Когато свърши, и тримата бяха благодарни, че все още са на работа. Рис се сбогува с Атуд и излезе. Джун продължи с укорите, щом той се появи във фойето.

— Двамата сте съвсем еднакви — упрекна шефа си тя. — Все работа и никаква почивка. Вие може да сте свикнали с този начин на живот, господин Уейкфийлд, но госпожица Сент Клер не е толкова издръжлива. И двамата трябва да полагате повече грижи за себе си. Накарайте я да хапне нещо тази вечер.

— Да. Благодаря, Джун.

— О, няма нищо, господин Уейкфийлд. Лека нощ, госпожице Сент Клер. Починете си добре.

С натежали клепачи, залитайки, Анджи едва-едва се усмихна.

— Лека нощ, Джун. Благодаря — тя насочи усмивката си към Рис, щом усети сигурната му ръка. И като се облегна на него, опряла за миг глава на рамото му, измърмори: — Наистина съм уморена, Рис. Чувствам се идиотски. Моля те, заведи ме у дома.

— Не се тревожи, бостончанке — окуражаващо отвърна той, като я подхвана през кръста. — Не си знаела какво става. Къде ти е чантата?

— Ето я — Рис едва не трепна от многозначителния поглед на секретарката си, докато взимаше кожената чанта от нея. После Джун му отправи широка усмивка; в знак на одобрение, както предположи той. — Сега вие се погрижете за нея.

— Лека нощ, Джун.

— Лека нощ, господин Уейкфийлд.

Рис помогна на Анджи да влезе в колата и я настани на седалката, надвесвайки се над нея, като се стараеше почти да не я докосва, тъй като бузата му се оказа на сантиметри от гърдите ѝ. С пресилено покашляне той се изправи, затвори вратата и заобиколи. Колко ли дълго щеше да издържи с тези благородни маниери? Намести се зад волана и потърси някоя безопасна тема за разговор, докато маневрираше назад. Нямаше нужда. Преди още да са излезли от паркинга, Анджи спеше дълбоко, сгушена в меката кожена тапицерия.

От косите погледи, които ѝ хвърляше, докато шофираше, Рис за първи път забеляза колко е отслабнала. Нали сама каза, че не се хранела редовно? А сега спеше непробудно, въпреки подрусването на колата. Дали и тя нямаше проблеми със съня като него напоследък? Дали нощем не я тревожеха спомените от онази целувка, дали не си представяше естествения завършек на тяхната гореща прегръдка? Или само на него така му се искаше?

Той подмина отбивката към нейната къща, без дори да намали скоростта. Би следвало да я закара в дома ѝ, ала нямаше намерение да я изоставя в такова състояние.

Тя едва-едва се размърда, когато Рис я взе на ръце, за да я внесе в своя дом. Колко е крехка, помисли си той, докато изкачваше стъпалата почти без усилие. Сгушена на рамото му, доверчиво опряла ръка на гърдите му, тя изглеждаше толкова дребничка, толкова нежна. Обзе го силно първично чувство. Опита се да го анализира, докато я поставяше внимателно на леглото. Желание да я защитава, реши накрая Рис, отмахвайки копринените кичури от бледото ѝ лице. Не знаеше какво да прави с подобно чувство, пък и тя не би го приела, каквато е независима. И все пак точно това изпита, докато стоеше и я гледаше. Сякаш бе негова — та искаше да я защитава!

Той свали обувките ѝ, после се поколеба, преди да я завие. Роклята, макар и хубава на вид, не можеше да служи за нощница. Като че в потвърждение на неговата мисъл, младата жена се размърда неспокойно в съня си. Рис събра кураж и я повдигна, колкото да напипа ципа и да го освободи. Притаил дъх, той отмести презрамките и изхлузи роклята покрай бедрата ѝ. Анджи отново се размърда, ала не възрази. Рис не успя да бъде така внимателен с чорапогащника — вече губеше контрол. Благородството му изневеряваше, мрачно си помисли той.

Не устоя на изкушението и дълго я гледа, преди да я покрие с хладния син чаршаф. Беше прекрасна. С мека съвършена кожа и дълги стройни крака. Лесно изгаря от слънцето, отбеляза унесено той, но би било престъпление да искаш тен при тази идеална порцеланова белота. Двете късчета розова дантела, които служеха за бельо, не скриваха почти нищо от жадния му поглед, пък и не беше трудно да си представи прелестта под тях. Ала въображението му създаваше неприятности в момента, предизвиквайки едва ли не болезнена

възбуда. Със сподавен стон той издърпа чаршафа нагоре и се надвеси над нея, за да го подгъне в другия край.

Тя измърмори нещо и клепките ѝ с усилие се повдигнаха; премреженият ѝ поглед се прикова в него от сантиметри разстояние. Последния път, когато бяха в подобно положение, но той легнал, а тя — надвесена над него, бе изпитал непреодолимо желание да я целуне. Сега беше същото.

— Какво правиш? — завалено попита Анджи.

— Завивам те. Спи, Анджелик — грубо отвърна той. Ала не избърза да се изправи и тя се вгледа в устните му, преди да вдигне очи към него.

— Ще ме целунеш ли за лека нощ?

Краката му се подкосиха от внезапното силно желание. Той се изкашля.

— Тъкмо възнамерявах...

— О! — тя се замисли за миг, после се усмихна и подканващо повдигна лицето си. — Защо се бавиш тогава?

Той спря на милиметри от разтворените ѝ устни.

— Това не е хубаво.

— Ами. Ти целуваш страхотно, Рис. Не са ли ти го казвали?

Устата му пресъхна.

— Много отдавна.

Ръката ѝ се плъзна зад главата му и леко го придърпа надолу.

— Целуни ме, Рис.

— Ако си го спомниш утре сутринта, сигурно ще искаш да ме убиеш — измърмори той в последен опит да се въздържи.

Анджи изглеждаше объркана.

— Но нали аз те моля? — настоя тя.

— Нима това ще има значение?

— Утре ще му мислиш — въздъхна отегчено тя. — Целуни ме, Рис.

Край на благородството! И без това не беше в стила му, рече си Рис, миг преди устните им да се слоят и мисълта му да блокира окончателно. Без да разбере как, той се озова до нея на леглото — двамата бяха сплели ръце, страстно впили устни.

Предишната им целувка бе пламенна, въпреки съпротивата на Анджи срещу изкушението да ѝ се отдаде всецяло. Ала сега тя нямаше

задръжки под въздействие на алкохола и силната умора. Освен това бяха в интимната обстановка на неговата спалня, а не сред потискащата атмосфера на кабинета му. Тази целувка едва не го накара да изтене от изгарящо желание. Бе го предвидил. Още от мига, в който вдигна поглед и я видя седнала пред бюрото му, напрегната в очакване той да отхвърли молбата ѝ, гордо вирнала брадичка, за да посрещне поредния провал. Шест месеца се бе опитвал да си втълпи, че невъзможното не може да се случи. Шест месеца се бе опитвал да насочи вниманието си към други жени само за да установи, че отново и отново мисли за Анджелик. Шест дълги, тягостни месеца той я бе желал въпреки самовнушенията, че не може да я има.

А сега тя бе в обятията му, топла, желаеща, подканяща. Можеше да бъде негова. Тази нощ щеше да я притежава. Тази нощ щеше да сложи край на мъчителните си фантазии, на догадките доколко тяхното съприкосновение би отговаряло на неговите видения. Тази нощ той щеше да разбере. Може би — да, може би — утре щеше да я остави да си иде, след като ѝ се е насладил. Може би фактът, че я е притежавал, щеше да го освободи от маниакалното му влечение към нея.

Той жадно се спусна от влажните ѝ потръпващи устни по шията и продължи неумолимо надолу. Тя измърмори нещо одобрително, като го притискаше още по-силно, отметнала глава, за да го улесни.

— Рис — промълви хрипливо Анджи. — О, Рис.

Ръката му достигна гърдата ѝ. Той почти усещаше вкуса ѝ, докато устните му докосваха набъбналото, скрито под дантелата, зърно. Младата жена се изви нагоре, доверчиво предлагайки тялото си.

Доверчиво.

Той се поколеба, отново доближи устните си на милиметри, после простена и се отпусна на леглото.

— По дяволите!

С тревожен вопъл Анджи понечи да го прегърне отново.

— Рис. Рис, моля те.

— Не ме моли, Анджелик.

Той стана от леглото, сякаш чаршафът се бе подпалил. Нямаше да се изненада, ако наистина бе така след пламенната им любовна игра.

— Заспивай — заповяда троснато той, без да я поглежда. — Ти не го искаш.

— Но...

— Заспивай — повтори Рис, насочвайки се към вратата с широки нервни крачки. — Ще се видим утре.

Той не се обърна да види дали е последвала съвета му. Затвори вратата и заслиза по стълбите. Имаше нужда от питие. То бе жалък заместител на Анджелик, ала най-добрият за момента.

Как мразеше благородните постъпки, помисли гневно той, като наля алкохола в чашата с такава сила, че би го изплискал на половин метър от себе си.

— О, Господи! — Анджи седна в леглото и притисна с треперещи ръце пулсиращата си от болка глава с неимоверно усилие да овладее неразположението си. „Ще умра“, отчаяно помисли тя. Колкото по-скоро, толкова по-добре.

Когато пронизващата болка, предизвикана от самото сядане, поутихна, тя внимателно отпусна ръце и едва-едва повдигна подпухналите си клепачи. После ужасено ококори очи, щом околната обстановка дойде на фокус. Не беше в собствената си стая. Ала и тази спалня ѝ бе позната. Силният ѝ стон отново възбуди пулсиращата болка и тя покри лицето си с длани, убедена, че този път ще повърне.

Беше в леглото на Рис Уейкфийлд по бельо.

Онези плодови коктейли. Онези дяволски вкусни, освежаващи, плодови питиета. Идиотка! Тъпа доверчива идиотка!

Яростта ѝ намери по-подходящ отдушник. Инженерите. Как са посмели да ѝ погодят такъв номер, да я излъжат, да се забавляват за нейна сметка? Не беше особено утешително обаче да се ядосваш на хора, които не са ти под ръка. Трябваше ѝ някой, на когото да се разкрещи, върху когото да излее безпомощния си гняв. Някой като Рис Уейкфийлд.

Смътни спомени за пламенни жадни целувки изплуваха в паметта ѝ, докато навличаше роклята си, която намери, старателно сгъната, на стола край леглото. Дясната ѝ гърда сякаш още потръпваше от докосването на Рис. За нещастие — или за щастие? — не помнеше нищо повече. Как е могъл да се възползва от нея по този начин? И защо тя не си спомняше подробностите?

Ще му каже откровенно какво мисли за мъжете, които се възползват от женската уязвимост — и в частност за него, на когото бе обяснила защо избягва алкохолните напитки. Ще му го каже, пък дори това да й струва работата. Ей сега ще слезе по стълбите и...

Тя спря в коридора, след като един поглед през отворената врата на отсрещната стая ѝ разкри каква непростима грешка щеше да направи — по-непростима и от онази на тържеството.

Спалнята, намираща се точно срещу стаята на Рис, имаше още по-оскъдна мебелировка — легло и гардероб. Проснат по лице върху кафявата кувертюра, напълно облечен — с изключение на обувките — Рис спеше непробудно. Даже за размътената ѝ глава беше ясно като бял ден, че той не се бе възползвал от нея, в каквото се готвеше да го обвини.

„Рис. Рис, моля те.“ Ехото от нейния хриплив глас, молец за неговите целувки — и още нещо — я накара да потръпне от огорчение. С ръце върху горящите си бузи, тя осъзна, че почти му се бе предложила, ала той се бе отдръпнал. Не само че нямаше право да го укорява, трябваше да му благодари. Кое то, кой знае защо, ѝ се стори още по-унизително.

Изключително предпазливо, за да не го събуди, тя се обърна и влезе обратно в другата спалня, като се насочи право към банята за аспирин. Изпи две таблетки с чаша вода, изплакна си устата, пооправи набързо косата си и отвори вратата с намерението да повика такси и да се измъкне, преди Рис да се е събудил. Нищо, че бягството ѝ щеше да се изтълкува като черна неблагодарност.

Бе направила две крачки, когато Рис се появи на прага.

— Добро утро, Анджелик.

Никой не е умрял от махмурлук, нито пък от срам, напомни си тя и отговори, доколкото ѝ бе възможно, с достойнство:

— Добро утро, Рис.

Той я изгледа изпитателно.

— Няма да те питам как се чувстваш. То се вижда.

— Значи изглеждам по-зле, отколкото предполагах — отвърна тя уж безгрижно.

— Изглеждаш нормално — увери я съвсем сериозно той. — Малко бледа.

— Не мислех, че можеш да бъдеш толкова дипломатичен — тя навлажни устните си с език и се извърна, поглаждайки с босите си крака мекия килим. — Да си ми виждал обувките?

— Под леглото са. Боях се да не станеш през нощта и да се спънеш в тях.

— О... така ли... благодаря — със съзнанието, че лицето ѝ има пурпурен оттенък, тя бавно започна да се навежда. Рис се подсмихна и протегна ръка да я спре. Пръстите му нежно обхванаха рамото ѝ.

— Аз ще ги извадя. Навеждането няма да ти се отрази добре.

Тя с благодарност му позволи този жест. Дори да беше успяла да се наведе, едва ли щеше да може да се изправи без чужда помощ. Скришом разтривайки слепоочието си, Анджи се зачуди как по-бързо да се измъкне оттук.

— Изпи ли нещо за главоболието? — попита я Рис, след като вече бе обула удобните си и практични обувки.

— Да. Взех два аспирина от банята.

— Скоро ще започнат да действат. И като хапнеш нещо, ще се почувстваш по-добре.

Стомахът ѝ се преобърна.

— Не съм гладна.

— Разбира се, че си гладна. Но още не си го разбрала — той я хвана за ръка и я затегли към вратата. — Аз ще готвя.

— Не, Рис, сериозно. Нищо не мога да хапна.

— Кога яде за последен път?

— Ами... — тя се напрегна да си спомни. — Вчера сутринта. Изядох половин кифла и пих портокалов сок.

Той изсумтя.

— Нищо чудно, че онези питиета те хванаха толкова лесно. Защо, по дяволите, не си обядвала. Нито вечеряла?

— По обяд подготвих нещата за твоето завръщане, а вечерта работихме до късно — оправда се Анджи. — А ти кога яде за последен път?

Рис замислено спря на най-долното стъпало.

— Вчера сутринта — призна неохотно той. — Но моята закуска беше много по-обилна от твоята.

Анджи изразително завъртя очи.

— О, има голяма разлика — подигравателно провлече тя.



Той тихо се разсмя и поклати глава.

— Страхотна двойка сме, нали? Хайде, бостончанке, ти — в банята, а аз — в кухнята. Обещавам, че няма да ти стане лошо — нито от моя специалитет, нито от твоя махмурлук. Имай ми доверие.

Доверие? Нима бе възможно да му няма доверие след снощния инцидент? Беше я спасил от сигурно унижение, бе устоял на молбите ѝ да правят любов. Нямахше значение по каква причина не се бе възползвал, ала частица от женското ѝ честолюбие се надяваше, че е било от благородни съображения. Не можеше поне малко да не се е изкушил.

Тя едва не изпъшка, огорчена от собствените си мисли. Сериозно, Анджи, няма ли да престанеш да се излагаш пред този човек, смъмри се тя гневно, ала след като взе душ, външно съвсем смирено седна до масата в кухнята, както Рис ѝ бе наредил, докато самият той тършуваше из хладилника.

Най-сетне се обърна, срещна погледа ѝ и се усмихна, напълнил шепите си с яйца. Тя се зачуди защо никога досега не бе забелязвала, че сивите му очи стават почти сребристи като косата, щом се усмихнеше. Зачуди се също дали пак би се въздържал, ако тя зарежеше всякаква предпазливост и воля, и го съблазнеше тук, в кухнята.

Вдигайки ръце към слепоочията си, Анджи опита да се убеди, че само от препиването ѝ идват такива безумни идеи в главата. А после опита да си повярва.

## СЕДМА ГЛАВА

Рис се оказа прав. Не ѝ стана лошо. Само така ѝ се струваше при първите две-три хапки. После нещата се пооправиха и Анджи почти с удоволствие се зае със закуската, която той бе приготвил пред очарования ѝ поглед.

— По-добре ли си? — попита Рис, след като тя изяде половината.

— Да, благодаря. Но още се чувствам идиотски заради снощи — призна тя, без да среща погледа му. — Не съм се хващала на такъв номер от гимназията.

— Ако ще ти стане по-добре, знай, че онези тримата едва ли някога ще си го позволят пак — мрачно сподели той.

Тя тутакси вдигна очи.

— Не си ги... Да не си ги уволнил?

— А ти би ли искала? — изражението му бе неразгадаемо.

— Аз... — беше вбесена от постъпката им, вярно, но да иска да ги уволнят... — Не, разбира се.

Той кимна, сякаш в знак на одобрение.

— Не съм ги уволнил. Но им казах какво мисля за тяхното поведение и им заявих, че очаквам от служителите си да се държат като зрели хора не само в работно, а и в извънработно време. Мисля, че ме разбраха.

— Сигурно после е трябвало да си сменят гащите — измърмори Анджи, като въртеше в ръка препечената филийка и си представяше сцената.

— Колко сте жестока, госпожице Сент Клер! — следа от смях се прокрадна в плътния му глас. Тя вдигна очи, осъзнавайки, че се е поддала на стария си навик да казва каквото мисли.

— Да, наистина.

Той кимна към чашата портокалов сок пред нея.

— Изпий си сока.

— Да, господине — тя вдигна чашата, като едва устоя на порива да завърти очи.

Той рязко свъси вежди.

— Не започвай пак, по дяволите!

Стресната, Анджи отдръпна чашата от устните си.

— Само се пошегувах, Рис.

— О! — за миг изглеждаше смутен. Изражението му й се стори отчайващо трогателно. Той я изгледа мрачно, после се пресегна през масата и отри с пръст долната й устна. — Беше останало от сока — обясни, щом усети как дъхът й секна.

— О! Аз... ами... благодаря — и като сведе глава, за да скрие зад непокорните кичури пламналите си бузи, тя си даде вид, че съсредоточено довършва закуската, въпреки странно изтръпналата си устна.

В мига, в който се нахрани, Анджи стана и започна да разтребва масата.

— Благодаря още веднъж за оказаната помощ, Рис — избъбри тя. — Задължена съм ти. Също и за намесата снощи.

— Всъщност ти нямаше особена нужда от чужда намеса — рече той, без да откъсва очи от нея. — Справяше се съвсем добре. Можеш да бъдеш спокойна, защото не си от леснодостъпните блондинки, дори когато си прекалила с пиенето.

*Само в твоє присъствие*, помисли Анджи и бузите й отново пламнаха при спомена за нейните молби той да я целуне. *Значи не е нужно да съм пияна, за да не мога да ти устоя, нали. Рис?*

— Да знаеш къде ми е чантата? — попита тя, като се надяваше, че равният тон прикрива неудобството от невероятно бистрата й памет.

— На шкафчето в спалнята ми.

— Ще отида да я взема. И от онзи телефон ще повикам такси — тя тръгна към вратата, още докато говореше.

Той я последва.

— Не е нужно да викаш такси. Когато си готова, аз ще те закарам.

Анджи предпочете да не спори. Тонът му бе категоричен.

Не беше усетила, че Рис е толкова близо зад нея. Разбра го, едва когато в бързината грабна чантата си и се обърна, за да се озове на сантиметри от гърдите му.

Той се вгледа в нея, обхванал ръцете ѝ малко над лактите, без да си прави труд да отстъпва назад.

— Добре ли си? — попита с неравен шепот, а блестящите му сиви очи се приковаха във все още изтръпналата ѝ устна.

*Не, не съм добре. Искам пак да ме целунеш. Искам...*

— О, Рис — прошепна тя и раменете ѝ увиснаха, щом вдигна очи да му покаже безмълвната си капитулация.

Предишните им две целувки бяха пламенни, необуздани до грубост, припрени. Тази бе дълга, спокойна, безкрайно чувствена. Анджи сякаш потъна в обятията му; чантата незабелязано падна в краката им. Младата жена вдигна ръце и зарови пръсти в посребрената му коса, след като той я вдигна така високо до гърдите си, че краката ѝ едва докосваха пода. Езикът му проникваше дълбоко, играеше с нейния и я караше да тръпне от желания, които вече не се подчиняваха на волята ѝ.

Този път мъжът бе преодолял задръжките ѝ и Анджи мислеше единствено за това, колко много се нуждаеше от любовта му.

— Анджелик — промълви Рис, притискайки я още по-силно. Беше ли желал някоя друга по същия начин? Беше ли копнял за нечий ласки, изгарян от жажда, така ненаситна, почти пагубна за самия него? Беше ли тръпнал някога за жена, както сега?

Не, увери го паметта му, а той нежно повали Анджи на леглото. Никога досега.

Обвила ръце около врата му, тя го притегли към себе си.

— По дяволите, Рис — изпъшка, миг преди да притисне устни в неговите. Доволната му усмивка бе задушена в страстта на следващата дълга, всеотдайна целувка. Той знаеше какво изпитва Анджи.

Събличането на роклята ѝ снощи бе истинско мъчение при мисълта, че съкровищата, които се откриват пред очите му, ще си останат чужди и далечни. Сега обаче бе сладостно мъчение от съзнанието, че скоро всичко щеше да му принадлежи. Той мимолетно си спомни за дългите месеци на въздържание, за виденията с нейния образ — и се надяваше, най-искрено, да овладее емоциите си, поне докато я съблече.

Анджи се понадигна, за да го улесни, нетърпелива също като него да се освободи от излишните дрехи. С премрежен поглед зад натежалите си клепки тя го наблюдаваше как сваля ризата,

панталоните, бельото си. Божествено тяло, възхити се младата жена, докато с жадни очи поглъщаше всеки сантиметър. Погледът ѝ спря на лицето му, щом Рис се наведе над нея. Нима някога тези сиви очи ѝ се бяха стрували хладни? Сега горяха от страст, каквато бе смятала, че му е неприсъща? Посребрената му коса бе чаровно разрошена, лицето — напрегнато от усилията да се контролира. Тъмночервени петна бяха избили на скулите му. Устните — о, тези вълшебни устни — бяха леко разтворени.

— Толкова си красив — промълви тя и вдигна ръце да погали лицето му.

Мъжът изстена.

— Ти си красива, дяволски красива — наведе се и отново я целуна, заравяйки пръсти в оплетените ѝ кичури, за да подхване главата ѝ. Смаяна, Анджи долови, че ръцете му треперят. Уязвимостта се оказа невероятно изкусителна, когато се проявяваше у Рис.

*Ето, значи, какво е*, помисли учудено тя, притискайки го нежно към гърдите си. Ето какво е да обичаш.

Това ли е, чудеше се в същото време Рис и нарочно сдържаше целувката си, преди да е наранил крехките ѝ устни. Това ли чувстваш, когато те обичат? За първи път в живота си се чувстваше така желан.

Шията ѝ бе дълга, изящна, пулсираща. Той я помилва, като леко хапеше с устни гладката ѝ кожа и при всеки допир усещаше вибрациите на почти безгласния ѝ стон.

Проследи нежната извивка на рамото ѝ. Откри миниатюрна тъмна точица и я докосна с върха на езика си. Анджи потръпна.

Гърдите ѝ бяха налети, с твърди зърна. Той спря да им се полюбува и със задоволство забеляза как розовите пъпки набъбнаха още повече само под въздействие на неговия поглед. Анджи възнегодува от нетърпение и се изви нагоре.

Рис жадно впи устни в зърното. Тя потръпна и извика; дългите ѝ крака неспокойно се притиснаха в неговите. Мъжът притисна с коляно бедрата ѝ, без да прекъсва ласките си. Пръстите ѝ конвулсивно се заровиха в косата му и засилиха болезнената му възбуда. Той побърза да овладее галопиращите си чувства, решен да ѝ даде всичко, на което беше способен. За първи път в своя празен неемоционален живот държеше не на собственото си удоволствие, а на нейното, и от

вниманието, което ѝ отделяше, изпитваше удовлетвореност, каквато не бе предполагал, че съществува.

След няколко безкрайни мига на нежност гърдите ѝ бяха горещи и влажни, разтърсвани от стенанията ѝ.

— Моля те, Рис.

Нима го желаше така неудържимо, както той нея? Нима изпитваше отчаяна нужда от него, както той се нуждаеше от нея? Рис затършува из чекмеджето на нощното шкафче, докато пръстите му напипаха едно от малките квадратни пакетчета, които отдавна лежаха там, ненужни. Не беше необходимо да пита дали да използва предпазно средство. Добре знаеше, че трябва, най-малкото поради факта, че и двамата с Анджи се бяха въздържали твърде дълго.

След миг отново впи устни в нейните и я притисна. Ала се поколеба, обезпокоен от мисълта за крехкото ѝ тяло и своята болезнено силна възбуда. Плъзна ръка между бедрата ѝ и едва не загуби разсъдък. Тя се притисна към дланта му в опит да задоволи изгарящото я непреодолимо желание.

— Рис...

Настоятелната ѝ молба разби и последната невидима преграда. Бедрата му се стегнаха и той проникна дълбоко в нея. Замря за миг с шеметното желание да спре времето, да удължи мига до вечност. Нежни ръце го бяха прегърнали здраво и за първи път Рис се почувства нужен и желан.

Ала природата бе неумолима. Извечният ритъм надви, увеличайки го към неминуемия завършек. Той се съпротивляваше, стиснал зъби, за да забави кулминацията — онзи необходим край на близостта, която бе търсил толкова дълго. В същия миг Анджи се напегна и изрече името му, докато тялото ѝ конвулсивно продължаваше да се движи и той разбра, че е достигнала върха. Неговият дрезгав вик бе едновременно вик на протест и екзалтация, тялото му се изви от експлозивния, умопомрачителен край.

Рис зарови лице във врата ѝ и си представи, че никога няма да му се наложи да се отдели от нея.

Тя дори не опита да се убеждава колко неразумно е било да се люби с Рис. Не съжаляваше — нима можеше да съжалява?

И като се размърда неохотно под него, Анджи ласкаво го отблъсна с обяснението:

— Не мога да дишам.

Той измърмори някакво извинение и се отпусна до нея, като я приюти в прегръдките си. Тя склони глава на ръката му.

— Така по-добре ли е?

Анджи кимна.

— Съжаляваш ли?

— Не.

Анджи усети как мускулите под бузата ѝ едва-едва се поотпуснаха.

— Добре.

Тя вдигна глава. Погледите им се срещнаха. Защо бе очаквала, че по-лесно ще разгадае изражението му сега, след като са се любили? Мислите му си оставаха скрити за нея, както преди.

— Все още ме тревожи идеята, че започвам връзка с шефа си — открито сподели тя. — Не е редно.

Рис се намръщи.

— Това, което се случи току-що, не беше просто закачка между шеф и подчинена — отбеляза той. — А беше нещо... нещо, което никой от двамата ни не можа да предотврати — обясни с несвойствено за него запъване.

Повдигайки се на лакът, Анджи докосна бръчката между тъмните му свъсени вежди.

— Знаеш ли, че когато си сърдит, си много чаровен? — попита глезено тя, наслаждавайки се на свободата да го докосва, когато пожелае. А бе пожелала да го докосне отдавна.

Той я хвана за ръката и я целуна, после обърна дланта ѝ към себе си, сякаш я изучаваше.

— Какво мислиш? — попита Анджи, заинтригувана от неговото изражение.

— Толкова нежна ръка — измърмори той, като напълно я скри в своята. — Ти си толкова крехка. И млада. И въпреки това би могла да ме въртиш на пръста си. Чудя се дали го съзнаваш.

Тя затвори очи за миг.

— Предполагам, не би трябвало да задавам въпроси, ако не съм готова да чуя отговорите — успя да изрече с усилие тя.

— Точно така. Правилно предполагаш.

— Не искам да те въртя на пръста си, Рис — почти шепнешком каза Анджи. — Съмнявам се дали изобщо някой би могъл. Ти си твърде силен. Твърде независим.

— Не и по отношение на теб — добави той.

Тя отново положи буза на рамото му.

— И сега какво? — не се въздържа да попита.

— Не знам — отвърна той, гласът му прозвуча като тътен от дълбините на гръдния кош. — Имам отвратителни спомени от досегашните си връзки, Анджелик. Не ми се ще да те залъгам с празни обещания.

— Не ми трябва обещания — побърза да го увери тя. Все още не. Не и преди да се е убедила, че той ще има желание да ѝ ги даде, след като научи грозната истина за баща ѝ.

— Ако те интересува, към теб изпитвам такива чувства, каквито не съм изпитвал към никоя друга. И това, което се случи между нас, бе най-невероятното преживяване в моя живот.

— Интересува ме — прошепна тя, дълбоко трогната. Очите ѝ пареха, пълни със сълзи, когато се надигна да го целуне. — И означава твърде много за мен.

Рис зарови ръка в косите на тила ѝ.

— Пак те желая — промълви току до устните ѝ. — Имам нужда от теб, Анджелик.

Страстта, тъй пълно задоволена само преди минути, се възпламени отново от неговото признание. Рис имаше нужда от нея! Поне засега.

— Добре, Рис. Да се любим тогава.

Рис с любопитство се разхождаше из къщата на Анджи и разглеждаше порцелановите фигурки, дантелите, плетените на една кука покривки, изобилието от фотографии и спомени.

— Прилича ми на дома на леля Айрис — каза накрая той. — Тя има подобни неща из цялата къща, за да ѝ напомнят за децата, които е отгледала.

Анджи го бе наблюдавала безмълвно, мислейки с болка, че Рис жадува за връзки — и роднински, и приятелски. Нейното детство също



не бе идеално, ала поне имаше семейство, хора, които я обичаха. Рис бе имал само приемната си майка, предоставена му случайно, при това твърде късно в юношеството, за да му даде сигурността, за която бе копнял. Аз мога да му дам любов, внезапно ѝ мина през ума. Можеше да го обича така, както той се нуждаеше. Ала все още не трябваше да прекалява с желанията си. Не и преди да му е казала всичко.

Той застана пред пианото и се усмихна на множеството снимки на Анджи от различни възрасти.

— Единствената внучка? — реши той, като вдигна една от тях — усмихнато малко момиченце с огромни тъмносини очи, руса плитка и два липсващи зъба.

— Очевидно — тя взе снимката от него и я върна на пианото, чудејки се дали Рис разполага с някакви детски снимки. Нима е имало кой да го снима? — Помниш ли майка си, Рис?

Изражението му стана безстрастно.

— Не... съвсем — колебливо отговори той. — Понякога имам проблисъци... но не знам доколко са реални.

— Разкажи ми за тях — тя сложи длан на рамото му и усети свиването на железните мускули.

— Спомням си я как се смее. И пее. Спомням си още... — гласът му заглъхна, а погледът бе устремен някъде далеч в миналото.

— Какво?

— Как се събуждам през нощта — отговори съвсем тихо той. — Как обикалям из тъмните стаи и я викам. Как намирам леглото ѝ празно. Мушвам се в него и се сгушвам под завивките със съзнанието, че съм съвсем сам.

— Оставяла те е нощем сам? — ужаси се Анджи.

Тонът му стана още по-рязък.

— Така мисля. Но, както ти казах, не знам доколко са правдоподобни тези проблисъци с трийсет и седем годишна давност. Не откриха майка ми и няма кой да ги потвърди.

— Помниш ли как те е оставила в болницата?

— Не — поклати глава той. — Навярно впоследствие съм заличил този спомен. Разказвах ми, че в продължение на години съм сънувал кошмари, но и тях не помня. Сигурно са били голямо... изпитание за хората, при които съм живял.

— О, Рис — тя зарови лице в рамото му, неспособна да удържи сълзите си. Мъжът я подхвана за тила и я накара да срещне погледа му. Проследи с пръсти сълзата, търкулнала се по бузата ѝ.

— Не плачи за мен, Анджелик. Било е толкова отдавна.

— Не плача за теб — прошепна тя и го погали по бузата. — Не за силния, преуспяващ, уважаван човек. А за уплашеното, изоставено, малко момче.

Момчето бе възмъжало, но мъжът също жадуваше за любов, съзнателно или не. Той имаше нужда от толкова много, а тя можеше да му предложи толкова малко. Опетнено фамилно име разгулно минало, в което бе прекалено разглезена и егоцентрична, за да забележи какво се върши под носа ѝ. Вярно, сега се справяше сама, опознавайки собствените си предимства и недостатъци, но дали Рис щеше да повярва, че се е променила, след като узнаеше истината? Нямаше ли да помисли, че тя го преследва само заради парите му, които биха ѝ възвърнали загубеното социално положение? Нима човекът, който така самоотвержено бе извоювал авторитет, възхищение и успех, щеше да преглътне огорчението, че тъстът му е в затвора?

Тя ококори очи при тази мисъл и отново зарови лице в рамото му, за да скрие изражението си. Брак? От къде на къде мислеше за подобно нещо? Нима беше... О, да, разбира се. Беше влюбена в Рис Уейкфийлд. И въпреки всичките си опасения от евентуална връзка с него, тя се чудеше дали мъжът, който не знаеше какво е любов, щеше да отвърне на нейните чувства.

Притиснал крехкото ѝ стройно тяло в прегръдките си, Рис опря буза на блестящата руса глава. Младата жена се бе сгушила в обятията му, ала защо ли той имаше чувството, че отново се бе затворила в себе си. Дали миналото му ѝ се струваше твърде неприемливо? Дали не можеше да допусне да се обвърже с човек, чието детство е било коренно различно от нейното? Какво ли мислеше тя, гадаеше безпомощно Рис.

Тя щеше да разбие сърцето му, мрачно помисли той. Никога не бе разбирал тази особена, доста театрална фраза. Сега я разбра. Искаше му се да не е така.

Той почти усети как Анджи овладя емоциите си и сякаш ги заключи. После се отдръпна с внимателно преценено изражение и ослепителна, ала празна усмивка.

— Искаш ли да обядваме? — попита, механично пригласяйки косата си. — Само трябва да се преоблека и...

Нещо прищрака в главата му и се прояви в гневно избухване. Той я дръпна грубо към себе си.

— Не с този номер, по дяволите!

Анджи се ококори, очевидно изненадана, опряла ръце на гърдите му.

— Какъв номер? — сконфузено попита тя.

— Да ми се усмихваш учтиво и да ми говориш като че ли съм натрапник, когото си длъжна да забавляваш. Ако имаш нещо да ми казваш, кажи го. „Кажки, че всичко е свършило, предизвикваше я с очи той. Кажки, че не ме желаеш вече. Хайде!“

Ала тя никога не действаше според очакванията му. Смайването ѝ постепенно се смени с чаровна превзетост.

— Целуни ме, Рис.

Направо го влуди, като вирна властно брадичката си. Сякаш сега тя го предизвикваше. Той обаче не можа да устои. Впи устни в нейните и тялото му моментално реагира. Рис със задоволство забеляза премрежения ѝ поглед, когато най-сетне вдигна глава, макар мрачно да предположи, че неговото изражение едва ли е по-различно.

— И сега какво? — процеди през зъби той.

— Сега ще се любим — нареди тя и ръката ѝ смело се плъзна по гърдите му.

— Ето така искам да ми говориш — одобри той със сподавен смях. И за трети път свали ципа на вече твърде измачканата вечерна рокля. Остави я небрежно захвърлена на пода и понесе Анджи към леглото.

Чак късно следобед двамата решиха, че е крайно време да обядват. Рис си играеше с котката, докато Анджи приготви пилето и изчисти домати за пълнене. Той категорично отрече името Норка, като го обяви за най-тъпото име на животно, което бил чувал, и както бе седнал по турски на пода в кухнята, предизвикателно размърда пръсти под носа на дебнешото коте.

— Хайде, скочи, де. Скочи да те видим! Ох! — чу се след миг, когато острите нокти се забиха в показалеца му. Той тутакси се отърва

от котката и се вторачи в двете миниатюрни алени капчици върху кокалчето си. — По дяволите!

Анджи се разсмя, докато сервираше обяда на масата. Облечена в джинси и червен памучен пуловер, тя се чувстваше удивително спокойна с Рис, забравила хладната деловитост, която с усилие бе поддържала във взаимоотношенията им от самото начало. Нямаше място за горделивост, след като часове бяха прекарвали заедно в леглото ѝ, помисли си тя и рече:

— Не трябваше да я предизвикваш. Тя не знае, че би следвало да се бои от могъщия Рис Уейкфийлд.

— Прилича на стопанката си — подметна той и се изправи.

— Да не би да имаш някакви оплаквания?

Както си миеше ръцете, Рис ѝ хвърли поглед през рамо.

— За момента — не.

— Хубаво. Тогава ще те оставя да седнеш на масата ми.

— Колко си гостоприемна!

Тя забодде вилицата си в своя специалитет.

— И аз така мисля.

Усмивка играеше на лицето му, докато той взимаше своята вилица. Анджи го наблюдаваше изпод вежди, зарадвана на ведрото му изражение. Той имаше нужда от такива игри, реши тя. И тя щеше да се погрижи да му ги осигури... доколкото ѝ бе възможно.

Рис не бързаше да си тръгне след обяда, а и Анджи не гореше от нетърпение да го изпрати. Стори ѝ се малко изненадан, когато му предложи да играят на думи, но все пак се съгласи.

— Не си ли играл? — попита тя, щом сложи квадратчетата с букви върху масичката за кафе, а двамата седнаха на пода.

— Не.

— Измисляме думи за едно и също време с едни и същи букви — тя му обясни правилата и преди да хвърли заровете, попита: — Готов ли си?

— Защо не? — кимна той.

Анджи не помнеше да се е смяла така. Не и през последната година. Рис подходи към играта с типичната си мрачна вглъбеност, с която ръководеше и делата на компанията. Думите в неговия бележник бяха прилежно написани, неизменно четири или петбуквени. А

нейните бяха надраскани набързо, предимно трибуквени — някои от които току-що измислени, което действително го обърка.

— Гуп?! — повтори той и се намръщи недоумяващо.

— Така се нарича мъжката риба гупа.

— Да проверим в речника.

Тя се разсмя, поклащайки глава.

— Господи, Рис, няма такава дума. Пошегувах се.

— О, така ли? Но може да го смятаме за точка, ако искаш — великодушно ѝ предложи той.

Бродираната възглавничка мина на сантиметри от главата му.

— Какво толкова казах? — избухна той с ръце на хълбоците, без да скрива раздразнението си, което предизвика ново, неудържимо хихикане.

— Сериозно, Рис, никога ли не...

Ала някакво изтракване откъм външната врата отвлече вниманието му и Анджи не довърши въпроса си.

— Това пък какво беше? — попита той.

— Пощальонът — отвърна тя, изправи се и тръгна към вратата.

— Ти да не помисли, че е крадец? Посред бял ден?

Той изсумтя. Дали мъжете се раждаха със способността да изразяват толкова много с един-единствен нечленоразделен звук, или я придобиваха впоследствие в общуването помежду си?

Първият поглед на пощата моментално стопи усмивката ѝ. Сред изобилието от сметки и рекламни писма имаше плик с адреса на затвора, където баща ѝ излежаваше присъдата си. Тя дълго се взира в него, без да помръдне от мястото си.

Защо ли ѝ пишеше? Нима не си бяха казали всичко при последната среща? Бе му обяснила какво мисли за неговите делови контакти и съмнителен морал, на което той ѝ бе отговорил, че тя никога не се е интересувала откъде идват парите му, стига гардеробът ѝ да бил пълен с бутикови дрехи и да разполагала с нова спортна кола за безбройните си обществени изяви. Беше я заболяло. Най-вече защото бе истина.

— Какво има? — попита Рис в доказателство, че изражението ѝ я е издало. — Какво се е случило?

Тя намери сили за усмивка.

— Нищо. Купчина сметки. На кой му е приятно да ги получава? — тя ги сложи на малкото бюро в другия край на стаята, а писмото от баща си хвърли в кошчето за боклук, без да го отваря. Не я интересуваше какво пише в него. Забеляза как Рис за миг спря поглед на кошчето и си отдъхна, когато вместо коментар, той попита:

— Искаш ли да изиграем още една игра?

Тя наклони глава и го огледа. Седнал на пода, с небрежно разкопчана до средата на гърдите риза, разпрострял крака — нима беше реалност? Не ѝ се вярваше, че може да отиде при него и да го докосне, стига само да поиска. Самодоволна усмивчица се появи на устните ѝ и тя внезапно реши, че го желае.

Усмивчицата прерасна в широка лъчезарна усмивка и тя му се нахвърли така изненадващо, че го повали по гръб на изтъркания килим.

— Сетих се за една друга игра, на която ми се играе — рече Анджи, приклепвайки с малките си длани китките му от двете страни на главата. В очите му проблесна желание, той се усмихна и я подкани:

— На твое разположение съм.

— Да, но ако не участваш, няма да е интересно — обясни тя.

— Ще трябва да ме научиш — предизвика я той, както лежеше под нея, напълно неподвижен. Тя седна върху него, без да изпуска китките му, наведе се и леко го ухапа за брадата.

— Ще се справя.

— Ти се справяш с всичко, бостончанке.

Дали обаче щеше да се справи с Рис? Той изглежда имаше по-голямо доверие в нея, отколкото самата тя. Оставяйки всякакви колебания, Анджи насочи вниманието си към мъжа, който така съблазнително и покорно лежеше под нея.

— Измислих име на новата игра — избъбри тя, преди да обходи с върха на езика си извивката на ухото му.

— И какво е то? — гласът му бе станал дрезгав, отбеляза със задоволство тя. Колко ли дълго щеше да издържи да лежи безучастен, докато инициативата е в нейни ръце? Обзе я опияняващо чувство за превъзходство от факта, че поне веднъж взимаше връх над всемогъщия Рис Уейкфийлд.

— Ами, например „Да влудиш човека“ — тя чувствено заизвива тялото си по неговото, а гърдите ѝ бавно се плъзгаха по гръдния му

кош.

— Та ти го правиш от мига, в който прекрачи прага на кабинета ми — изрече през зъби той, неспособен да спре неспокойното движение на бедрата си.

Тя прокара устни по бузата му, за да стигне устата. Започна да го хапе, да го дразни, да го целува, докато устните му безмълвно я подканиха да задълбочи ласката. *Имат прекрасен вкус*, помисли тя, потъвайки постепенно в бурния унес на страстта. Ръцете на Рис потръпваха под дланите ѝ. Тя усещаше растящото му нетърпение, както и устрема на неговото възбудено тяло под себе си.

Това, че Рис очевидно я желаше, ѝ вдъхна кураж. С жест към него да не мърда, тя започна да разкопчава ризата, без да откъсва очи от лицето му. Бавно прокара пръсти надолу по гърдите му, като се забави около зърната и проследи очертанията на гръдния кош, който неравномерно се издигаше и спадаше от трескавото му дишане. Наведе се отново и с отворени влажни устни го обсипа с целувки, докато накрая стигна до гладката кожа на корема му. След което освободи колана на джинсите му.

Пое си дълбоко въздух и плъзна ръка между бедрата му, за да го погали, опиянена от пулсиращото усещане. Рис тихо изстена, а тялото му се заизвива в неосъзнат ритъм.

— Ще ме убиеш, бостончанке — успя да изрече той.

— Едва съм започнала. Рис — прошепна многообещаващо тя. И устреми устни към него.

Рис се изопна като ударен от ток. С вопъл изрази одобрението си от насоката на нейната „игра“. И издържа само мигове, преди да се откаже от своята пасивна роля. Измърморвайки името ѝ, той се претърколи и я притисна с тяло, за да я целуне. Ръцете му бяха вече твърде заети с пуловера и джинсите ѝ.

Анджи се изви нагоре и се притисна към него. Беше ѝ харесало да играе главната роля, реши с последната си разумна мисъл тя. Трябваше пак да опита. В най-близко време.

## ОСМА ГЛАВА

— Та ще се ожениш ли, или не?

Рис отдръпна слушалката и я изгледа, слисан от директния въпрос, отправен му в мига, в който я бе вдигнал. После внимателно я приближи към ухото си.

— Греъм?

— Разбира се, Греъм. Че кой друг? Попитах те нещо.

— Аз... За кого да се женя? — безсмислено попита Рис.

Изсумтяването на Греъм отсреща бе гръмко и красноречиво.

— За кого ли? — измърмори той. — Заварвам красива блондинка в кабинета му, едва отървавам кожата, защото съм дръзнал да я поканя на вечеря, а той още пита за кого. Много бавно схващаш.

Рис извъртя очи, без да прикрива киселата си физиономия, тъй като бе сам.

— Греъм, затова ли наруши спокойствието на неделния ми следобед у дома — за да ме обиждаш?

— Искях да ти задам един въпрос, на който ти още не си отговорил, ако смея да отбележа. Ще се жениш ли? Ако пак попиташ за кого, ще взема да хвърля нещо тежко.

— Няма да ти се наложи. Знам за кого говориш — отстъпи с въздишка Рис. — За Анджелик.

— Е, и?

— Не сме стигнали дотам.

— Не ти е минало през ум да й предложиш или просто още не си го направил?

— Има ли смисъл да ти казвам, че не е твоя работа?

— Нима някога е имало смисъл?

— Не — съгласи се Рис.

— Точно така. Е?

Рис се отпусна на един стол, облегна се назад и като изпъна крака, втренчи поглед в меките си кожени мокасини.

— Няма да се женя.



— Защо, по дяволите? — изрева Греъм, а Рис едва не подскочи и отдръпна слушалката от ухото си.

— По няколко причини. И главно, защото искрено се съмнявам, че дамата би проявила интерес.

— Защо не? Сега нали проявява интерес?

Рис се сети за изминалите два почивни дни. Беше оставил Анджи тази сутрин само защото чувстваше, че трябва да си почине няколко часа, а това щеше да е невъзможно, ако двамата бяха заедно. Тъмните кръгове под очите й красноречиво говореха, че тя също е изморена. Той се прибра направо вкъщи, без да помисля дори да се отбива в службата, взе набързо душ и три часа спа дълбок непробуден сън. Би сметнал, че остарява, ако не си даваше сметка, че не беше се любил така интензивно даже в най-бурните години на своята младост.

— Сега проявява интерес — примири се той.

— Защо мислиш, че няма да е за дълго?

— Хайде, Греъм, нали я видя? Тя е млада, красива, интелигентна.

— А ти си Квазимодо.

Рис не му обърна внимание.

— Аз съм с четиринайсет години по-възрастен от нея.

— Но с младо тяло и детски акъл. И какво от това?

Рис не можа да потисне усмивката си.

— Проклет да си, Греъм.

— Отлично. Щом ти не я искаш, аз ще се ожения за нея. С една година съм по-млад от теб, при това значително по-привлекателен. Ще видиш как ще се издигне покрай мен.

Рис подсказа ясно и кратко на бившия си най-добър приятел какво да направи със себе си.

— Е, Уейкфийлд, и за слепия е ясно, че си влюбен до уши. Но изглежда и на нея си замаял главата, с какво толкова не знам. И вместо да се възползваш от най-хубавото нещо, което някога ти се е случвало, като се ожениш, ти какво правиш? Седиш и хленчиш, че не си достатъчно добър за нея. Безобразие!

— Връщаш ми го, а? Задето ти казах, че онази Никълсън се интересува единствено от парите ти. Още не си ми простил, защото се оказах прав.

— Простил съм ти, разбира се. Ти ме спаси от явна смърт. Но положи началото на добронамереното вмешателство. Дължа ти го. Ти

си най-добрият ми приятел. Рис... не ме карай да го повтарям, защото ще стана банален. И все пак, ако съм виждал някой да има нужда от жена и семейство повече от теб просто не съм го осъзнал в момента.

— А ти как така си пропуснал да се вслушаш в съвета си? — попита Рис, въпреки желанието да възрази, тъй като знаеше, че това би довело единствено до дълги безплодни спорове.

— Хей, аз цял живот търся жена с ангелско лице, омаен глас и очи на непорочна жрица. Съкрушен съм, че си ме изпреварил.

Рис не можа да сдържи усмивката си от това образно описание. На Анджелик нямаше да ѝ допадне. На него му хареса.

— Та аз няма да знам какво да правя с жена и деца, ако някой ей сега ми ги даде.

— Ще ги обичаш, Рис — отвърна Греъм, гърленият му глас бе станал внезапно сериозен. — Със същата всеотдайност, с която си се посветил на тая твоя компания. И те ще са големи късметлии. Помисли. Трябва да свършвам. Пак ще се чуем.

— Греъм, чакай. Аз... — Рис въздъхна безпомощно, като установи, че говори на телефонния сигнал. Усети главоболие, щом остави слушалката. Обичайната реакция след поредния шеметен разговор с Греъм.

Неочакваното обаждане го направи неспокоен и го обърка. Той безцелно обикаля из къщата си половин час, като за първи път забеляза излишното свободно място. Живееше тук от четири или пет години и никога не бе обръщал внимание на мебелировката. Купи къщата, защото мразеше апартаментите — с всичките онези хора, събрани под един покрив. Когато се премести, просто пренесе старите си мебели. Зачуди се дали Анджелик би се съгласила да му помогне в обзавеждането.

Мина му през ум да отиде до службата, ала идеята не беше особено примамлива. Нямаше нищо неотложно за вършене и там също щеше да му е тягостно и напрегнато. Сети се отново за Анджелик и тялото му моментално реагира с нов прилив на енергия. Рис удивено поклати глава. Опасна жена, реши той. И тъй като реакциите му към нея го изнервяха, не направи опит да ѝ се обади. Нужно му бе време да се овладее, преди да я види на работното ѝ място на следващата сутрин, мрачно реши той.

Не разбра какво го накара да вдигне телефона и да набере номера на леля Айрис.

Гласът на старата жена прозвуча по-слабо, отколкото при последния им разговор — преди не повече от седмица.

— Как си? — попита той, като безпокойството му придаде порязък тон от обикновено. Бившата му приемна майка обаче го познаваше твърде добре, за да се плаши от този тон.

— Аз съм добре, скъпи. Ти как си?

— Нормално.

— Работиш усилено, не се храниш редовно и не почиваш достатъчно — преведе отговора му тя с топлина в треперливия си глас.

— Нещо такова.

— Получих чека, който си ми изпратил вчера. Трябва да престанеш с това разточителство, Рис. Знаеш, че получавам социална осигуровка. А ти с упорит труд си изкарваш парите. Трябва...

— Да ги харча така, както ми харесва — бързо довърши изречението ѝ той. — А на мен ми харесва да ти изпращам част от тях. Поръчай на Поли да ти купи от онези шоколадови бонбони. И нов халат за следващия месец, като дойда.

— Тя вече ми купи бонбони — призна весело леля Айрис. — Цяла сутрин се гощавам с тях. Толкова са хубави.

— Радвам се, че ти харесват. Значи Поли добре се грижи за теб?

— Да, чудесно момиче е. И как няма да се грижи добре за мен, като ѝ даваш такова щедро възнаграждение. Ти си прекалено внимателен към мен, Рис.

— А ти си най-хубавото нещо в живота ми — глухо отвърна той. — Дала си ми много повече от парите, които ти пращам. Освен това ги имам в излишък.

— Тогава създай семейство, за което да ги пилееш — тутакси подхвана тя познатата тема. Леля Айрис се безпокоеше повече и от Греъм за самоизолацията на Рис. А нейната тревога го тормозеше. Той нямаше желание да ѝ причинява главоболия.

И за да я зарадва — изглежда за това именно ѝ се беше обадил, ако трябваше да бъде искрен — той рече тихо:

— Аз... имам една позната, лельо Айрис. Мисля, че ще ти хареса.

— Разкажи ми за нея — заинтригувано рече старицата.

Рис се постара да опише Анджелик — приятната ѝ външност, усърдието ѝ в работата, загатвайки за сполетялото я неотдавна нещастие.

— Тя има нужда от теб — заключи Айрис, довольна.

— Има нужда от някого — поправи я предпазливо той. — Засега. Което обаче не означава, че ще остане с мен за дълго.

— Ако е умна, ще остане. А от това, което ми разказа, излиза, че е доста умна. Искам да я видя.

— Може да я доведе другия месец — прибързано предложи Рис. — Ако все още сме заедно.

— Ще бъдете заедно. Младежът, който толкова добре познавам, няма да остави първата жена, в която истински се е влюбил, да си иде просто така.

Рис бе изумен.

— Не съм казал, че съм влюбен в нея.

— Не беше необходимо — ласкаво отговори тя. — Чувства се в гласа ти всеки път, когато произнасяш името ѝ. Анджелик. Какво красиво име.

— Не съм много наясно с любовните истории, лельо Айрис. Нямам кой знае какъв опит — призна Рис, изричайки една от тревогите си около връзката с Анджелик.

— О, момчето ми, ти си способен да обичаш като никой друг. Виж само как се грижиш за мен. Отгледала съм не малко деца и въпреки че някои от тях се опитаха да поддържат връзка през годините, ти си единственият, който ме кара да се чувствам като истинска майка. Ти имаш толкова много да дадеш на своите жена и деца. Толкова любов, натрупана в душата ти и чакаща да се отприщи. Обичам те, Рис, и искам да си щастлив.

— Аз... също... те обичам — промълви той с надеждата да го е чула. Казваше го твърде рядко и все още му беше трудно да го изрече. Дали беше влюбен в Анджелик? И ако наистина я обичаше, щеше ли някога да намери сили да ѝ го каже?

— Знам. А сега съм уморена, скъпи. Трябва да подремна.

— Добре. Пази се. Ще ти се обадя след някой и друг ден.

— Не я оставяй да си иде. Рис.

Измърморвайки нещо неясно, Рис внимателно затвори телефона. Не знаеше дали в разговора с леля Айрис си е изяснил нещо, или не.

Ала се почувства по-добре, след като поговориха. Само да не беше смътната тревога за нея, която му остана.

В понеделник сутрин Анджи пристигна на работа с високо вдигната глава. Не ѝ беше лесно. Имаше абсурдното желание да се промъкне, без никой да я забележи.

Усмехнатите поздрави, които получаваше по коридора, ѝ подсказваха, че е обект на клюки още от тържеството в петък вечер. Почти ги чуваше. Госпожица Сент Клер — строгата, вечно сериозна асистентка — се оставила да я напият на служебното събиране, а Рис Уейкфийлд, който никога досега не бе проявявал загриженост към служителите си, се бе разкрещял на виновниците, а после я бе откарал у дома. Най-малко половината от колегите ѝ навярно още тогава бяха предположили, че между нея и Рис има нещо. Тогава не беше вярно. Сега обаче... Тя едва не се задави.

А всъщност имаше ли нещо между тях? Дали един ден и една нощ, изпълнени с невероятни, страхотни, главозамайващи, любовни преживявания означаваха нещо? И щеше ли то да се повтори? Ако имаше такава вероятност, защо Рис не ѝ се бе обадил снощи, въпреки че тя го чака до полунощ? Дали ѝ даваше време да се съвземе, или вече съжаляваше за връзката със своята асистентка, която щеше да му създаде куп неудобства в службата? Въпроси колкото щещ, помисли кисело тя, като слагаше чантата на бюрото си. Де да имаше поне няколко готови отговора за начало.

Не беше минал и половин час, когато Рис я повика.

— Добро утро. Как сте? — загрижено попита Джун, щом я видя.

Като че едно напиване може да те държи три дни, мислено въздъхна Анджи.

— Благодаря, добре съм, Джун.

— Изглеждате чудесно. Като си помисли човек, и господин Уейкфийлд изглежда чудесно днес. Съвсем отпочинал — в гласа на Джун звучеше такова самодоволство, сякаш тя отговаряше за душевното състояние на Рис.

— Това е... — Анджи бе приковала поглед във вратата на кабинета му и не можа да довърши неясното си изречение. Ръката ѝ потреперваше, когато почука. Дали щеше да я посрещне с онази

неотразима усмивка, която бе видяла през почивните дни? Или щеше да бъде постарому официален, напълно забравил за малкото им приключение?

Още въпроси, помисли тя и натисна дръжката на вратата. Тези обаче скоро щяха да получат отговор.

Рис вдигна очи от бюрото си при нейното влизане.

— Добро утро, Анджелик. Докъде сме стигнали с проекта „Финикс“? Предполагам, вече си проверила данните?

Не ѝ беше съвсем ясно как да го тълкува, реши Анджи, докато машинално го информира за първото нещо, което бе свършила с идването си на работа. Въпросът му бе свършено делови, но очите, гласът, усмивката бяха... топли, прецени тя, като устоя на спонтанното желание да си повее с бележника. Изпълнени със спомените, които Анджи също пазеше.

— Седни да ги прегледаме — нареди той с кимване към обичайното ѝ място край бюрото му. — Безпокои ме темпът ни на производство по този проект. Ти какво мислиш?

*Мисля, че сериозно съм загазила, Рис Уейкфийлд. Защото те обичам, и защото малко ми трябва, за да започна да те умолявам да се любим още тук, на бюрото ти.*

— Мисля, че имаш основания за безпокойство — каза ясно и отсечено тя, седна грациозно на стола и кръстоса крака. — Поизостанали сме в производството. Защо, според теб?

През по-голямата част от деня Рис успяваше да се владее и това усилие го изтощи повече от огромното количество папки, които прегледаха двамата с Анджи. Седнал на няколко педи разстояние от нея, той ту вдъхваше случаен полъх от нейния лек парфюм, ту зърваше как бледоморавото ѝ сако се плъзга по овала на гърдите ѝ, щом тя мръднеше, ту тайно наблюдаваше дългите изящни крака, чиято прегръдка почти осезаемо усещаше — чудно как можеше още да говори, без да заеква, мрачно си помисли той.

Не разбра кое точно го извади от равновесие късно следобед. Може би начинът, по който тя хапеше молива си, докато разучаваше отчета, току-що донесен им от Джун. Само като я гледаше, Рис така се изпоти, че му се наложи да поразхлаби вратовръзката си. Или може би начинът, по който тя вдигна очи, разсмя се тихо и подметна някаква шега, след като той с едно нервно посягане събори чашата си с кафе и

изруга, щом черната течност се разля по бюрото и опръска панталоните му.

Или може би той, като всеки нормален човек, не можеше да сдържа своите най-естествени желания нито миг повече.

Каквато и да бе причината, Рис блъсна стола си назад достатъчно рязко, за да предизвика изумения ѝ поглед, измъкна молива от ръката ѝ и я взе в обятията си, преди да е изрекла и дума. Отчетът, който бе отнел на Джун цели четири часа труд, се разпиля по пода.

А от последната им целувка бяха изминали трийсет и един часа, пресметна Рис секунди преди това. Струваха му се като трийсет и един дни. Той впи устни в нейните като пътешественик в пустиня, страдащ от неутолима жажда — дали пък не беше истина? След миг на слисване и нерешителност Анджи обви ръце около врата му и отвърна също тъй пламенно на целувката.

Той се отдръпна, колкото набързо да си поеме дъх.

— Още — измърмори и я притисна по-силно.

— Ами ако...

Не ѝ даде възможност да довърши. Досети се какво я безпокои — че може някой да ги види. Беше малко вероятно и двамата го знаеха. Никой, с изключение на Греъм, не дръзваше да прекрачи прага на кабинета му, без да почука. Дори Анджи. И той продължи да я целува с единствената мисъл колко приятно бе да я чувства в прегръдките си и колко му беше липсвала нейната близост през тези трийсет и един часа.

След дълги сладостни мигове Рис бавно и неохотно се отдръпна. Ако продължеше в същия дух, помисли с тъга той, щеше да се изкуши да изпита уединението на кабинета си още посмело.

Анджи изглеждаше замаяна. Рис се усмихна и докосна с пръст топлатата ѝ зачервена буза.

— Благодаря — рече той с лекота, някак несъвместима с дрезгавия му глас. — Имах нужда от нещо такова.

— Аз... не го очаквах — сподели без нужда тя; нейният глас също звучеше странно.

— А би трябвало. Направих каквото можах, за да не ти се нахвърля по-рано.

Руменината ѝ се засили. Тя вдигна ръка към разрошените си коси, после прокара пръст по устните си.

— Сигурно ми личи, че току-що съм се целувала.

— Поне не ти личи току-що да си се...

— Рис!

Той се подсмихна на шокираното ѝ възклицание.

— Хайде да вечеряме заедно.

Тя навлажни устните си, а Рис трябваше да се пребори с внезапното желание да я сграбчи отново.

— Навън, в ресторант? — попита колебливо тя.

— Не, в градската библиотека. Ти къде мислиш?

— А ако някой ни види? Клюките не те ли безпокоят?

— Плюя на клюките — безцеремонно отвърна той, раздразнен от намека ѝ, че би се опитал да скрие връзката им. По дяволите, не го интересуваше кой ще ги види, хванати под ръка, ако ще целият свят да разбере, че е негова... — За момента — поправи се той, за да не прекалява с желанията си. Животът го бе научил, че да искаш и да получаваш са две различни неща. — Да или не?

— Да, Рис — отговори нежно тя и го докосна по бузата. — С най-голямо удоволствие.

— Тогава се върни вкъщи и се преоблечи. Ще те взема в седем.

Тя удивено погледна часовника си. Едва минаваше пет.

— Сега ли искаш да тръгна?

— Освен ако имаш желание да изпробваме това кожено канапе тук — направо отвърна той.

Тя ококори очи. После се усмихна.

— Колкото и да звучи примамливо, ще последвам съвета ти и ще отида да се преоблека.

— Може би така ще е най-добре — съгласи се той. Проследи я с поглед, докато прекоси кабинета, хвърли му една усмивка през рамо и излезе. Тогава Рис шумно въздъхна и свали вечно стягащата го вратовръзка.

Той действително искаше да я заведе в хубав ресторант, за да ѝ докаже, че ще се радва да ги видят заедно. Както си беше, всъщност. Даже успя да запази маса в последния момент. Ала щом я видя на вратата, невъзмутима и очарователна в семплата черна рокля и



елегантните обувки на висок ток, първата му мисъл бе да я грабне на рамо и да отнесе право в леглото.

— Анджелик. Изглеждаш великолепно.

Анджи понечи да му благодари, но съзря дивото желание в очите му. Усмихна се и захвърли чантата си на близката маса. После протегна ръце към него.

— Можем да вечеряме и по-късно — увери го мило тя.

Той изпъшка и я прегърна.

— Да — измърмори разсеяно, а ръцете му вече милваха гърба ѝ през прилепналата копринена черна материя. — По-късно.

Много по-късно Рис изпъшка отново, този път от гузна съвест.

— Сърдиш ли се? — колебливо попита той.

С известно усилие тя надигна глава от рамото му.

— Да се сърдя ли? — попита с искрено недоумение. „Защо да се сърди, след като се бяха любили така страстно и всеотдайно?“

— Бях обещал да те заведа на вечеря. Сега вече е късно.

Тя се усмихна на виновното му изражение.

— Късно е, — потвърди без излишна тревога. — Ще трябва да намерим нещо тук. Е, няма да умрем от глад.

Рис се подразни от закачливата ѝ усмивка.

— Не че не смея да се покажа с теб — заяви твърдо той, — просто... така стана...

— Просто ме видя и не можа да ми устоиш — довърши вместо него тя с явно самодоволство.

— Да. Нещо подобно.

Тя го целуна нежно.

— Нима мога да ти се сърдя за това?

Той я притисна към себе си; жестът бе толкова непринуден, така нежен и романтичен, че тя стисна очи, за да спре сълзите.

— Бива си те, бостончанке.

„Бива си те?“ Дотук с романтиката, помисли кисело Анджи и преглътна въздишката си, а сълзите тутакси се изпариха.

— Какво искаш за ядене? — попита тя, като се пресегна за халата си.

След петнайсет минути стоеше до печката и от време на време натискаше с лопатката двете цвъртящи големи кюфтета, докато Рис приготвяше хлебчетата и подправките за хамбургерите. Тъй като черната рокля се бе оказала неподходяща за тази импровизирана вечеря в домашна обстановка, Анджи се бе загърнала в розовия си хавлиен халат. Рис беше по панталони, с разкопчана риза, която свободно падаше над тях, и запретнати до лактите ръкави. Изглеждаше твърде добре и тя с усилие се съсредоточи върху кюфтетата.

— Как искаш твоето?

— Сочно.

— Разбира се — как не се беше сетила? Усмивайки се на себе си, Анджи сложи неговото недопърженото кюфте върху едно от хлебчетата, които той беше приготвил, и остави своето в тигана още малко.

— Утре вечер сме на ресторант — обеща Рис, понесъл чинията си към масата. — Ще тръгнем направо от службата, за да не объркаме пак нещо.

Очевидно смяташе, че ще прекарват повечето от свободното си време заедно. Анджи нямаше нищо против, зачуди се само колко ли щеше да продължи. Защото започваше да подозира, че колкото повече време прекарваше с Рис, толкова по-тежко щеше да ѝ бъде, когато връзката им му дотегнеше.

— Добре.

Той я стрелна с поглед, сякаш тонът ѝ го смути, ала не каза нищо.

Говориха много, докато вечеряха. Рис пускаше парченца месо на обикалящата наоколо котка, а Анджи се правеше, че не забелязва. Говориха за политика, религия, актуални новини... но не и за работа. Стана дума за леля Айрис.

— Вчера се чухме по телефона — сподели той, като въртеше леда в чашата си със сода.

— Как е тя?

— Гласът ѝ става все по-слаб. От няколко години не е добре със здравето.

Анджи покри неспокойната му ръка със своята.

— Сигурно много се тревожиш за нея — рече тя със съчувствие.

— Да — кимна той.

— Защо не отидеш да я видиш? — тактично предложи Анджи.

— Ще отида другия месец. Казах ѝ за теб.

Тя изглеждаше изненадана, но не и недоволна, отбеляза Рис, тайно наблюдавайки реакцията ѝ.

— Така ли?

— Да. Тя пожела да те види. Казах ѝ, че може да дойдеш с мен другия месец.

Анджи скри ръката си в скута и напрегнато се вгледа в него.

— Защо, Рис? — попита почти шепнешком.

— Защото е... важно за мен — отговори колебливо той. — Искам да се запознаете.

— С удоволствие ще се запозная с нея, ако държиш на това.

Имаше куп неща да ѝ каже. Ала, чудно защо, съвсем малко думи му идваха наум. Котката умотелно измюка в краката му и той ѝ хвърли последната хапка от хамбургера си.

— Да, много държа на това — каза Рис, без да вдига очи от лакомото коте.

— Разкажи ми за нея — подкани го тя, като отмести чинията си и предразполагащо се облегна на масата.

Той никога не бе говорил толкова много за себе си. За самотното сърдито момче, живяло сред вечна несигурност и огорчения. Кое не знаело какво е прегръдка и инстинктивно отблъснало жената, посрещнала го с отворени обятия и сърдечна усмивка. За това колко жестоко му се скарала, когато се опитал да вземе пари от портмонето ѝ, за скъпото сако, което му купила с част от нищожните си спестявания, само и само да не се отличава от останалите момчета в класа. За часовете, които прекарвала с него над домашните му, за сълзите, които проляла, когато пристигнала повиквателната и той поел сам пътя към опасностите. За дългите години, през които периодически я навествяваше или ѝ се обаждаше по телефона, изпращаше ѝ картички и писма; за нейното нежелание да вземе пари от него и за радостта му, когато в крайна сметка бе разбрала, че му е нужно да ги приеме.

— Ти я обичаш — ласкаво отбеляза Анджи, щом Рис замълча, поизчервен от неудобство, че бе говорил толкова дълго.

— Обичам я — прошепна той и се размърда на стола си. — Тя ми е почти като родна майка.

— Искам по-скоро да я видя. Сигурно е необикновена жена.

— Така е. Ще ти хареса. „Много си приличате, мислено добави той. И двете сте необикновени.“

— Вярвам, че ще ми хареса.

— А твоето семейство, Анджелик? — попита уж нехайно Рис, за да не се издаде, че е направил частно разследване. Искаше тя да сподели тайните си с него по своя собствена воля.

— Майка ми почина. А с баща ми не сме особено близки — кратко отвърна Анджи; лицето ѝ бе съзнателно лишено от всякакъв израз. Тя внезапно стана и посегна към чиниите. — Аз ще разтребя тук. А ти защо не пуснеш телевизора да си починеш малко?

— Ще ти помогна — предложи той и се изправи.

— Не — побърза да каже тя и извърна лице. — Аз ще се справя. Ти иди поиграй с Норка. Да не се чувства пренебрегната.

*Не ме допусна до себе си*, мрачно помисли Рис и тръгна към другата стая. При най-малкия намек за миналото ѝ, тя се затваряше в себе си, въпреки неговите откровения за собствения му живот. Заболя го. Повече от очакваното.

Котката доволно мъркаше в скута му, а той гледаше втренчено тъмния екран на телевизора. Утешаваше се с мисълта, че поне му бе обещала да отиде с него при леля Айрис след няколко седмици. Значи не бързаше да преустанови връзката им, въпреки че не смееше да му се довери напълно. Той бе съгласен на всичко, засега.

## ДЕВЕТА ГЛАВА

Рис опита да не мисли за опасно изкусителната близост на Анджелик, седнала на канапето до него, докато работеха в кабинета му на другия ден следобед. По дяволите, рече си той, свъсил вежди над отчетите, пръснати по масата, трябваше да овладее реакциите си към нея, ако искаше съвместната им работа да продължи.

Потръпна, като си спомни колко пъти се бе разсеял днес по време на сутрешното заседание. В един момент така се бе зазяпал в краката на Анджелик, че напълно изключи от хода на обсъждането, докато абсолютната тишина в очакване на неговото становище не го стресна. Той се опомни, поизкашля се и измърмори нещо за новата си идея как да усъвършенстват отчетната система на търговския отдел. Никой видимо не се изненада на думите му.

Стори му се забавно — присъстващите нито за миг не допускаха, че вниманието му може да бъде заето с друго, освен с работата. Рис дори се усмихна при мисълта за всеобщото изумление, ако бяха видели как строгият им шеф и неговата хладна, високомерна асистентка се боричкат на пода в нейната всекидневна в събота следобед. Едва ли някой от съдружниците им можеше да си представи страстта, която Анджелик криеше зад строгите прически и практичните костюми. Още по-малко биха повярвали за страстта, която тя разгаряше у него.

Като забеляза, че под въздействие на загадъчната му усмивка някои от подчинените му започнаха да нервничат, Рис побърза да я потисне и да се включи в обсъждането. И ето го сега тук, загледан влюбено в своята асистентка, отново забравил за работата, фантазираше за пикантни преживявания на кожено канапе и масивно бюро. Щеше ли да дойде време, когато би седял в една стая с нея, без така отчаяно да я желае? Той неохотно върна поглед към отчетите.

— Дай ми папката „Медпак“ от най-долното чекмедже на бюрото — нареди ѝ той по-грубо, отколкото искаше.

Тя не показва да се е засегнала от тона му. Стана, подръпна полата си, привличайки за кой ли път погледа му към страхотните си крака,

след което се отправя към бюрото. Ама че походка, мислено изпъшка Рис.

Вече беше отворила чекмеджето, когато той се сети за другата папка, която бе оставил там.

— Анджелик, чакай! — извика, тъкмо когато тя я отвори, за да провери дали не е объркала папките.

Анджи вдигна глава съвсем бавно. От съкрушения израз в теменужените ѝ очи стомахът му се сви на топка. Тя отново погледна надолу към уличаващите листове в ръцете си, за да скрие изражението си.

— Ти си правил разследване — гласът ѝ бе глух, едва доловим.

Проклятие! Той бавно се изправи, гузно разперил ръце.

— Нека ти обясня.

Тя затвори папката и я остави на бюрото: съкрушеният поглед, заедно с всички останали емоции, бе изчезнал безследно.

— Мисля, че ми е ясно. Като твоя асистентка, аз имам достъп до немалко секретна информация. И за теб е било важно да разбереш дали може да ми се вярва. Още в началото се учудих, като ме назначи, без да знаеш почти нищо за мен — гласът ѝ заглъхна, а изражението ѝ умишлено бе скрито от него. — Поне да ми беше казал, особено след като станехме...

— Любовници — додаде той, щом думите ѝ замряха. — Не го направих заради работата, Анджелик. А лично за себе си.

Тя рязко се обърна към него с пламнали от гняв очи.

— Ровил си се в личния ми живот от любопитство? — попита, сякаш не вярваше на ушите си. — Или за работа ставах, без да ти е известно миналото ми, но за любовница — не? Е, как е, след като си спал с дъщерята на престъпник, Рис?

— Анджелик...

Трепереща от ярост, която той отдаде на искреното ѝ огорчение, тя удари с длан по бюрото.

— Знаеш ли, аз наистина ти повярвах снощи, че ще ме заведеш на ресторант. Но не от клюките си се страхувал, нали? Просто не си искал да излагаш на опасност безупречната си репутация, в случай че някой познае прокудената от обществото дъщеря на Нолан Сент Клер на твоята...

— Стига! — пръстите му се впиха като клещи в ръката ѝ и щяха да ѝ оставят белези, ако Рис не беше отслабил хватката си. — Много добре знаеш, че ми е все едно кой ще ни види. И че *исках* да те заведа в проклетия ресторант. Така ли е? Кажй!

Младата жена вдигна очи към него и едва не изрече прибързания отговор, но премълча, щом погледите им се срещнаха. Тя първа сведе очи.

— Да — призна неохотно Анджи.

Доволен от малката си победа, Рис я пусна.

— Направих разследването, защото се тревожех за теб — мрачно обясни той. — От известно време знам за баща ти и изобщо не бих се интересувал от него, ако неблагоприятието му не те измъчваше все още.

— Тревожил си се за мен? Защо? — тя напрегнато се взираше в лицето му в опит да проумее неочакваното му признание.

Дали трябва да ѝ кажа всичко, поколеба се Рис.

— Защото изглеждаше твърде самотна. Защото очевидно нещо те тормозеше и аз исках да разбера дали не мога да ти помогна. Защото държа на теб, по дяволите.

Анджи го гледаше втренчено, прехапала устни, и разсъждаваше върху думите му. От една страна, много по-лесно щеше да ѝ бъде да повярва, че го е направил като съвестен работодател, който би трябвало да има доверие на асистентката си. От друга страна, Рис никога не лъжеше. И щом казваше, че е ровил в живота ѝ, защото се тревожел, нямаше начин да не му повярва.

А дали наистина държеше на нея? Тя знаеше, че Рис я харесва, че връзката им не е само сексуална. Ала никога не се бе опитвала да намери по-конкретно определение. За себе си обаче съзнаваше, че е влюбена, без да се надява на взаимност или на щастлива развръзка от бурната им история.

Не, не мога да му повярвам, реши тя, извъръщайки поглед от огъня в неговите сиви очи. Той беше... увлечен по нея сега, но за дълго ли? Не можеше да не го интересува, че баща ѝ е в затвора, че самата тя е била подследствена за съучастничество. Едва ли щеше да иска жена с такова позорно петно в миналото ѝ за съпруга и майка на своите деца.

И други бяха казвали, че държат на нея. Баща ѝ... и ето как дълбоко я бе наранил и разочаровал. Приятелите в Бостън, които ѝ

обърнаха гръб, щом вече нямаха полза от нея. Мъжете, които искаха ръката ѝ, ала не бяха склонни да ѝ дадат онова, за което копнееше. Нима можеше да се довери на този изтъкан от противоречия човек, който имаше да учи още толкова много за любовта? Беше се опарила веднъж. И ужасно се страхуваше това да не се повтори.

Обгърнала се с две ръце, сякаш внезапно ѝ бе станало студено, тя се извърна от него.

— Рис, бих искала да си тръгна по-рано днес, ако нямаш нищо против. Необходимо ми е да остана сама — за първи път го молеше за подобно нещо.

— Нека те закарам — предложи веднага той. — Ще прекараме следобеда заедно. Ще говорим. Трябва да поговорим, Анджелик.

Анджи почти ахна от изненада. Рис бе готов да зареже един важен проект само защото тя бе разстроена? Дали не държеше на нея повече, отколкото тя смееше да предполага?

— Наистина трябва да остана сама, Рис. Ще се видим утре.

Той изглеждаше разочарован, но кимна.

— Добре. Обади ми се, ако решиш да поговорим по-късно. Не е задължително винаги да вършим всичко сами, нали знаеш?

Тя се обърна, за да избяга, преди да се е поддала на порива да се хвърли на врата му. Ала преди да стигне до вратата, се озова в прегръдките му.

— Извинявай, Анджелик — промълви той, впил поглед в нея. — Не исках да те нараня. Опитвах се само да помогна.

Сърцето ѝ биеше, устремено към него, устата ѝ пресъхна. Въпреки емоционалния стрес от последните няколко минути, тялото ѝ все още реагираше на неговата близост.

— Знам.

Целувката му бе ласкава, нежна, невъобразимо сладостна. Анджи би я охарактеризирала като любяща. Младата жена трепереше, когато Рис я пусна, и подозираше, че той също трепери.

— Обади ми се, ако имаш нужда — повтори дрезгаво Рис.

Тя не можа да отговори. Обърна се и избяга.

Заклучена в къщата на баба си, Анджи седеше загърната в своя мек топъл халат, приютила Норка в скута си, и гледаше в празното



пространство. Седеше така от няколко часа. Времето за вечеря бе минало отдавна, ала тя не изпитваше глад. Криеше се, призна сама на себе си. Криеше се от Рис, от миналото си, от своето собствено объркване. Тук се чувстваше сигурна, заобиколена от спомените и вещите на баба си. Дали някога щеше да намери кураж да излезе от уютното си убежище?

Тя гушна Норка по-силно, докато котето не се възпротиви и скочи на пода, запътвайки се към чинийката си. Анджи се загледа тъжно подир него. Имаше един-единствен недостатък в това уютно убежище. Липсваше някой. Не кой да е. А Рис. Не беше трудно да си представи, че е сгушена в прегръдките му и ярката картина я накара до болка да го пожелае.

Дали той беше самотен, зачуди се внезапно тя, хапейки устни. Дали седеше в онази оскъдно мебелирана, тайнствено тиха къща и мислеше за нея? И с чувство за вина за стореното гадаеше дали тя ще му прости?

Че ще му прости тя не се съмняваше. Вярно, ядоса му се отначало, ядоса се и се засегна. Стана ѝ неприятно, като разбра, че е платил на някакъв непознат да се рови в миналото ѝ. Но типично в негов стил, той бе постъпил по най-директния начин, за да научи каквото го е интересувало. Не го е направил от злоба или елементарно любопитство, а от загриженост за нея. Нима можеше да му се сърди за това?

*Аз го обичам*, помисли с болезнено желание Анджи. Обичам го ужасно много. И вместо да му се ядосва, беше трогната, че той се е тревожил за нея. Беше действал с типичната си арогантност, напоритост, дори нетактично, но никой не си беше давал толкова труд за нея, откакто се помнеше.

Той нямаше почти никакъв опит в сърдечните отношения. И отчаяно се нуждаеше от любовта, която тя изпитваше към него, дори да не се научеше да я споделя. Анджи отново се изкуши от чувството, че е необходима, че е нужна някому за първи път в своя живот.

Може би — защо пък не? — тя щеше да го научи да обича, да го научи на взаимност, помисли Анджи с искра на оптимизъм. И тя не беше експерт в тази област, като се вземе предвид средата ѝ, но имаше своите баба и дядо за пример как се градят отношения с течение на времето и с взаимно старание. Миналото ѝ нямаше значение за него.

Щом то не стоеше между тях, оставаше ѝ да се пребори само с неговата затвореност и своята собствена нерешителност.

Само? Тя едва-едва се усмихна, за първи път откакто се бе прибрала от работа.

Значи имаше надежда. Стига тя да не прекъснеше общуването помежду им. Нямаше да постигне нищо обаче, нямаше да помогне на никого, ако се криеше. Изпълнена с нова решимост, Анджи се изправи и започна да развързва халата си, отправяйки се към спалнята.

Рис направи безуспешен опит да се успокои, като взе топъл душ и облече удобен мъхест сив анцуг. Беше се зачел в „Уолстрийт Джърнъл“, когато малко след девет някой звънна отвън. Той се изненада, ала знаеше кого ще види. С ускорен от напрегнатото очакване пулс, със замах отвори вратата.

Анджелик стоеше на прага, толкова млада и крехка в мекия си розов пуловер, избелелите джинси и износените маратонки, с небрежно вързаната отзад конска опашка с розова панделка.

— Ти беше прав, Рис — каза му глухо, като нервно кършеше пръсти. — Не мога винаги да върша всичко сама. Имам нужда от теб.

Той протегна ръце и тя се озова в прегръдките му.

— Аз съм на твое разположение, Анджелик — промълви Рис с дрезгав глас.

Сгушена в обятията му, Анджи въздъхна, доволна, че чува тези думи за пръв път от дълго време. Може би нямаше да е завинаги, рече си тя, но поне засега... Не се оплакваше.

— Искаш ли да поговорим? — попита той, притегляйки я в къщата.

Тя се двоуми само миг. После се усмихна и плъзна ръце по гърдите му.

— Не — мускулите му повдигнаха дланите ѝ при рязкото вдишване. — Ти предпочиташ да поговорим ли? — предизвикателно вдигна очи тя.

— Шегуваш ли се? — енергично се изкашля той.

Тъкмо усети възбудата му, когато той не издържа и я грабна на ръце.

— Да знаеш само как ми въздействаш — измърмори и тръгна към стълбите с широки припрени крачки.

Притискайки се доверчиво, Анджи положи глава на рамото му и затвори очи със съзнанието, че скоро щеше да види как му въздейства. Със съзнанието, че връзката помежду им не беше само физическа, въпреки страстта, която мигновено пламваше, когато бяха заедно. Не се и замисли колко дълго ще бъдат заедно и дали тя ще да оцелее след края. В момента имаше други, по-хубави мисли. Друго, по-хубаво занимание...

През следващите две седмици Анджи и Рис бяха почти неразделни. Сякаш за да докаже, че не се притеснява да го виждат с нея, Рис я заведе на ресторант, на театър, на бейзболен мач. На два-три пъти срещаха хора от службата. Анджи знаеше, че ги одумват, ала този път не я интересуваше. Ако такава бе цената за прекараното време с Рис, тя с радост щеше да я заплати. Освен това, мислеше с горчива насмешка, беше свикнала да бъде обект на клюки.

Анджи непрекъснато се изненадваше от новите черти, които откриваше у Рис. Макар че през последните години не бе отделял много време за филми — или други развлечения — те му доставяха голямо удоволствие, особено заплетените комедии и приключенските филми. Тя взе под наем няколко видеокасети и през повечето време се радва на неговото неподправено удоволствие, отколкото на самите филми.

Веднъж отвори един шкаф във всекидневната му и се натъкна на ценна колекция от първокласни рок албуми под скъпа стереоуредба.

— Не знаех, че толкова обичаш музиката! — възкликна тя.

Той я погледна някак стеснително над списанието, което четеше и призна:

— Да. Обикновено слушам музика, когато съм сам.

— Защо не си ми казал?

— Ами, не е ставало дума — сви рамене той.

Тя прегледа колекцията, очарована от разнообразието ѝ. Бийтълс, Ролинг Стоунс, Елвис, Бъди Холи, Дорс, Джо Кокър... и още десетки, за повечето от които бе чувала, но за някои — не.

— Изглежда колекцията ти свършва с появата на диско музиката — подкачи го тя.

— Не е лъжа — въздъхна той. — Оттогава нищо свястно не са записвали.

Анджи се въртна на пета, готова да го обори.

— Глупости — рече невъзпитано тя. — Имаше доста добра музика през последните десет години.

— Благодарение на музикантите, които излязоха още през шейсетте — отвърна той, захвърляйки списанието, за да участва в спора. — Стоунс, Бийч Бойс, Тина Търнър, Ху, Род Стюард.

— А Бон Джоуви?

— Ти се шегуваш.

— Хайде де, и ти имаш записи на хеви метъл групи. Лед Цепелин, Арън Мейдън.

— Те са класици — високомерно отбеляза той.

Анджи дръзко наклони глава и сложи ръце на хълбоците си.

— А Мадона? — нападна го тя.

Той изстена и пресилено потрепери.

— Да я сравняваш с Тина Търнър? Защо не сложиш и Бари Манилоу в сметката?

— Аз го харесвам — информира го хладно тя, сдържайки усмивката си.

— Ти харесваш и пица с ананас. Вече установихме, че имаш доста съмнителен вкус.

Тя ахна с престорен гняв и се хвърли в скута му с такава сила, че го остави без дъх.

— Какво безочие! — избърбори, обвила ръце около шията му. — А мога ли да ти припомня, че харесвам и теб? Това какво говори за моя вкус?

— Според някои това е сигурен признак, че си особнячка — весело отвърна той и я прегърна през кръста.

— Техният вкус е съмнителен — подчерта тя, преди да го целуне.

— Измислила си страхотен начин за прекратяване на спорове — усмихна се той.

Тя се сгуши в него.

— Наистина ме изненада като таен почитател на рокендрола. Бих предположила, че слушаш класическа музика.

— Само привидно — поясни той. — Опитвам се да изглеждам така, защото е по-представително, за респект. Иначе, дай ми Ерик Клептън по цял ден — той замълча, после добави: — Аз щях да отида на Уудсток.

Тя захихика, като си го представи с коса до раменете и мъниста на врата.

— Защо не отиде?

— Чичо Сам ме призова същото лято. И не ми даде възможност да мина през Уудсток на път за Виетнам.

Смехът ѝ замря.

— Беше ли те страх? — попита тихо.

— Много пъти — тонът му стана сериозен.

— На колко години си бил?

— На осемнайсет.

— Толкова млад.

— Е, аз бях надраснал годините си — след миг мълчание той изпъшка. — По дяволите!

— Какво? — тя вдигна въпросително глава.

Той я изглежда печално.

— Просто си помислих на колко години си била ти тогава. Не помниш Уудсток, нали? Нито Виетнам, нито първия човек на Луната, нито атентата срещу Кенеди?

— Родила съм се, когато е убит Кенеди, била съм на четири по времето на Уудсток и полета до Луната, и на девет, когато нашите войници се върнаха от Виетнам — отговори тя. — Спомням си го... смътно.

— На четири — повтори мрачно той. — Аз съм залягал по калните окопи, гледал съм как агонизират другарите ми, а ти си била в пелени.

— Не съм била в пелени — разпалено отрече тя.

— Образно казано — обясни с въздишка той. — Била си в детска градина.

— Е, да — това вече не можеше да отрече.

Изражението му внезапно охладня.

— Понякога забравям, че си толкова млада.

— Нима това те тревожи? — изненада се тя.

— Само, когато се сетя.

— То е без значение, Рис. Ние имаме много допирни точки, въпреки разликата във възрастта. Обичаме да слушаме музика.

— Да-да.

— Сигурна съм, че има куп песни, които и двамата харесваме — изтъкна тя. — Ти имаш няколко албума на мои любими изпълнители. И двамата обичаме приключенски филми... и двамата сме влюбени в работата си — добави тя със слаба усмивка. Той изглежда се поразведри при последното твърдение. — А имаме и това — промълви Анджи и го притегли към устните си.

Целувката им бе продължителна, дълбока, разтърсваща.

— Да — глухо измърмори накрая Рис. — Имам и това — след което той пое инициативата, притегляйки я назад, докато двамата се оказаха легнали на канапето, а пръстите му вече се бореха с копчетата на раираната ѝ памучна блуза.

Не обсъждаха взаимоотношенията си през двете безметежни седмици, нито споменаваха бъдещето. Анджи не беше сигурна дали по нейна, или негова вина, или и двамата просто се страхуваха — щом тъй старателно избягваха темата.

Започнаха да се готвят за посещението при леля Айрис. Анджи го очакваше с нетърпение, въпреки опасенията си от известно неудобство, ако жената проявеше интерес към естеството на връзката между бившия си приеман син и неговата асистентка. И все пак тя искаше да се запознае с нея — с тази, която със своята доброта бе изиграла такава важна роля в живота му. Която му бе дала първите уроци по пътя към любовта. След няколкото си телефонни разговора с леля Айрис Рис я увери, че приемната му майка е не по-малко развълнувана от предстоящата среща с Анджи.

През тези почти идилични дни имаше само един случай на напрежение помежду им. Анджи измъкна Рис рано-рано от леглото си, за да го изпрати до къщи да се преоблече, преди да отидат на работа, и той изсумтя:

— Става досадно. Би било много по-лесно, ако се нанесеш при мен.

Думите му я поразиха. Да се нанесе при него, с паника помисли тя. Да остави къщата на баба си? Не! Невъзможно!

— Мисля, че още не сме готови за такава стъпка — успя да каже сравнително спокойно Анджи.

На Рис не му допадна отговора, нито ужаса в очите ѝ от самото предложение. Той усещаше нежеланието ѝ да напусне уютното си убежище и му беше неприятно. Като че я караше да продаде тая старина, помисли той. Всъщност просто искаше да бъдат заедно, ден и нощ, а неговата къща бе по-голяма, по-удобна и в значително по-добро състояние. Можеха преспокойно да живеят там, според него. Но не настоя. Нещо му подсказваше, че няма да е разумно, че връзката им е още твърде крехка и нестабилна.

Щеше да дойде подходящ момент, решително си рече Рис, когато да ѝ предложи отново. Той щеше да се постарее да дойде по-скоро. Беше му дотегнало да се събужда сам, колкото и рядко да прекарваха нощите си разделени. Тя бе негова. И трябваше най-сетне да го осъзнае.

Джун влезе в залата така безшумно, че в първия момент само Анджи я забеляза. Отпрати ѝ въпросителен поглед, сложила длан на бележника си, докато Рис продължаваше да говори на съдружниците, събрани около дългата заседателна маса. Само нещо крайно наложително би накарало Джун да прекъсне такова важно заседание, мина ѝ през ум с внезапно смътно лошо предчувствие.

С тревожно изражение Джун ѝ подаде някаква бележка, след което се обърна и побърза да излезе от залата. С растящо безпокойство Анджи разтвори сгънатото листче. Какво ли бе разстроило вечно усмихнатата Джун?

След миг тя стисна очи от мъка. За една жена, която не познаваше... и за Рис, който щеше да бъде съкрушен.

Рис изненада всички присъстващи, като млъкна наред изречението и прикова очи в Анджи.

— Анджелик? — обърна се той, забравил за първи път официалното обръщение. — Какво се е случило?

Тя си пое дълбоко въздух и стана с бележката в ръка, недоумявайки как да го изведе и да му съобщи новината. Той реши въпроса, като измъкна смачканото листче от треперещите ѝ пръсти и го отвори.

Анджи се натъжи още повече, щом лицето му не трепна от няколкото написани думи. Единствена му, реакция бе леко стисване на устните. Сърцето ѝ се късаше от съзнанието каква дълбока скръб остава скрита зад непроницаемата му маска.

Старателно сгъвайки листчето по първоначалните гънки, Рис ѝ кимна и го пъхна в джоба си.

— А сега, за новия конвейер... — заговори той, без да обръща внимание на гробната тишина в залата. Твърде шокирана, за да се съобразява с дискретността, Анджи възкликна:

— Рис! Нима смяташ да продължиш?

Той смръщено я изгледа, по-загрижен от самата нея за изумените погледи, които ѝ отправяха присъстващите.

— Да, госпожице Сент Клер, така смятам. Не виждам причина за отлагане на заседанието.

За Анджи те двамата бяха сами в залата.

— Не виждаш причина? — повтори тя, заставайки плътно до него. — Защо говориш така?

— Вече нищо не може да се направи — тихо каза той.

— А скръбта? — прошепна тя и вдигна ръка да го погали по бузата. — На нея не ѝ е нужна, но на теб...

— Анджелик...

Тя рязко обърна глава, за да срещне жадните любопитни погледи на съдружниците.

— Господин Уейкфийлд е понесъл тежка загуба в семейството си. Сигурна съм, ще разберете, че той има нужда да остане сам. Ще отложим заседанието с няколко дни.

Размърдвайки се неловко на местата си, присъстващите нерешително погледнаха Рис. Той се поколеба, после кимна.

— Джун ще ви съобщи датата и часа. Това е всичко за днес.

Съдружниците побързаха да излязат. След по-малко от пет минути Анджи и Рис бяха сами.

— Ти си единственият човек, на когото прощавам след подобно изпълнение — категорично ѝ заяви той сложил ръце на хълбоците си и надвесен над нея като буреносен облак. — Говоря за узурпирането на властта. От къде на къде...

Без да обръща внимание на формалното мъмрене, тя обви ръце около кръста му и го притисна към себе си.



— Съжалявам, Рис. Искрено съжалявам.

— Проклятие — неестествената му скованост изчезна след дълбоката въздишка. Той прегърна Анджи и опря буза в косата ѝ. — Онзи ден говорих с нея. Звучеше нормално. Ако знаех, че е по-зле, щях да отида да я видя.

— Разбира се. Но в бележката пише, че е починала, докато спяла. Навярно никой не е подозирал...

— Да, навярно — той мълча един дълъг миг, преди да каже тихо:  
— Щях да те заведа при нея идната седмица. Щеше да ти хареса, Анджелик.

Сълзите незабелязано се стичаха по бузите ѝ.

— Сигурна съм, че щях да я обикна — промълви тя.

— По дяволите, ще ми липсва.

Анджи изхлипа.

— Знам. Аз се чувствах така, когато баба умря.

— Сякаш си загубил част от себе си? — дрезгаво попита той.

Тя вдигна лице към него, без да скрива сълзите.

— Да. Много важна част.

Той се наведе и опря чело в нейното.

— Пак плачеш за мен.

— Не мога да го преодоля — призна тя със съзнанието, че той никога не би заплакал и с желанието нейните сълзи да облекчат болката му. — Като гледам колко те боли... Да можех да ти помогна.

— Та ти ми помагаш — прошепна хрипливо той, милвайки с устни нейните. — Благодаря ти.

Притиснала мократа си буза о врата му, Анджи се повдигна на пръсти, за да го прегърне. Знаеше, че най-доброто, което може да стори за него, бе просто да го подържи в прегръдките си. Твърде рядко го бяха прегръщали, дори когато е страдал. Навярно, защото не бе насърчавал подобни ласки. Анджи го познаваше вече достатъчно добре, за да не очаква от Рис насърчение. Тя даваше, без да я подканят... а той приемаше със затрогваща признателност. Засега и двамата получаваха, каквото им е необходимо. Тя не искаше да мисли за бъдещето.

Според завещанието на Айрис нямаше да има погребение. Нямаше смисъл Рис да заминава. Прекараха една спокойна вечер — сами си приготвиха вечерята, после поседяха и слушаха музика във всекидневната, сплели ръце, наслаждавайки се на уединението. А когато Рис я погледна с болка и горещо, отчаяно желание, Анджи всеотдайно му предложи и тялото си, и страстта си за утеха. Той прие и двете, и я люби с необичайна нежност, която едва не я разплака. После заспаха един до друг в широкото му легло. Анджи се събуди само веднъж, сякаш от биенето на неговото сърце до ухото си. С довольна усмивка тя се сгуши още по-удобно и заспа отново.

## ДЕСЕТА ГЛАВА

Рис пръв би казал, че настроението му не беше блестящо. Не знаеше какво не е наред... Как не! Разбира се, че знаеше, помисли той, начумерен, и натисна педала на газта. Анджелик го нервираше с упорития си отказ да се премести при него. Беше късно, той бе уморен и би следвало да си отиде вкъщи, за да прекара спокойна, приятна вечер със своята любима. Вместо това, щеше само да мине покрай нейната къща на път за собствения си празен, пуст дом, няколко часа след като я бе пуснал да си върви.

Някои мъже ревнуваха от други мъже, а Рис трябваше да си съперничи с една къща, пълна с безобидни розови спомени.

Цял месец след смъртта на леля Айрис, въпреки чувствата, които се задълбочаваха с всеки изминат ден, Анджи все още нямаше достатъчно вяра в него, или в себе си, за да напусне своето убежище и да рискува в съвместно съжителство. Какво би я накарало, чудеше се той, завивайки по нейната улица, да се чувства сигурна с него, така както сред своите спомени?

Здрачаваше се и дълги морави сенки пълзяха по окосените тревни площи. Тук-там изникваха светлини — по уличните стълбове, в дворовете и на верандите, зад пердетата на къщите, които подминаваше. Една майка излезе и извика децата си за вечеря. Със скейтбордове под мишници двете момчета пожелаха лека нощ на приятелчетата си и се затичаха към нея. Типичен буржоазен квартал, далеч от центъра на града — в какъвто Рис бе мечтал да живее, заедно с майка домакиня, баща, винаги готов за рунд по борба или дълъг разговор, още двама-трима братя или сестри, куче и каравана.

Разбра защо Анджелик се чувстваше сигурна тук.

Нима от това имаше нужда тя, внезапно се запита той и стисна волана. От брак? Деца? Сигурност, гарантирана с брачно свидетелство и златна халка?

Приковал поглед в нейната къща, той замислено прехапа устни. Идеята тя да му бъде партньорка не само в службата, а и в живота, бе

примамлива. Добре звучеше „моята съпруга Анджелик“. Той неволно се зачуди дали човек с неговия произход имаше шанс за успешен брак и... бащинство.

Никога преди не се беше замислял за брак, защото подозираше, че е обречен на провал. Чак сега забеляза колко погълнат е бил в работата си, колко малко време е отделял за всичко останало. Тя заместваше и съпругата, и семейството. Но с Анджелик, може би...

Той импулсивно изви волана и насочи колата по отбивката към дома ѝ. Нямаше намерение да спира — всъщност не бе и поканен — но спря. Тя можеше да му затръшне вратата под носа, ала по-добре да не го стореше.

— Рис! Не те очаквах — Анджи застана на прага с още мокра от душа коса, крехкото ѝ тяло бе увито в мека хавлия. Котката надникна изпод края на дългата роба да го приветства с нежно „мяу“.

Ето така трябва да бъде, в миг осъзна Рис. След работа той и Анджелик трябваше да бъдат заедно, да си почиват спокойно у дома. Де да можеше да я убеди, че „у дома“ е в неговия дом.

— Ще ме пуснеш ли да вляза?

Тя отстъпи и го пропусти, след което бавно затвори вратата.

— Изглеждаш уморен — рече, очевидно решила да приеме присъствието му, без да разпитва повече. — Нещо за пиене? Или за ядене?

— Ти яла ли си?

— Ядох салата. Но мога да приготвя нещо.

— Сандвич с риба тон звучи добре — подсказа ѝ той.

— Имаш късмет — усмихна се тя. — Намира ми се една консерва.

— Благодаря. Аз ще си избира питието — той се запъти към хладилника; Анджи бе свикнала да го зарежда с плодови газирани напитки специално за него. Рис бе настроен за гроздов сок. И за Анджелик. Ала първо питието, рече си той.

Извади кутията и направи крачка назад, при което едва не се препъна в Норка.

— Досадно коте — измърмори без злоба той и взе салфетка да избърше плисналия по пода сок.

— Какво ѝ е? — попита разтревожена Анджи, втурвайки се към възмутената си любимка.

— Нищо й няма — кисело отвърна Рис. — И на мен нищо ми няма. Благодаря за загрижеността.

Тя се подсмихна.

— Мислех, че можеш сам да се грижиш за себе си.

С мократа салфетка в ръка той отвори шкафа, в който беше кошчето за боклук.

— Да, но бях нападнат в гръб. Изненадващо. От засада.

Усмихната, тя се повдигна на пръсти да го целуне по бузата.

— Горкият! Искаш ли пържени картофи към сандвича?

Той застана като попарен, без да изхвърли салфетката.

— Аз... какво?

Анджи го изгледа учудено и повтори:

— Искаш ли пържени картофи, Рис?

— О, да. Благодаря — тя беше опасна. Само една целувка по бузата и интимно нашепване и го накара да заеква несвързано. Мъж, който тутакси не предприемеше крачката да задържи такава жена завинаги, беше глупак. Рис Уейкфийлд бе чувал да го наричат какво ли не, ала никога „глупак“.

Спомняйки си за салфетката, той се наведе и я изхвърли. Тъкмо затваряше шкафа, когато зърна плика на пода. Сякаш небрежно бе хвърлен към кошчето, но не бе паднал в него. Той клекна и го взе, като забеляза четливия почерк, обратния адрес и факта, че изобщо не е отварян.

— Това за боклука ли е? — попита Рис, като предположи, че е писмо от баща й.

Тя хвърли поглед към плика в ръката му, намръщи се и се обърна да сложи чинията на масата.

— Да. Вечерята ти е готова.

— От баща ти е, нали?

— Да. Хвърли го, ако обичаш.

— Анджелик...

— Рис — тя го изгледа твърдо и недвусмислено. — Баща ми няма какво да ми каже. Не ме интересува.

— Може би е самотен — тактично предположи Рис. Не знаеше защо настоява, ала нещо му подсказваше, че Анджи никога не би се успокоила, докато не се сдобри с единствения си най-близък роднина.

— Пада му се — отговори тя с несвойствена за нея грубост. — Каквото си е надробил, това ще сърба.

Рис издърпа стол, седна и отхапа от сандвича. Сдъвка го, преглътна и тогава дръзна още веднъж да подметне:

— Разбирам, че е сгрешил, но не е първият, нито последният. Ти каза, че детството ти не е било чак толкова безрадостно. Не са ли ти останали все някакви чувства към него?

— Той разби всичките ми чувства — промълви тя и седна сковано на другия стол. — Онова, което стори, нещата, които ми наговори... никога няма да ги забравя.

Рис остави сандвича на масата.

— Винаги ли си толкова злопамятна?

Тя отвори широко очи, дълбоко засегната и възмутена.

— Защо ме насилваш? Какво те интересува?

Думите ѝ не му допаднаха. И отсеченият му тон ѝ го показва.

— Чудя се дали ще бъдеш толкова безмилостна, ако аз те разочаровам с нещо.

— Рис! Как може да говориш така? — укори го тя. — Ти не си като баща ми. Ти си най-почтеният човек, когото съм срещала. Всякакво сравнение е изключено.

— Всички правим грешки, Анджелик — настоя упорито той. — Не мога да ти обещаю, че никога няма да те обидя несъзнателно или да те разочаровам по някакъв начин. А ако се случи, нима със същата непреклонност ще ми обърнеш гръб и ще прекъснеш нашата връзка?

Тя го гледа един дълъг напрегнат миг, после се пресегна и докосна ръката му.

— Мисля, че никога не бих ти обърнала гръб — прошепна.

Той я хвана за ръката, притаил дъх. Сега — подкани го тих вътрешен глас. Сега е моментът! Преди да си се уплашил.

— Тогава да се свържем завинаги — предложи рязко той, неспособен на дипломатичност, след като от отговора ѝ зависеше всичко. — Омъжи се за мен, Анджелик.

Тя ахна и ръката ѝ се скова от изненадата.

— Да се...

Пръстите му конвулсивно я стиснаха. Едва ли би изглеждала по-смаяна, ако ѝ беше зашлевил шамар през масата, помисли мрачно той.

— Ние сме родени един за друг. Не за краткотрайна връзка, нито за служебен роман. А за да се свържем завинаги. Искам да бъдеш част от живота ми. Държа изключително много на теб. Кажи, че си съгласна.

Тя не можеше да преглътне. Гласът ѝ прозвуча сподавено.

— Рис, не бях подготвена за това. Трябва ми време.

— Колко? — безстрастно попита Рис, без да откъсва очи от нея.

Тя се размърда неспокойно на стола си, ала той не я пусна.

— Не знам! Не мога да определя ден и час.

— Искам отговор, Анджелик. Не съм от най-търпеливите.

Тя направи кисела гримаса.

— Забелязала съм го вече.

Той вдигна ръката ѝ към бузата си, гласът му бе дрезгав след мимолетната закачка.

— Омъжи се за мен.

Тя стисна за миг очи, след което в теменужените им дълбини заблестяха сълзи.

— Рис, моля те. За мен означава твърде много, че...

Той я изгледа свирепо, без да скрива гнева си.

— Не смей да ми говориш, че си поласкана и че е голяма чест, дето съм ти предложил — предупреди я той.

Анджи въздъхна с известно раздражение.

— Остави ме да се изкажа. И, по дяволите, наистина е чест, независимо дали искаш да го чуеш или не. Знам какво означава за теб да направиш подобно предложение. Защо очакваш, че ще подхожда към него несериозно и ще ти отговоря, без изобщо да съм помислила?

— Изглежда съм се надявал, че вече си го обмисляла — призна Рис някак стеснително. От къде на къде бе решил, че тя ще мисли за брак, само защото той си го бе помислил? Нима никога не ѝ беше идвало наум да узаконят връзката си? В такъв случай, помисли той, упорито стиснал устни, време ѝ беше да се замисли.

Бузите ѝ поруменяха.

— Е... минавало ми е през ум един-два пъти — призна тихо тя.

Гласът му поомекна от моментното успокоение. Значи тя също се чувстваше обвързана.

— И беше ли ти неприятно? — подпита той, с усилие да не издаде вълнението си.

— Не. Не неприятно. А... страшно.

— Нима те е страх от мен? — намръщи се той.

— Страх ме е от такава съдбоносна крачка — поправи го тя. Рязко издърпа ръката си и вплете пръсти така, че кокалчетата ѝ побеляха.  
— Опитай се да разбереш, Рис.

— Ще разбере... ако ми кажеш от какво те е страх.

Тя изглежда се напрегна да подреди мислите си.

— Миналата година целият ми живот се преобърна наопаки. Загубих всичко, каквото имах — баба си, уважението към баща си, почти всичките си вещи. Бях объркана и уплашена, чудех се коя съм и на какво съм способна като личност. Затова дойдох тук, започнах нов живот. Намерих си работа, за която нямах необходимата квалификация, но се справих.

— Справи се отлично.

Тя се усмихна леко на неговото пояснение и продължи:

— После започнахме да излизаме заедно и аз... аз се влюбих в теб. Но — побърза да добави тя, щом Рис възбудено се наведе напред и понечи да заговори, — не съм сигурна дали не искам нещата да останат такива, каквито са. Сега ми е добре, щастлива съм. Страхувам се да не загубя всичко отново заради едно прибързано решение, преди да съм се убедила, че ние — и двамата, Рис — разбираме какво правим.

— Аз знам какво правя. Само ти имаш задръжки — той обгърна с жест къщата. — Създала си тук малко сигурно убежище. Е, случва се да се покажеш навън, докато нещата не се поусложнят, докато не ти се наложи да рискуваш. И тогава се скриваш при своята котка и своите вещи. Не те карам да се откажеш от тях, Анджелик. Можеш да задържиш и къщата, и всичко в нея. Нищо няма да се промени в службата, няма да ти забраня да се виждаш с новите си приятелки. Ще приема и котката като зестра — той се наведе напред, настойчивостта му го правеше напрегнат и малко груб. — Казваш, че ме обичаш, но те е страх да ми се довериш, да повярваш в нашите чувства. Докато не го направиш, нямаме шанс.

— Трябва ми време, Рис — почти умолително рече тя. — Не ми поставяй ултиматуми.

Той изсумтя.



— Ултиматуми? — повтори, безсилен да скрие горчивата нотка в гласа си. — От рода на „Омъжи се за мен или край“?

Тя кимна тревожно.

Рис поклати глава.

— Не. И да знаех, че ще подейства, нямаше да го използвам. Би било блъф, освен това. Няма да те пусна, след като най-сетне съм те намерил. Дори ако трябва непрекъснато да обсаждам тази твоя крепост, докато накрая не признаеш, че нямаш никакви шансове пред мен.

Усмивката ѝ бе колеблива, трепетна.

— Това вече съм го забелязала.

Той с усилие се отпусна и взе остатъка от сандвича си.

— Добре, давам ти време, Анджелик. Но не се бави.

„Иначе ще взема по-строги мерки, добави на себе си той. Едно отвличане не е зле като начало. Или едно забременяване. Би било чудесно да забременееш от мен, нали?“ Без да споделя тези си мисли на глас. Рис коварно се усмихна и довърши вечерята си.

Анджи изстена и се изви нагоре, щом Рис леко захапа нежната плът от вътрешната страна на бедрото ѝ. Ако смяташе да я подлуди тази нощ, справяше се отлично, помисли замаяно тя. Отдавна бе загубила представа за времето, след като той свали халата ѝ и я положи на леглото. Нямаше част от тялото ѝ, която да не бе погалил, целунал, подразнил, удовлетворил. Вече неспособна да участва в любовната игра, тя можеше само да потръпва, да се извива, да стене, без да разсъждава.

Върхът на езика му се включи, сякаш за да заглади бледите следи, оставени от зъбите му. Устните му пълзяха все по-навътре между бедрата ѝ. Сладостното мъчение продължи, езикът му се промъкна и раздразни набъбналата, възбудена плът, докато младата жена изхлипа и рязко се изви нагоре, убедена, че ще си загуби ума, ако той не спре. И че ще умре, ако го направи.

— Рис! О, Рис! — ако ѝ бе останал дъх, думите ѝ биха прозвучали като вик. Ала сега бяха почти шепот.

Той ги чу. И плъзвайки се по тялото ѝ, притисна устни в нейните.

— Кажи го пак — измърмори, без да вдига глава.

Тя знаеше какво иска да чуе. Не за първи път я караше да го каже, откакто я подлудяваше със своите ласки.

— Обичам те — промълви пред устните му тя. — Обичам...

Езикът му проникна навътре, за да вкуси от думите, да ги погълне. Ръката му обхвана гърдата ѝ и тялото му се сля с нейното, готово да подхване ритъма, който щеше да я върне във вихъра на страстта. Ноктите ѝ се впиха в раменете му, Анджи изстена от наслада и се остави той да я води.

Коленете ѝ се притискаха в хълбоците му, тя се извиваше, за да го поеме по-дълбоко. Стенеше, мълвеше името му. Изхлипа, едновременно облекчена и разочарована, щом достигна екстаза и потръпна от удовлетворение, съзнавайки, че е неминуемо, въпреки желанието да го продължи. Никога досега не се бе чувствала толкова щастлива, както в прегръдките на Рис, в това най-интимно сливане, в тази самозабрава, погълнала и двамата им.

— Анджелик, аз... — думите му се сляха в стон и стройното му напрегнато тяло потръпна от кулминацията.

Искаше ѝ се да чуе изречението му до края. Дали щеше да ѝ каже, че я обича? Щеше да му е за първи път, макар той самият да не можеше да се насити на тези думи от нейните уста. Тя съзнаваше колко му е трудно да ги изрече — по-трудно от предложението за женитба дори, помисли Анджи, като го милваше по влажния гръб, повдигащ се уморено от неравномерното дишане. Беше му още по-трудно да ги изрече, защото не бе сигурен в нея.

А предложението му? Тя затвори очи и си пое дълбоко въздух.

— Тежа ли ти? — тутакси попита Рис, като се повдигна.

— Не — увери го тя и го прегърна по-силно. — Съвсем не.

Той измърмори нещо непонятно и намести по-удобно главата си върху гърдите ѝ, очевидно доволен, че може да полежи и да се наслаждава на ласките ѝ.

Анджи се върна към своите мисли. Как ли би се чувствала като съпруга на Рис? Той я обвиняваше, че му нямала доверие. Естествено, грешеше. През последните месеци тя бе разбрала, че Рис е единственият човек на света, на когото вярваше безрезервно. Той нямаше да я разочарова като баща ѝ, нямаше да я излъже като бившите ѝ приятели и любовници. Нямаше да ѝ изневери. За Рис брачната клетва щеше да бъде закон. И да я наруши щеше да означава да загуби

честта си, на която толкова държеше, защото дълго време е била всичко за него.

От какво тогава се страхуваше?

Да не го изгуби, почти веднага си отговори тя. Не заради друга жена, не заради криминална присъда, а поради липса на интерес. Заради навиците му, формирани отдавна и дооформени в годините на търсене и стремеж към утвърждаване. Страхуваше се да не ѝ признае някой ден, че любовта ѝ му е омръзнала, че работата му осигурява необходимия стимул за деня.

Навярно тя още се бореше с чувството си за малоценност след провала, със собствените си колебания за това какво би могла да даде на човек като Рис. Той бе по-възрастен, по-опитен, по-уверен, преуспяващ. Дали нямаше да му дотегне тя, която е била в детска градина, докато той е воювал във Виетнам, която бе водила сигурен, празен, самодоволен живот, докато обстоятелствата не я бяха принудили да си направи преоценка и да се промени? Тя, чието име носеше петното на позора?

Рис въздъхна дълбоко и се обърна по гръб, като завъртя и нея да легне на рамото му, в неговата уютна прегръдка.

— Кажй го пак — нареди той и слаба усмивка се изписа на изтощеното му лице.

— Обичам те, Рис — охотно се подчини тя. Изглежда той имаше нужда да чува тези думи непрекъснато.

Той имаше нужда от нея. Скришом Анджи направи гримаса на своето собствено безсилие. Знаеше, че не би се поддавала на нуждата на никой друг, ала щом силният независим, безразсъдно горд Рис се нуждаеше от нея, тя просто не можеше да устои. И никога нямаше да може да му устои. Той бе прав. Въпреки задръжките си Анджи нямаше шансове пред него. И щом беше решил да се оженят, щяха да се оженят. Тя нямаше сили — нито желание — да му отказва нещо толкова важно за него.

— Ще се омъжа за теб, Рис.

Тихо изречените думи моментално го извадиха от унеса.

— Наистина ли?

— Да.

Той се поразмърда и накрая се подпря на лакът, надвесен над нея, втренчил сивите си очи в лицето ѝ.

— И го реши току-що?

— Да — усмихна се едва-едва тя.

— Защо?

Усмивката ѝ стана по-широка. Недоверчивият Рис приемаше твърде скептично внезапната ѝ капитулация, помисли тя.

— Защото те обичам. Рис. И защото искам да се омъжа за теб. Става ли?

Той се засмя и я целуна.

— Става — потвърди, след като вдигна глава. — Кога?

— Няма защо да бързаме, нали? — уклончиво попита Анджи, не ѝ се искаше да започва отсега с плановете и проектите.

Усмивката му бързо се превърна в сърдита гримаса.

— Анджелик — заплашително рече той.

Тя въздъхна.

— Рис, не се отмятам и не те подвеждам. Просто не искам да избързваме. Нужно ми е време, за да подготвя всичко спокойно. Преди това трябва да свърша някои неща, разбираш ли?

Той кимна, макар да не изглеждаше съвсем доволен.

— Мисля, че разбирам. Какво ще правиш с тази къща?

— Още не знам — призна тя.

— Няма защо да бързаш — каза той, несъзнателно повтаряйки нейните думи. — Ще измислим нещо. Междувременно трябва да я ремонтираме. Безпокоя се, като знам, че живееш в такива условия. Искам да се провери електрическата инсталация, водопровода и...

Тя сложи ръка на устата му.

— И мислиш, че аз веднага ще се съглася да платиш за всичко това само защото сме неофициално сгодени?

Рис решително отдръпна ръката ѝ.

— Сгодени сме свършено официално — категорично ѝ заяви той. — И действително мисля, че ще се съгласиш да покрия част от разходите. Разполагам с пари, а на теб, като на моя съпруга, ти се полага половината. По дяволите, всичките ще са твои, ако искаш. Не съм скъперник — добави той с щедра отстъпчивост. — Знам, че не се омъжваш заради парите ми.

— Не, не е заради парите.

— Ти ще ми позволиш да поема ремонта тук, а аз ще те оставя на спокойствие да определиш датата — обеща лукаво той. — Без да

протакаш, разбира се.

— Ти си един безочлив изнудвач — заяви му сърдито тя, наслаждавайки се на веселостта в обикновено строгите му очи. Строги за всички. Топли и нежни за нея.

— Още не си се отказала, нали? — измърмори той, като се наведе да целуне гърдата ѝ.

— Не. Но смятам да се заема с превъзпитанието ти — отвърна тя, заровила пръсти в гъстата му, сребриста коса.

— На твоє разположение съм — подкани я той и пое зърното ѝ с устни.

Анджи рязко си пое въздух и затвори очи.

— По-късно — унесено промълви тя. — Ще се заема... по-късно.

## ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Рис искаше да ѝ купи годежния пръстен още на другия ден по обяд. Анджи го помоли да изчака до почивните дни, когато щяха да имат повече време за пазаруване. Не беше лесно да го убеди да ѝ предостави няколкото нощи до края на седмицата. Той не виждаше причина да остават разделени, след като тя се бе съгласила да се оженят. Анджи знаеше, че тази му настойчивост и нетърпението да надене пръстена на ръката ѝ, са признаци за неговата неувереност в тяхната връзка, за безпокойството му да не се провали. Като знаеше миналото му, тя разбираше опасенията му.

Емоционален багаж — така бе чула да го наричат. Страхове и несигурност, натрупани от предишни провали и минали грешки. Рис ги имаше. Тя също. Беше загубила всичко веднъж, познаваше болката — можеше да си представи какво би ѝ причинила раздялата с Рис. Искеше да се омъжи за него, да гради бъдещето си с него. И все пак, ако ѝ бе писано да надзърне в рая и миг след това да бъде лишена от него? Имаше ли достатъчно сили, беше ли калила характера си през последната година, за да подреди живота си отново, ако това се случеше?

Или този път щеше да рухне окончателно?

— Слушай, Анджи, надявам се, няма да се обидиш, ако те попитам нещо — поде нерешително Гей през почивката в петък следобед. Повечето от колежките им се бяха върнали по работните си места и около доскоро претъпканата маса седяха само Гей, Дарла, Анджи и свенливата Присила. — Носят се слухове и ние... се чудим дали са верни. Упълномощиха ме аз да се допитам до източника.

— Какви слухове? — спокойно попита Анджи, макар да подозираше, че знае за какво става дума, тъй като отлично познаваше страховитата клюкарска мрежа на „Уейктек“.

Гей хвърли поглед на Дарла, после едва ли не боязливо погледна Анджи.

— Вие с господин Уейкфийлд... — тя се поколеба, сякаш въпросът ѝ се струваше твърде абсурден дори да го зададе. — Ами, чухме, че вие двамата сте се сгодили — на скороговорка довърши тя.

С поруменели страни Анджи леко се усмихна.

— А откъде го чухте?

— От Джун — призна Гей. — Тя твърди, че господин Уейкфийлд лично ѝ го казал. Джун никога не лъже, но може пък да се е пошегувала с нас.

Анджи си пое дълбоко въздух.

— Не се е пошегувала. Вярно е.

— Така ли? — ахна Дарла. — Значи ще се ожените?

— Да — кимна Анджи с още по-широка усмивка пред изумените им погледи.

— Но защо? — плахата машинописка Присила, която нерядко бе изразявала страхопочитанието си към техния строг шеф, закри устата си с ръце, веднага щом думите ѝ се изплъзнаха. — Извинявай — измънка тя с пламнало лице. — Аз... просто...

— Няма нищо — успокои младото момиче Анджи, по-скоро развеселена. — Вярно, че Рис е малко страшен понякога...

— О, съвсем малко — подметна Гей, комично извъртайки очи.

Анджи се присъедини към дружния смях.

— Добре де, много е страшен — поправи се тя. — Но само така изглежда. А всъщност е... — подвоуми се как да представи Рис на хора, които не познаваха неговата по-нежна, по-ранима страна. На хора, които не бяха чували за малкото момченце, оставяно нощем само, а после изоставено и пренебрегвано; за юношата, изпратен да воюва, вместо да танцува в калта на Уудсток; за мъжа, който така отчаяно се нуждаеше от нейната любов, че тя не можеше да му устои, въпреки опитите си да бъде предпазлива.

— Той е малко стеснителен — рече накрая, осъзнавайки за първи път, че той действително е стеснителен. Затворен заради липсата на роднини и сериозно образование. Скрит зад бронята, която го бе пазила в миналото.

— Стеснителен? — невярващо повтори Гей. — Господин Уейкфийлд?

Дарла поклати глава.

— Е, такова определение никога не бих лепнала на шефа.

Анджи вдигна безпомощно ръце и направи кисела гримаса.

— Знам, че е трудно за вярване, но човек трябва да го познава по-добре, за да разбере.

— Което е невъзможно, защото той не допуска никого до себе си — отбеляза Гей.

— Ще се погрижа и това да стане — обеща Анджи.

— Той наистина ми се усмихна и ме поздрави вчера, когато се срещнахме случайно във фоайето — боязливо се намеси Присила. — Така се изплаших, че за малко да изпусна кореспонденцията на пода. Не съм го виждала да се усмихва преди.

Доволна, Анджи избута стола си назад.

— Той има страхотна усмивка — не устоя да не отбележи тя. — Опитвам се да му внуша да я използва по-често.

Ококорила очи, Гей хвана Анджи за китката.

— Ти си влюбена в него, нали? — попита с характерната си нетактичност.

— Да — отвърна Анджи.

— А той?

Още не й го беше казал, напомни си Анджи, прехапала устни.

— Ще се погрижа и за това.

Той я обичаше, без съмнение. Трябваше да я обича. Навярно някой ден щеше да се почувства сигурен и достатъчно уверен, за да й го каже. Дано станеше по-скоро. Тя откри, че и на нея тези думи са й нужни, както на него.

Гей, Дарла и Присила набързо си размениха загрижени погледи, след което й оправиха убедителни усмивки.

— Разбира се, че те обича — окуражаващо рече Дарла. — Да не е глупак.

— Благодаря — усмихна се, Анджи, трогната. — А сега е време да се връщам. Това, че сме сгодени, няма да му пречи да ме смъмри сурово, ако реши, че се мотая в работно време.

Все още усмихната, тя се обърна и си тръгна. Не бе стигнала далеч, когато Присила каза на другите, очевидно, без да подозира, че Анджи може да я чуе:

— Дано знае какво прави. Не бих искала да я видя, че страда.

Знам какво е, Присила, трескаво помисли Анджи. О, да, знам какво е да страдаш.



Погълнат от последните приготовления около промяната в производството, която се въвеждаше от понеделник, Рис работи до късно същата вечер. Анджи стоя с него, докато той не забележа, че тя почти трепери от умора. И ѝ нареди да си върви. Анджи възрази с довода, че той също е уморен, ала Рис не отстъпи, като ѝ обеща да си тръгне минути след нея.

— Днес ще се прибера къщи — неохотно рече той. — Няма да идвам да те будя. Поспи, че следващата седмица ще бъде убийствена. А утре — додаде с бледа усмивка, — отиваме за пръстена. Нямам търпение да обявя публично правата си.

Тя посрещна с гримаса егоистичното му изявление. Той знаеше, че би била по-ентусиазирана, ако не беше толкова уморена.

— Та то е всеизвестно — отбеляза пресилено сърдито Анджи. — Трябваше да знаеш, че като казваш на Джун, все едно го обявяваш по радиоуредбата.

Рис се усмихна без следа от срам.

— Знаех го — призна той. На Джун можеше безрезервно да се разчита за служебна доверителна информация, но не и за клюки. И той го съзнаваше отлично, когато ѝ каза, че двамата с Анджи ще се оженят. Така никакви инженери нямаше да ѝ се навират в леглото, самодоволно си бе помислил тогава. — Прибирай се, Анджелик. Ще мина да те взема утре към десет.

Анджи въздъхна, взе си чантата и се надигна да го целуне.

— Лека нощ, Рис. Не се бави, чу ли? Трябва да почиваш. И да караш внимателно. Страх ме е, когато шофираш посред нощ и толкова уморен.

Той обичаше трескавата ѝ загриженост. Бързо щеше да се разглези, непривикнал на такова отношение.

— Ще внимавам — обеща.

Беше минал повече от час, когато Рис най-сетне остави всичко и излезе от вече опустялата сграда. Мислеше си за Анджи, докато маневрираше по паркинга, преди да потегли към къщи. Как би искал сега да бъде до нея в леглото, да спят, притиснати един до друг. Тя трябваше по-скоро да определи датата, рече си той. Трябваше по-скоро

да се пребори със своите скрити страхове. Той нямаше намерение да прекарва нито нощ повече сам.

По навик се отклони от пътя си, за да мине край нейната къща. Сигурно от умората се чувстваше особено напрегнат тази вечер, реши той. Беше доволен, че тя ще се наспи, щом забеляза само светнатата лампа във всекидневната, която гореше винаги, когато Анджи беше сама. Не защото я било страх от тъмнината, а за да не се спънела в мебелите, ако станела през нощта да пие вода — така му беше отговорила, щом я подкачи на тази тема. Той снизходително бе приел обяснението ѝ, без да изтъква, че лампата не светеше, когато прекарваха нощта заедно.

Искушен да свие в отбивката и да се мушне в леглото до нея, без да я буди, той намали скоростта. Не, по-добре да я остави да спи. Щяха да се видят след часове. За да купят пръстена, който означаваше, че тя е негова. Изцяло. Завинаги. Независимо дали той я заслужаваше, или не.

Кой знае какво предчувствие го накара да спре. С присвити очи Рис напрегнато огледа вехтата конструкция; усети странната буца в гърлото си, после си каза, че е глупаво да се опасява. Нямаше нищо нередно. Просто не му се тръгваше.

Експлозията разтърси колата.

С безумни ругатни той изскочи през вратата, а в къщата лумнаха пламъци.

— Анджелик! — едва ли някога бе крещял така.

Беше заключено, естествено. А ключа, който Анджи му бе дала, се люлееше на таблото в колата, заедно с останалите му ключове. Внезапно обзелата го паника му даде сили да изкърти вратата.

— Анджелик!

Къщата беше същинска развалина, ад от горещина и дим. Рис отчаяно се втурна вътре, като неспирно я викаше по име и се насочи към спалнята. Кашлящ, потен, молец се несвързано, той се натъкна на купчина разцепени греди — част от стената на всекидневната. Пианото, което веднъж едва бе преместил на десетина сантиметра, се бе изпречило, обезобразено, на пътя му. Той го отмести, без да осъзнава какво прави.

— Дано е жива — хрипливо прошепна, кашляйки между думите от парливия дим наоколо. — О, Господи, дано е жива — ако не беше,

единственото му желание бе да умре с нея.

Откри я да лежи полузаровена, със затиснати крака. Сърцето му спря, като я зърна така неподвижна, златистата ѝ коса бе сплъстена от кръв. Без да забелязва сълзите, които се стичаха по лицето му, докато не се наложи да ги изтрие, за да вижда, той коленичи до нея, забравил за собствената си безопасност.

— Анджелик, аз съм тук, миличка. Събуди се, скъпа. Покажи ми, че си добре. Обичам те, Анджелик. Не ме оставяй сега.

Тя помръдна и изстена. Рис изхлипа облекчено, че е жива.

— Всичко е наред, скъпа. Аз ще те измъкна оттук — каза ѝ — той и трескаво се зае с отломъците, съзнавайки, че покривът може всеки момент да рухне, че могат да се задушат, ако не пострадат преди това от някоя падаща, горяща греда.

Въздухът ставаше все по-горещ с приближаването на огъня, който поглъщаше всичко по пътя си. Рис бе мокър от потта и сълзите, ала единствената му цел бе да изнесе Анджи от къщата и да я закара до най-близката болница.

Взе я внимателно на ръце и с усилие се изправи, като непрестанно я окуражаваше или отправяше откъслечни молитви. Смътно мерна ужасената котка, която се втурна между краката му към външната врата с отчаяно мяукане. Нещо се стовари на сантиметри зад гърба му, тъкмо когато стигна вратата. Дъжд от искри се изсипа върху тила му, ала той почти не усети болезнените иглички. Цялото му внимание бе насочено към безчувственото тяло в ръцете му.

Набързо облечени съседи го наобиколиха да му помогнат, докато слизаше със залитане от верандата, кашлящ, борец се за живителния въздух с изтощените си дробове. Протегнаха му ръце за Анджелик, но той отказа и я остави на земята, на безопасно разстояние от къщата. Тя изстена и стомахът му се сви от болката в този стон. Измъчваше се, че тя страда.

Той тревожно огледа раните ѝ. Краката ѝ бяха окървавени и разкъсани, навярно счупени, имаше дълбока резка на челото и безброй драскотини. Дишаше тежко заради погълнатия дим, но сравнително равномерно. Той бе изпреварил огъня и по тялото ѝ нямаше никакви изгаряния. Беше в шок, ала нещо му подсказваше, че не е получила вътрешни увреждания. Ще оживее, помисли си той и се отпусна, обезсилен.

Сирените приближаваха и се чуваха все по-пронизително сред глъчката и бученето на пламъците. Рис приветстваше техния вой, защото той означаваше помощ за Анджелик.

— Рис? — прошепна тя, неспокойно размърдвайки глава.

— Тук съм, мила — бързо откликна той, като нежно стисна ръката ѝ, докато някой я завиваше с одеяло. — Тук съм.

— Къде е Норка? — чу се наблизко сънлив детски глас. — Виждали ли сте Норка?

Рис погледна момчето по пижама, пристъпващо босо край жената, която бе донесла одеялото. Позна го. Малкият приятел на Анджи — Мики, дето ѝ беше подарил котето.

Рис погледна Анджи, после горящата къща. Тя обичаше проклетата котка. И като бавно остави ръката ѝ, той се изправи, а майката на Мики тутакси зае мястото му до пострадалата. Зад ъгъла се показва линейката, следвана от две пожарни коли. Проклинайки се за своята глупост, Рис си пое дълбоко въздух и затича към къщата.

— Хей! — извика някой. — Какво прави този? Спрете го!

Няколко ръце се протегнаха да го спрат, ала Рис се отскубна. Котката беше в преддверието. Дано от страх е останала там, молеше се той. Наведе глава, закри лицето си с ръка и влезе.

— Онзи човек пак влезе в къщата, мамо! Дали отиде за Норка?

— О, Господи, та той ще загине!

— Рис? — Анджи се напрегна да отвори парещите си очи след ужасеното възклицание на Ким, извадило я от болезнената замаяност. — Върнал се е? — тя понечи да стане и движението я накара да извика от болка. Краката ѝ...

Ким я хвана за раменете и внимателно я притисна към земята.

— Не, Анджи, трябва да лежиш. Той... той ще се справи. Ето я и линейката. Сега ще се погрижат за теб.

— Рис! — името му прозвуча като хриплив крясък, след който цялото ѝ тяло се разтrese от пристъп на дълбока кашлица.

— Шшшт, тихо. Нека ви сложа това. Ще дишате по-леко — мъж в бяла престилка коленичи до нея с кислородна маска в ръка.

Тя чувстваше как постепенно губи съзнание, как болката и объркването изчезват. Съпротивляваше се, отблъскваше маската, искаше да усеща болката, за да бъде нащрек. Искаше да разбере дали Рис е в безопасност. Опита се отново да го извика по име, ала маската

заглуши вика й. После бодването в ръката я накара да изхлипа от негодувание. Съзнанието я напускате. Болезнената вълна откъм краката я помете окончателно, а името на Рис остана да трепти на устните й.

Винаги щеше да си спомня следващите няколко часа откъслечно, между пристъпите на болка — непознати гласове, ярки светлини, нежни ръце, чийто допир предизвикваше възмутените й стенания. Всеки път, когато искаше да попита за Рис, я връщаха в забвението. Струваше й се, че понякога чува гласа му да повтаря колко я обича, ала все го нямаше, щом тя отвореше очи. Виждаше единствено мъгляви, непознати лица с еднакво опечалени, угрижени физиономии.

Тя имаше нужда от него. Както когато рухна къщата й и той бе там. А къде беше сега?

„Онзи човек пак влезе в къщата, мамо!“

„О, Господи, та той ще загине!“

— Не — изхлипа Анджи, мятайки безпомощно глава на ниската колосана възглавница. — Рис. Рис!

— Тя бълнува — измърмори над нея глух загрижен глас и продължи да раздава наставления. Със съзнанието, че пак ще я приспят, Анджи опита да възрази, ала не й дадоха възможност. Още мълвеше името на Рис, когато мракът я погълна отново.

Следващото нещо, което чу, бе тих стон. Минаха секунди, преди да разбере, че звукът идва от собственото й изранено гърло. С усилие отвори очи и смръщи вежди в опит да се ориентира. Лежеше в болнично легло, с игла във вената си. По нощница, долната й половина бе завита с чаршаф, а двата й крака изглеждаха повдигнати и обездвижени. Болеше я глава. Тя предпазливо вдигна свободната си ръка и опипа превръзката на челото си, досещайки се за шевове под нея. На отсрещната стена висеше кръгъл часовник; тя премигна да го фокусира по-добре. Четири и половина. Слънчевата светлина, струяща през прозореца отляво, й подсказа, че е късен следобед. Събота, напрегна се да си спомни тя.

Експлозията. Трясъкът от падащи греди и стъкла при срутването на спалнята й. Болка. Горещина. Гласът на Рис, умоляващ я да се

държи. Нов пристъп на болка, когато мъжът я измъкна от развалините и я вдигна на ръце. Бяг сред задушливите кълба дим. Огън.

Тя затвори очи, за да преглътне вопъла си. Къщата ѝ. Вещите на баба ѝ. Порцелановите фигурки, покривчиците, плетивата и кувертюрите, глиненото куче в антрето. Нейните рисунки и снимки, пожълтялото копие на „Тайната вечеря“, мебелите и спомените. Всичко. Отново бе загубила всичко. Мъката ѝ бе твърде дълбока, за да се разплаче. Каква несправедливост — да загуби всичко два пъти в една година! Чудеше се дали изобщо щеше да успее да подреди живота си за втори път.

Не. Този път не беше съвсем същото. С прояснени мисли тя прехапа долната си устна и отвори очи.

Този път имаше Рис. Този път имаше към кого да се обърне за помощ, за ласка, за утеха. Той...

Рис! Тя изохка мъчително и тревожно огледа празната стая, обзета от нов хаотичен спомен за преживяната експлозия.

„Онзи човек пак влезе в къщата, мамо! Дали отиде за Норка?“

„О, Господи, та той ще загине!“

— Рис? — прошепна с тревога Анджи, стисвайки юмруци. Рис я бе измъкнал от къщата. Нима... Не, не можеше да се е върнал за котката ѝ. Точно това би направил, поправи се със свито сърце. Би го направил заради нея. О, дано е жив, замоли се отчаяно тя. Дано е добре.

Къщата, мебелите, вещите бяха без значение. Щеше да преживее загубата им. Но Рис... О, Рис...

Тихото почукване на вратата я накара така рязко да извърне глава, че неволно извика от болка. Секретарката на Рис се втурна в стаята, ведрото ѝ лице бе помръкнало от безпокойство.

— Анджи, миличка, добре ли си? Боли ли? Да извикам някого?

Въпреки пулсирането в слепоочията, Анджи вдигна трепереща ръка да спре потока от въпроси.

— Всичко е наред, Джун. Само прекалено рязко си завъртях главата. Къде е Рис? — попита тя и сърцето ѝ сякаш замря в очакване на този отговор.

— Почива си в една от стаите — успокои я Джун. — Докторите заплашваха, че ще го упоят, за да те остави поне за малко, а той едва не припадна от изтощение.

Сърцето ѝ заби с такава сила, че едва след няколко дълбоки вдишвания успя да го стабилизира.

— Добре ли е? — прошепна тя, приковала очи в лицето на Джун. Джун се усмихна и я потупа по ръката.

— Добре е, миличка. Има леки изгаряния и няколко драскотини, но нищо сериозно.

— Изгаряния? Къде? Какви?

— Нищо му няма, Анджи — повтори твърдо Джун. — Сама ще се увериш съвсем скоро. Сигурна съм, че ще се появи тук в мига, в който се събуди — тя поклати глава с видимо удивление. — Никога не съм виждала господин Уейкфийлд толкова объркан както тази сутрин. Чух за експлозията по радиото и щом споменаха твоето име, хукнах към болницата. Той крачеше напред-назад из чакалнята по време на операцията. Не им позволи даже да погледнат изгарянията му, докато не се убеди, че ще се оправиш. Той...

— Каква операция? — намръщена я прекъсна Анджи.

— Не са ли ти казали за твоите наранявания?

— Току-що се събудих.

— Ами, наложило се да ти сложат „пирон“ в левия глезен, защото бил сериозно счупен. Другият ти крак има фрактура, но доколкото разбрах, не толкова сериозна. Имала си късмет, Анджи. Оцеляла си като по чудо. Ако Рис не е минавал оттам в момента на експлозията, щяла си да бъдеш мъртва. Чувала съм за чудеса в живота си и това е едно от тях.

Краката я боляха, а главата ѝ тъпо пулсираше. Ала въпреки неразположението, Анджи искаше да узнае всичко.

— Вярно ли е, че Рис се върнал за котката ми?

— Да, миличка. Всъщност тогава получил изгарянията. Но я спасил. Съседката ти беше тук и каза, че момченцето ѝ се грижело за котката, докато се оправиш.

Рис беше добре. И бе спасил Норка. Анджи затвори очи и набързо изрече молитва за благодарност и опрощение, задето бе оплаквала загубата на няколко вещи.

— Толкова се радвам за годежа ви, Анджи — сърдечно я поздрави Джун. — Направила си чудеса с господин Уейкфийлд. Той очевидно много те обича.

„Обичам те, Анджелик. Не ме оставяй.“

Дали действително бе изрекъл тези думи, или бяха само част от нереалните ѝ бълнувания?

Вратата отново се отвори и Анджи обърна глава, този път по-внимателно, с надеждата да види Рис. Вместо него се появи лекар с прекалено младежки вид и лъчезарна усмивка на луничавото лице.

— Събудихте ли се? Време беше. Аз съм доктор Кент. Как сте?

— Ще ви оставя да поговорите с доктора, но пак ще дойда — обеща Джун и безшумно се оттегли.

— Как е Рис? — попита Анджи, преди още вратата да се е затворила зад гърба на колежката ѝ.

Докторът се усмихна и поклати глава.

— Честно казано, и двамата сте... Не ни позволи да го превържем снощи, докато не свършихме с вас, а сега пък вие ме разпитвате, преди да сте научили за собствените си наранявания. Е, това ако не е любов!

— Сигурно е любов — усмихна се тя. — Та как е той?

— Добре е. Дадох му обезболяващо, за да поспи. Ще стои настрана още няколко часа... тъкмо да мога спокойно да си тръгна — добави той с широка усмивка. — Ужасен човек, да знаете. Хич не ни беше лесно да си вършим работата под непрестанните му закани какво щял да направи, ако не се погрижим добре за вас.

— Такъв е той — съгласи се гордо Анджи, поуспокоена след официалното потвърждение, че Рис е добре. После внимателно изслуша младия лекар, който ѝ описа пораженията и я предупреди, че възстановяването няма да е нито бързо, нито безболезнено, но ѝ обеща да си възвърне предишната подвижност.

Разговорът им бе прекъснат само веднъж от санитарката, която донесе цветя от колежките на Анджи. Текстът на картичката бе сърдечен и трогателен. Анджи отдаде сълзите на отслабналата си воля. Доктор Кент стана да си върви.

— Починете си, госпожице Сент Клер.

— Анджи.

— Мога да увелича дозата на обезболяващото, ако е необходимо, Анджи.

Тя не се чувстваше съвсем добре, ала не желаше да ѝ замайват главата отново.

— Не, не е необходимо. Благодаря.



— Добре. Повикай сестрата, ако болките станат нетърпими. Тя знае какво да прави.

— Благодаря — повтори Анджи с надеждата да не ѝ се налага. Краката я боляха... Всъщност цялото тяло я болеше.

Искаше Рис.

Дойдоха обаче Гей и Дарла, като боязливо подадоха глави от вратата, за да проверят дали е будна.

— О, Анджи — възкликна Гей и се втурна вътре, отрупана с пакети. — Толкова съжаляваме. Как си?

— Била съм и по-добре — призна с горчивина Анджи. — Но имам късмет, че съм жива. Не се оплаквам.

— Няма да стоим дълго — обеща Дарла. — Трябваше лично да се убедим, че си добре. Съобщението в новините беше ужасяващо.

Анджи любопитно склони глава, после искрено съжали. И вдигайки ръка към слепоочието си в безуспешен опит да успокои болката, попита:

— Какво съобщение?

— И по радиото, и по телевизията съобщиха за експлозията, за пожара, за това как господин Уейкфийлд те спасил — обясни Гей ококорила благоговейно очи. — Какъв късмет, че е пристигнал тъкмо навреме — не се впусна да разпитва защо Рис е бил край нейната къща посред нощ, мислено отбеляза Анджи. — Както и да е, носим ти някои неща. Като научихме, че всичко е изгоряло, се събрахме една групичка в службата и всеки купи по нещо: няколко рокли, халат, чехли, бельо, гримове и други такива. Ако искаш да ти подберем няколко тоалета, докато нямаш възможност да пазаруваш, само кажи.

За втори път очите на Анджи се напълниха със сълзи.

— Благодаря. Как сте се сетили?

Дарла скромно сви рамене.

— Искахме да го направим — просто рече тя. — За да помогнем.

Гей си пое дълбоко въздух.

— Анджи, искахме да ти кажем, че много съжаляваме за всичко, което ти се е случило напоследък. Чухме за баща ти. Споменаха в новините по повод експлозията в къщата ти.

## ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Анджи се задави, изкашля се и тихо попита:

— Ба... баща ми? Споменали са го в новините?

Гей се изчерви от гневния поглед на Дарла.

— Ами... май един от телевизионните репортери свързал името ти с него или нещо този род. А може и да са те проучили, щом са разбрали, че си сгодена за господин Уейкфийлд — нали той е доста известен тук? Както и да е, казаха, че баща ти бил замесен в нещо в Бостън и... в момента бил в затвора. Значи затова не ти се говореше за миналото. Но ние искаме да знаеш, че за нас то няма значение. Искам да кажа, всеки има черна овца в рода си. Моят чичо...

— Гей — прекъсна я Дарла с измъчено изражение. — Защо не млъкнеш? Анджи е уморена. Трябва да си почине.

— Добре. Пак ще се видим, Анджи. Непременно се обади, ако имаш нужда от нещо, чу ли?

Анджи намери сили да се усмихне.

— Благодаря, Гей. Благодаря, Дарла.

Рис влетя в стаята, преди да са успели да излязат. Косата му бе сплъстена, поопърлена, в сажди; ослепително бялата до вчера риза — омърляна и изпокъсана; скъпите панталони — непоправимо похабени. Миришеше на дим и имаше няколко съвсем нови, чисти превръзки. Анджи реши, че изглежда прекрасно.

След едва доловимо кимване към посетителките ѝ той прекоси стаята с три широки крачки и приседна на ръба на леглото. Очите ѝ срещнаха изпълнения му с безпокойство поглед, докато ръката му се плъзна под главата ѝ и той се наведе да слее устни с нея. Целуна я с такава нежност, като че тя беше от стъкло. Накрая си пое въздух дълбоко, насечено, хрипливо.

— О, Господи, Анджелик — промълви, опирайки буза в косите ѝ.

Над рамото му Анджи видя как Дарла и Гей си размениха изумени очаровани погледи, след което крадешком се измъкнаха. Със същата бързина тя забрави за тях и насочи цялото си внимание към

мъжа, прегърнал я толкова внимателно и същевременно толкова страстно.

— Добре съм, Рис — прошепна Анджи с единственото желание да облекчи болката в красивите му сиви очи. Нима някога бе смятала неговото лице за неразгадаемо? Сега ѝ се струваше невероятно, че не бе забелязвала силните чувства, стаени под маската на този изключителен човек.

— Болят ли те? — попита той, като хвърли поглед назад към покритото ѝ с чаршафа тяло. После направи гримаса и заговори, без да ѝ даде възможност да отвърне. — Разбира се, че те болят. Горките ти крака.

— Не са толкова зле, Рис — увери го тя, без изобщо да се замисля за истината.

Изражението му ѝ показва, че не би могла да го заблуди.

— Зле са — опроверга я твърдо той. — И глава те боли, нали?

Тя бе твърде заета, със своя оглед, за да потвърждава очевидното. Рис имаше превръзка на тила и лепенка на дясната буза. И двете му ръце бяха бинтовани, с изключение на няколкото по-незначителни изгаряния над пръстите. Навярно сам бе махнал превръзките.

— Имаш ли други изгаряния? — попита Анджи, стараяйки се да говори спокойно.

— Не. Нищо ми няма. Не се тревожи.

Тя срещна погледа му.

— Ти ме спаси, Рис. Досега никой не се е жертвал заради мен.

Той мило се изчерви.

— Недей, Анджелик. Всеки би го направил.

Тя се усмихна на смущението му и вдигна ръка към бузата му.

— Ти си един най-обикновен герой, нали?

Рис обхвана ръката ѝ и я поднесе към устните си, като бавно затвори очи. Гласът му бе дрезгав:

— Няма нищо геройско. Трябваше да те измъкна оттам. Трябваше. Ако беше умряла, щях да умра с теб. Не знаеш ли?

Анджи се трогна дълбоко, пръстите ѝ затрепериха от почти болезненото му стискане.

— Рис...

Той отвори овлажнелите си очи и нейните се изпълниха с горещи сълзи.

— Сам съм от тригодишен... по дяволите, цял живот съм бил сам. Мислех, че по някаква причина не заслужавам да бъда обичан. Айрис и Греъм — те ми дадоха много, но си имаха своите семейства, своя собствен живот. А ти... имаше нужда от мен. Казвах си, че няма да е за дълго, че си млада и самостоятелна, и можеш да имаш всекиго и всичко, което пожелаеш.

— Аз искам теб — сподавено прошепна тя.

— Знам — отвърна Рис. — По някакви непонятни причини ти искаш мен. А аз искам теб. Нужна си ми, Анджелик. Не бих те загубил за нищо на света — добави разпалено той, наблягайки на всяка дума. И целуна дланта ѝ. — Виждаш ли, няма нищо геройско. Постъпих просто егоистично.

Без да обръща внимание на сълзите, които се стичаха по изранените ѝ бузи, тя го помилва по брадата и промълви:

— Обичам те.

— И аз те обичам, Анджелик — той се надвеси да я целуне отново, след което отдръпна главата си на сантиметри и ѝ отправи колеблива усмивка. — Спасяването на котката ти обаче беше геройство — отбеляза, очевидно с желание да разведри настроението.

Тя го изглежда навъсено.

— Можеше да загинеш в тази къща! Не е геройство, а глупост. Как може да рискуваш живота си за една котка?

— Не една, а твоята котка — отвърна той. — Пък и знаех къде точно се намира. Не беше много навътре.

Анджи не можеше да го упреква, след като му беше толкова благодарна. Мисълта любимата ѝ котка да умре по такъв жесток начин, я караше да настръхва.

— О, Рис, благодаря ти. Не бих изложила живота ти на опасност, но се радвам, че Норка не е пострадала.

Той се усмихна и ѝ показа дълга грозна драскотина.

— Жалко, че котката не прояви подобна признателност. Беше уплашена и ужасно сърдита, че я измъквам от скривалището ѝ под стола. Чувала ли си котка да кашля? Кашляше и сипеше цветисти ругатни през цялото време.

Анджи повдигна вежда, ала скри гримасата си, за да не издава пред Рис пулсиращата болка, предизвикала мимиката ѝ.

— Норка да ругае? — попита скептично, изненадана от нехарактерната му приумица.

— И още как — кимна мрачно той.

— Да не си бил ти?

— Е, и аз участвах — призна мъжът. Най-сетне пусна ръката ѝ, пооправи чаршафа и стана. — Изглеждаш отпаднала, скъпа. Защо не поспиш?

Със съзнанието, че той правилно преценява състоянието ѝ, Анджи предпочете да не спори.

— Ще поспя — промълви, намествайки се внимателно в леглото.

— Ще ги повикам да ти дадат обезболяващо — категорично ѝ съобщи той, щом от гърдите ѝ се изтръгна слаб стон. — За да си починеш.

— Не, Рис, недей...

Той вече натискаше звънеца, изражението му подсказваше, че не би приел повече възражения. Анджи въздъхна и отстъпи. Разбра, че мъжът, когото колежките ѝ наричаха Диктатора, отново се бе вживял в ролята си. А той действително умееше да скрива своята нежна, ранима страна, когато му беше изгодно.

Нямаше да е лесно да се живее с него, размишляваше тя, затворила очи. Нямаше скоро да започне — ако изобщо започнеше — открито да изразява най-съкровениите си чувства, макар да умееше, когато желаше. Но тя го обичаше толкова много, до болка, и знаеше, че не възнамерява да промени нищо в него, дори да можеше.

Той си беше Рис. И беше неин. Завинаги.

Анджи с гримаса прочете статията в неделния вестник. Една от сестрите тактично ѝ я бе донесла заедно със закуската. След сухо описание на газовата инсталация, в която виждаха основната причина за експлозията — според предварителните хипотези — разказът продължаваше с хиперболичен патос за драматичното ѝ спасяване от един от най-богатите и изтъкнати бизнесмени в Бирмингам, като изтъкваше пикантната подробност за навременното пристигане на Рис в дома на годеницата му в такъв късен час. А годеницата, добавяше авторът, бе дъщеря на Нолан Сент Клер — бостънския финансист,

изпратен в затвора в началото на годината за укриване на данъци и други финансови престъпления.

След крайно неспокойната нощ Анджи едва ли искаше да започне деня си с това.

Към десет часа започнаха телефонните обаждания. Гей, Дарла, Джун и Ким позвъниха да се поинтересуват от нейното състояние и да питат дали има нужда от нещо. Мики настоя да говори с нея, за да се увери лично, че тя е добре и да ѝ обещае най-тържествено да се грижи за Норка, докато Анджи излезе от болницата.

Тя остави слушалката за четвърти път, замислено прехапала устни. Изглежда вече всички знаеха за баща ѝ. А не забелязваше никаква промяна в поведението на новите си приятелки. Нима онези от Бостан бяха търсили компанията ѝ само от снобски съображения? Дали приятелките ѝ тук, в Бирмингам, бяха по-непридирчиви, по-приветливи... или тя се бе променила? Може би погрешно бе подбирала обкръжението си в Бостън? Може би самата тя имаше немалка вина, задето бе допускала само хора с пари и високо социално положение? Може би сега бе дала повече от себе си, след като нямаше какво друго да предложи? Заслужаваше си да помисли над това.

Втренчила празен поглед в скута си, тя смръщи вежди над дълбоко философските си съждения.

— Какво се е случило? Боли ли те? Искаш ли обезболяващо?

Анджи не бе усетила кога е влязъл Рис, докато не чу разтревожения му глас току до леглото си. Изгледа го със снизходително раздражение, забелязвайки, че видът му е много по-свеж от предишната вечер, когато най-накрая го бе изгонила от стаята си. Искаше ѝ се да каже същото за себе си. Сигурно изглеждаше ужасно.

— Не ме боли. Рис... Е, не чак толкова. Бях се замислила.

Той зърна вестника, оставен сгънат встрани, и се намръщи.

— Това пък откъде дойде?

— Една от сестрите ми го донесе.

— Коя? — пожела да узнае той, готов за скандал.

— Рис, тя не е виновна. Мислела е, че ще ми бъде интересно да го прочета. Което не е далеч от истината.

— Едва ли ти е било интересно да четеш този боклук — моментално я опроверга той.

— Прав си — призна тя. — Но трябваше да знам какво пише. Би могло да бъде и по-гнусно. Поне не се споменават разпитите, на които бях подложена по време на разследването.

— Споменаването на баща ти е абсолютно излишно — заяви той с гримаса на отвращение. — Той няма нищо общо със случилото се в твоята къща.

Тя махна с ръка.

— Репортерът е подходил съвсем съвестно. Поровил се е да открие нещо пикантно за бъдещата съпруга на шефа на „Уейктек“. И го е намерил. Такава му е работата.

— Работата му е да разпространява новини, а не клюки. Експлозията е новина. Но онова за баща ти си е чиста клюка.

— Да разискваме журналистическата етика ли си дошъл, или да ме видиш? — попита го строго тя и уж възмутено го изгледа.

Той се усмихна и се наведе да я целуне.

— Да те видя. Как спа?

— Прекарвала съм и по-спокойни нощи — призна Анджи. — Пък и ти ми липсваше.

— Искях да остана. Но ти ме изгони.

— Трябваше да си починеш — отвърна тя, след което се усмихна. — И да се изкъпеш.

Той се подсмихна.

— Ето какво било значи. Къпах се, даже два пъти. Веднъж — като се прибрах, и втори път — сутринта, след като два часа обикалях из опожарената ти собственост.

— Ходил си до къщата?

Той кимна и усмивката му изчезна.

— Искях да видя какви са щетите.

— Останало ли е нещо? — преглътна с усилие тя. Очите му ѝ подсказаха отговора, преди да го е изрекъл.

— Боя се, че не. Огнят се е разпространил така бързо, че пожарникарите не успели да го овладеят. Но поне опазили околните къщи.

Никакъв плач, рече си твърдо тя и вдигна брадичка. В края на краищата най-важното бе, че двамата с Рис са живи. И заедно.

— Добре че никой не е пострадал — бе всичко, което каза. Някак сковано Рис ѝ показва един хартиен плик, който стискаше в ръце,

откакто бе влязъл.

— Все пак намерих това — тихо рече той. — Единственото нещо повредено сравнително леко и заслужаващо да се съхрани.

Затруднена в движенията си от интравенозната система. Анджи му направи знак да го отвори вместо нея. Той го разпечата, извади сребърната правоъгълна рамка и я протегна към нея.

Стъклото бе счупено, среброто — потъмняло, ала като по чудо снимката на нейните баба и дядо, която открай време бе стояла на малката кафява масичка, бе невредима. Техните съсухрени приветливи лица ѝ се усмихваха, докато Анджи се опитваше да ги види по-ясно през мъглата от сълзи.

— О, Рис!

Той тихо въздъхна и приседна до нея, като я погали по главата с трепереща ръка.

— Съжалявам, Анджелик. Знам, че не е много. Всичките ти вещи...

Тя енергично поклати глава и от рязкото движение сълзите ѝ започнаха да се стичат по бузите.

— Не, не си ме разбрал. Аз не съм разочарована. Това е единственото нещо, което бих запазила, ако трябваше да избирам. Благодаря ти, Рис.

Палецът му нежно проследи мократа пътечка на бузата ѝ.

— Знам, че повечето от нещата ти бяха незаменими откъм емоционална стойност, но утре първата ни работа ще е да се свържем със застрахователната ти агенция. Твоите приятелки предложиха да понапазаруват, докато си още на легло, а после, разбира се, ще се нанесеш у дома. Не искам да се тревожиш за никакви парични проблеми, разбра ли? Аз ще се грижа за теб.

— Знам, че ще се грижиш, Рис — тя не изтъкна, че е напълно способна сама да се грижи за себе си, както всъщност успешно правеше от началото на годината, принудена от обстоятелствата. Рис имаше нужда да се чувства полезен. Същото чувство бе изпитала спрямо него и тя, и го разбираше. — А аз не искам да ме съжаляваш, чу ли? Счупванията ще зараснат. Не след дълго ще бъда на крака. Докторът обеща да има малко белези, макар това да не ме тревожи особено.



— Предположил е, че ще те тревожи. Красавиците обикновено са склонни към суетност. Ти си изключение.

Тя го улови за ръката и я целуна.

— Ах, ти, ласкател такъв — Анджи си представяше как изглежда в момента: бинтована, рошава и бледа. Само един влюбен би я нарекъл „красавица“ в това ѝ състояние.

— Та исках да кажа, Рис, че се смятам за късметлийка. Когато животът ми рухна предишния път, останах без нищо: без близки, без приятели, без гордост, с шепа вещи. Бях съкрушена. Този път нямам вещи, с изключение на това... — тя притисна снимката към гърдите си — ... а ми е все едно. Новите ми приятелки знаят за баща ми, но ни най-малко не промениха отношението си. Аз се научих да се справям сама и най-важното, имам теб. Нима мога да се оплаквам?

— Искам да се оженим. Без отлагане. Сега, докато сме на прицела на репортерите. Нямам желание да разтръбят, че живеем заедно без брак.

Тя се подсмихна.

— Рис, това е отживелица. Никой няма да се интересува, че живеем заедно преди сватбата.

— Мен ме интересува — поправи я непреклонно той и вдигна брадичка. — Съжалявам, ако си се надявала на богата църковна церемония с всичките му там...

— Не съм — прекъсна го набързо тя.

— Чудесно. Тогава ще се оженим тук, преди да си излязла от болницата, веднага щом го уредя.

— Тук? — повтори едва-едва тя, оглеждайки болничната стая. Вярно, не беше мечтала за пищна църковна служба, ала не беше си представяла и болнична стая за декор на брачната ѝ клетва. Нито пък беше мислила, че ще лежи със счупени крака, докато я произнася.

— Тук — тонът му не търпеше възражения.

Рис щеше да я пази от всичко, помисли с тъга Анджи, от пожари, от инженери, предлагащи ѝ безвредни на вид питиета, от клюки. Трябваше да поговори с него за твърде покровителственото му отношение. Но по-късно.

— Добре — тихо се съгласи тя. — Щом така искаш — после се усмихна. — Радвам се, че ми направи предложението преди пожара.

Иначе можеше да си помислиш, че се омъжвам заради парите ти, като си нямам нищо свое.

Той високомерно вдигна глава.

— Ако съм те смятал за лицемерка, нямаше изобщо да ти предлагам — заяви ѝ той с желязната самоувереност, която всяваше ужас у хората, ако не го познаваха така добре като нея. И тя му повярва. Рис нямаше да се остави на никого да го разиграва, дори на жената, която желаше.

Той вплете пръстите ѝ в своите и се загледа в тях, за да избегне нейния поглед.

— Никога не съм имал семейство, Анджелик — сподели вече без следа от високомерие. — А ужасно исках да имам. Обещавам да бъда добър съпруг и добър баща на децата ни въпреки липсата на опит в тази област.

— Ще бъдеш, скъпи — увери го нежно тя.

Той бързо вдигна очи след ласкавото ѝ обръщение и се взря пламенно в нея.

— Обичам те.

— А аз те обичам от мига, в който прекрачи прага на кабинета ми — каза ѝ той малко сковано, затруднен от непознатите чувства. — Ти изглеждаше хладна и недостъпна, с гордо вдигната брадичка, сякаш ме предизвикваше да отхвърля молбата ти... и все пак аз усещах, че си била дълбоко засегната, че още страдаш, въпреки усилията ти да го скриеш зад маска от ледена деловитост — високите му скули поруменияха, той неспокойно се размърда на леглото до нея. Анджи очарована наблюдаваше тази издайническа руменина, а мъжът продължи: — Нали ме подкачаше, че чета Йейтс? Щом те погледнех през първите няколко месеца, когато така отчаяно те желаех, но мислех, че е невъзможно да те имам, винаги си спомнях едно нещо от него.

— Кое? — Въпросът ѝ прозвуча като дихание.

Изчервявайки се още повече, той направи гримаса.

— Не съм от онези, дето омайват жените със стихове, но...

*„Малцина любили са  
твоите мигове на благосклонност,*

*и обожавали са красотата ти  
с любов фалшива или непорочна,  
ала един обичал те е  
заради душата безпокойна,  
и заради тъгата в израза ти  
с нейната преходност.“*

Тя преглътна сълзите, които щяха да го смутят още повече.

— Чудесно е. Благодаря — успя да се усмихне. — И аз знам нещо подходящо от Йейтс.

Рис въпросително повдигна вежди.

*„А аз, по бедност, имам само своите мечти;  
и те са сложени в краката ти;  
Стъпвай леко, за да не стъпчеш моите мечти.“*

— Обичам те — гласът му бе дрезгав, дълбок и искрен. Тя знаеше, че брачната му клетва ще бъде произнесена със същата тържественост.

— И аз те обичам, Рис.

Той се наведе и нежно я прегърна. Зарови лице в оплетените ѝ кичури. Анджи охотно се сгуши в обятията му, сподавила сълзите си, трогната за кой ли път от уязвимостта на този толкова силен, толкова твърд и доскоро толкова самотен мъж. Безмълвно се закле пред себе си и пред него никога вече да не бъде самотен. Нито пък тя.

Може би някога Анджи бе мечтала за богата, църковна брачна церемония. За бяла дантелена рокля с предълъг шлейф, за гости с пастелни муселинени тоалети, за купища рози и орхидеи, за класическо изпълнение на орган. Тогава би казала, че иска точно това. Сега обаче знаеше, че няма по-опияняваща церемония от онази, която я превръщаше в съпруга на Рис. Сватбеното ѝ одеяние представляваше бяла нощница с дантели, купена от колежките ѝ, олтарът бе болничната стая, украсена с готови букети от хризантеми и карамфили,

церемонията се изпълняваше от обикновен свещеник. Рис бе облякъл един от строгите си тъмни костюми и изглеждаше безкрайно доволен. Единствените свидетели бяха Джун и Греъм, тъй като Анджи предпочете да не претъпква малката стаичка с гости.

Рис постави масивната халка на пръста ѝ с продължителен, настойчив поглед, от който гърлото ѝ пресъхна. После я целуна и тя разбра, че горещият отпечатък от устните му ще си остане там завинаги. Мъжът със силното чувство за собственост, нейният съпруг, помисли смирено тя. Човекът, който би дал живота си за нея. Тя не се оплакваше.

Със сълзи на очи Джун ги поздрави след края на церемонията, като целуна Анджи и нерешително понечи да прегърне шефа си. Той охотно допусна прегръдката.

После Рис се обърна към Греъм с трогателна усмивка, която смекчаваше строгите му черти.

— Искам да те представя на съпругата си Анджелик — рече той, сякаш бе упражнявал тези думи и нямаше търпение да ги каже.

Усмихвайки се със замъглените си от сълзи очи, Анджи видя как темпераментният приятел на съпруга ѝ радушно го сграбчи в прегръдките си.

— Време беше, по дяволите — избоботи Греъм така гръмогласно, че свещеникът бе принуден да му направи знак да не вдига толкова шум. — Време беше.

Рис горещо споделяше мнението му.

## ЕПИЛОГ

Като тихичко проклинаше, Анджи захвърли бастуна в мига, в който прекрачи прага на къщата. Мразеше този бастун.

Лошото ѝ настроение обаче тутакси изчезна, щом влезе във всекидневната с леко накуцване. За четиринайсетте месеца от брака им беше превърнала невзрачната, оскъдно обзаведена къща на Рис в истински дом. Мебелировката бе удобна, колоритна, уютно подредена. По стените висяха красиви живописни платна, които двамата с Рис бяха избирали едно по едно. Полираните маси вече набираха колекцията от спомени с първите вещи от паметни мигове в техния щастлив брак. Сребърната рамка със снимката на нейните баба и дядо стоеше на малка кафява масичка, досущ като онази в бабината ѝ къща. Рис ѝ я бе подарил за първата годишнина от сватбата им.

Това бе домът ѝ и тя го обичаше. Обичаше всичко в него. И все пак знаеше, че би могла да си тръгне оттук, стига Рис да тръгнеше с нея.

Норка влезе в стаята с приветливо „мяу“, грациозно извивайки гъвкавото си тяло. С тръпка на мимолетна завист за стройната фигура на любимката си Анджи тромаво се наведе да потупа любвеобилната котка.

— Лесно ти е на теб — обвини я тя. — Никога няма да бъдеш в моето положение.

Със самодоволно мяукане Норка се обърна и се насочи към другата стая. Анджи се изправи и сложи ръка на закръгления си корем. Рис щеше скоро да се прибере. Следобед имаше среща с доставчик в Монтгомъри и на връщане нямаше да се отбива в службата. Макар все така предан на своята работа, той бе попроменил отношението си към нея. Работата се вършеше в работно време. Вечерите бяха за семейството.

Тя не се изненада особено от подчертаното покровителствено отношение през тези пет месеца от бременността ѝ — на които се дължеше и връщането на бастуна в употреба, броени месеци след като

го бе оставила. Глезенът ѝ не беше още съвсем стабилен и Рис се опасяваше, че тя може да падне и да нарани себе си или бебето. В крайна сметка Анджи се бе примирила, защото иначе той щеше да се поболее от тревоги.

Никога нямаше да забрави изражението му, когато му съобщи, че е бременна. Оттогава все се опитваше по-точно да определи емоциите, които бе съзряла в очите му. Радост, страх, гордост, нетърпение, безпокойство за нейното здраве. Може би и следа от ужас при мисълта да стане баща на четирийсет и две, след като години наред бе вярвал, че това никога няма да се случи. Анджи нямаше такива грижи. Вярваше, че Рис ще бъде фантастичен баща. Вярваше дори, че самата тя ще бъде идеална майка. Заедно, двамата можеха всичко.

— Анджелик? — както обикновено Рис я извика, преди още да е затворил външната врата.

— Тук съм, Рис — тя се обърна към вратата. И усмивка озари лицето ѝ, щом го видя на прага да ѝ се усмихва по онзи особено мил начин, пазен специално за нея. С онази усмивка, от която всеки път сърцето ѝ се разтуптяваше.

— Не си взела пощата. И пак си хвърлила бастуна в ъгъла.

— Обещах да го използвам навън. Категорично отказвам да го виждам тук, в дома си.

Той се подсмихна и прекоси стаята да я целуне.

— Да, бях се съгласил на този компромис. Но се постарай винаги да имаш опора под ръка.

— В случай че ми се прииска да припадна, като се усмихваш така? — попита невинно тя, склучвайки ръце на тила му.

С доволна усмивка той скръсти китките си зад гърба ѝ.

— Да, точно така.

— Как мина срещата?

— Скучно. Но плодотворно. Хендерсън обади ли се?

— Да. Наистина си го стреснал с онова избухване миналата седмица. Беше по-експедитивен и по-делови от всякога. Даже не ме нарече „сладурче“ този път.

— Чудесно. Може и да не го уволня тогава.

Анджи сведе главата му, за да го целуне отново.

— Липсваше ми днес — промълви, щом го пусна.

Очите му блеснаха от удоволствие... с оттенък на изумление, което винаги дълбоко я трогваше. На Рис все още му беше трудно да повярва, че има жена, която го обича повече от всичко на света.

— Хайде да вечеряме навън — предложи той. — Можем да отидем в китайския ресторант, ако искаш.

Отстъпвайки назад, Анджи приглади пуловера си по своите закръглени форми.

— Звучи прекрасно. Знаеш, че не мога да устоя на китайската кухня. О, между другото, обади се и Греъм.

Рис вдигна очи от писмата, които преглеждаше.

— Да не е искал нещо специално?

Анджи се разсмя и поклати глава.

— Каза, че искал да ме чуе. Бил купил пони за бебето. Мислиш ли, че е вярно?

— Нищо чудно. Да се надяваме, че се е пошегувал — той отново заразглежда писмата и извади един обикновен бял плик. — Имаш писмо от баща ти.

Анджи го взе.

— Ще го прочета, като се върнем.

— И ще му отговориш, нали? — попита пресилено нехайно той.

— Да, Рис — спокойно отвърна тя. — Ще му отговоря. Нали вече цяла година си пишем?

Заслугата за постепенното сдобряване между Нолан и Анджи бе изцяло на Рис — той твърдеше, че тя никога няма да се успокои, ако не разреши проблема с баща си.

Нолан бе затрогващо признателен за установяването на кореспонденцията помежду им. За първи път, доколкото си спомняше Анджи, двамата с баща ѝ бяха напълно откровени един с друг. Бяха си разменяли много обиди, години наред бяха живели без емоционална връзка, но тя вярваше, че могат да поддържат миролюбиви отношения с известен компромис от двете страни. Нолан бе очарован от новината за бъдещия внук.

— Знаеш ли — заговори Рис с напрегнато изражение, — баща ти ще излезе от затвора догодина.

— Знам.

— Ще му трябва работа... А няма да му е лесно да си намери с такова досие.

— Рис...

Той протегна ръка, за да ѝ прекъсне възраженията ѝ.

— Изслушай ме, преди машинално да си отказала. Мисля да му предложа работа в „Уейктек“. Самата ти каза, че е добър специалист.

— Не би го направил, ако не ставаше дума за баща ми.

— Права си — призна той. — Роднинската връзка може да му осигури мястото, ако желае, но няма да му го гарантира. Той ще трябва да докаже, че е способен и полезен на моята компания. В противен случай, моментално ще бъде изхвърлен. И това ще му бъде разяснено от самото начало. Какво ще кажеш?

— Рис, убеден ли си, че постъпваш правилно? Какво ще кажат хората?

— Не ме интересува. Докато „Уейктек“ носи печалби, никой няма право да ми казва как да я ръководя. Само твоето мнение е от значение. Ако ти е неприятно, няма да му предлагам.

Отстъпвайки пред типичната за съпруга ѝ непоколебимост, Анджи остави писмото на баща си на масата, за да го отвори по-късно.

— Ще помисля — обеща тя. — В известен смисъл, ще бъда спокойна, ако има къде да отиде и с какво да се занимава, далеч от всякакви неприятности. Дано знаеш какво правиш.

— Винаги знам какво правя — отвърна той и този път във високомерието му се прокрадна закачлива нотка.

— Вярно е — тя вдигна ръка към лицето му, усмивката ѝ изчезна. — Ти си изключителен човек, Рис Уейкфийлд. Обичам те.

— Ако съм изключителен — рече дрезгаво той, — то е, защото ти ме обичаш. — Наведе се и я целуна, измърморвайки: — Обичам те, Анджелик. — После се изправи и се изкашля. — Ще се преобличаш ли, или си готова за излизане?

— Умирам от глад — веднага отговори тя.

Мъжът се усмихна и със задоволство спря поглед на позакръгления ѝ корем. Обгърна раменете ѝ и я поведе към вратата.

— Не мога да позволя подобно нещо. Да вървим.

Анджи обгърна с поглед техния дом, докато Рис кавалерски ѝ протегна ръка на излизане, за да не се препъне. Късметлийка, помисли доволно Анджи, и не заради парите или социалното положение. Любовта на Рис бе нейното най-голямо богатство.



**Издание:**

Джина Уилкинс. Ново начало

ИК „Арлекин България“ ЕООД, София 1995

Редактор: Ирина Димитрова

ISBN: 954-11-0384-7

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.